

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

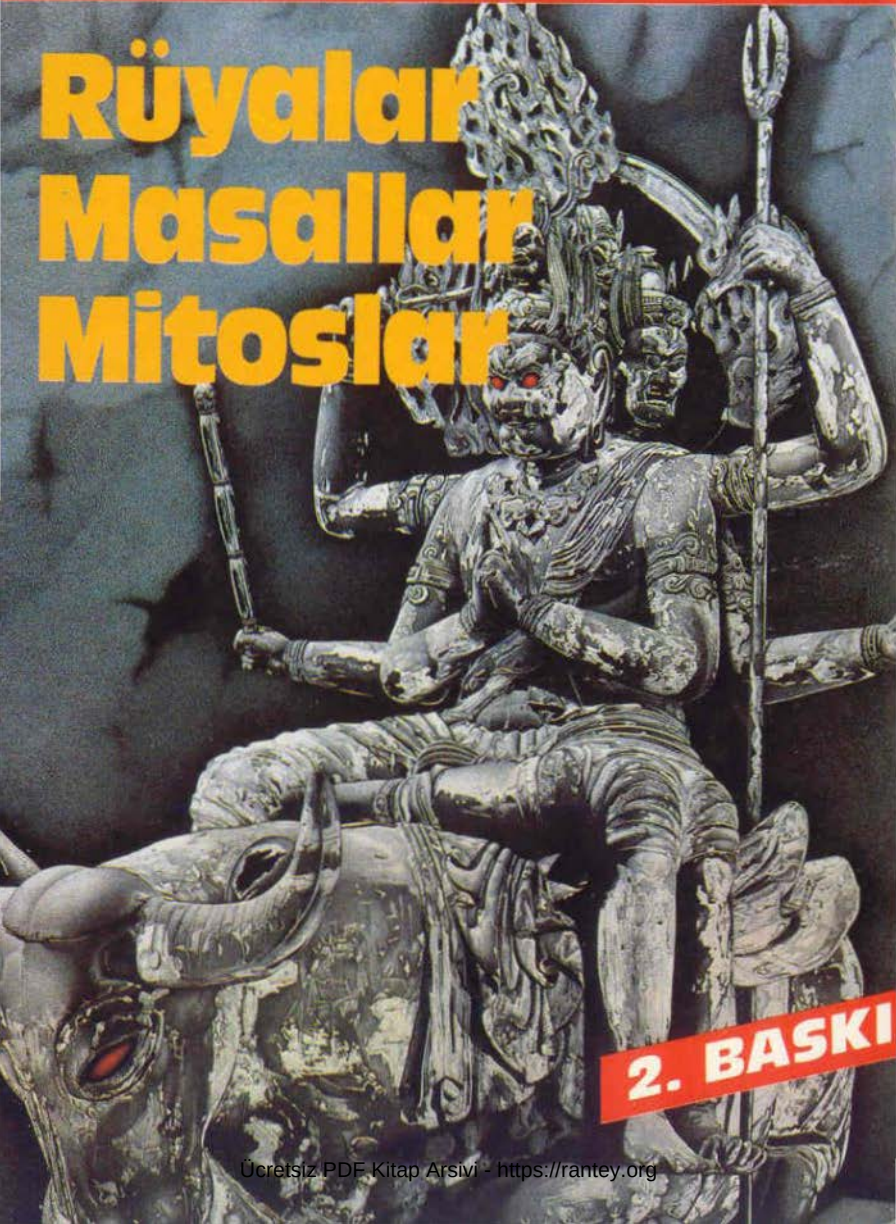
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ERICH FROMM

Rüyalar Masallar Mitoslar



2. BASKI

ERICH FROMM

**RÜYALAR, MASALLAR,
MITOSLAR**

(Sembol Dilinin Çözümlemesi)

Çevirenler:

AYDIN ARITAN

KAAN H. ÖKTEN

ARITAN YAYINEVİ

Bıçkı Yurdu Sokak No: 113

34410 Cağaloğlu - İSTANBUL

Tel: 526 17 75 Fax: 511 07 05

Kitabın Özgün Adı : *The Forgotten Language.
An Introduction to the
Understanding of Dreams
Fairy Tales and Myths*

Tüm Türkiye Hakları © : *1990 ve 1992 Arıtan*

Dizgi ve Ofset Hazırlık : *Arıtan Yayınevi*
2. Baskı : *Eylül 1992, İstanbul*
Baskı : *Ankamat*
Kapak Tasarımı ve Uygulama : *Turgut Sayman*

İ Ç İ N D E K İ L E R

İçindekiler.....	3
Çevirenin Önsözü.....	4
Yazarın Önsözü.....	10
I GİRİŞ.....	13
II SEMBOL DİLİNİN ÖZELLİKLERİ.....	23
III RÜYALARIN ÖZELLİKLERİ.....	39
IV FREUD VE JUNG'UN RÜYA YORUMCULUĞU.....	67
V RÜYA YORUMCULUĞUNUN TARİHÇESİ.....	125
a) Psikolojik Olmayan Rüya Yorumu.....	126
b) Psikolojik Rüya Yorumu.....	130
VI RÜYA YORUMLAMA SANATI.....	161
VII MİTOSLAR, MASALLAR, MERASİMLER VE RÜYALARDA KULLANILAN SEMBOL DİLLERİ.....	209
a) Odiplus Mitosu.....	211
b) Yaradış Mitosu.....	245
c) Kırmızı Şapkalı Kız.....	249
d) Sabbath Merasimi.....	255
e) Kafka'nın "Dava" Adlı Romanı.....	263
KAYNAKÇA.....	275

ÇEVİRENİN 2. BASKIYA ÖNSÖZÜ

İnsan ancak beyindeki verilerle ve onlara “göre” düşünür. Gördüğü ya da duyup, okuduğu şeyleri anlaması da yine beyindeki bu verilerle olur. İnsan beş duyu ve üç boyutlu madde ile kısıtlıdır. Oysa akıllı, düşüncesi ve bilinci ile bunları çok aşan şeyleri tasarlar, hayal eder ve onlara inanır. Hatta tüm yaşantısını bu görüp, bilmediği, ama zihninde, aklını kullanarak tasarladığı bilgilere ve inançlara göre kurar, bunların uğrunda yaşar.

Semboller, olayları ve bilgileri beynimizin verilerine indirgeyip, bizim, kendimizi aşan ve gözle görüp, elle tutamadığımız şeyleri kavramamızı sağlayan araçlardır.

İnsan hayatını genel anlamda ikiye ayırabiliriz: uyanık hali ve uyku hali. Bir insanın ömrünün yaklaşık üçte biri uykuda geçer. Uyanık halimiz konusunda hepimiz az çok bir bilgi sahibiyizdir. Ama uyku olayı, bizler için pek de önemsenmeyen ve zaman zaman da fantazi biçimde yaklaşımlarla ele alınan bir yönümüzdür. Akılcı ve bilinçli bir düzene göre kurulu dünyasal hayat için, aklın ve bilincin zayıfladığı uyku ve uykuda görülenler, ciddiye alınmaması gereken özelliklerdir. Çünkü dünya bilime, onun ka-

nıtladıklarına, elle tutulup, gözle görülene inanır ve güvenir. Bunun böyle olması, geçmiş tarihler ve bu yüzyılın başlarına kadar doğrudu da. Bir kısım bilge kişiler dışındaki genel insanlık realitesi, soyut olguları kavrayacak düzeyde değildi. Oysa şimdi bilim öyle bir yere gelmiştir ki, artık yalnızca görülüp, kanıtlanan şeylere inanmak, ilkel bir bilinç düzeyinin göstergesi haline gelmiştir. Çünkü, bizim üç boyutlu algı alanımızı aşan muhteşem bir evrenin sırlarını her gün biraz daha fazla oranda çözmekteyiz.

Bilinci bir bütün olarak kabul edersek, bunun yarısını uyanık halimizle kullanır, diğer yarısını ise uykuda işletiriz. Çünkü artık anlaşılmıştır ki, bilinç uykuda halinde de faaliyetine, bilinenden farklı da olsa devam etmektedir.

Fromm burada daha da ileriye giderek, bilincin, tüm dış baskılardan arındığı uykuda uyanık hale oranla daha gerçekçi ve özgür olduğunu söyler. Bizim bilinçli durumdayken bastırıp, ittiğimiz ya da duyup, görmek istemediğimiz bir çok şey de, rüyalar aracılığı ile dile gelip, karşımıza dikilirler. Fromm'a göre uyku, yalnızca bir dinlenme aracı değildir. Uyanık halimizdeki her türlü zihinsel ve ruhsal etkinlik, doğrudan doğruya rüyaya yansır. Bu nedenle rüyalara gereken önemi vermek ve onların şifrelerini çözmeye çalışmak, insana bilinçli durumdayken farke demediği bir çok gerçeği keşfetme fırsatını verir.

Fromm 1951 yılında kitap haline getirdiği "The Forgotten Language. An Introduction to the Understanding of Dreams, Fairy Tales and Myths" (Unutulan Dil. Rüyaların, Masalların ve Mitosların Anlaşıl-

masına Giriş) adlı eserinde önce, Sembol Dilinin Özellikleri'ni çözümlemeye çalışır. Çünkü ona göre, insanlık tarihinin ilk günden bugüne, geliştirdiği tek ortak dil, sembol dilidir. Kitapta daha sonra rüyalar ele alınır ve rüyaların özellikleri işlenir, ardından da rüya yorumlama tekniğine geçilir. Bu teknikleri “psikolojik olmayan” ve “psikolojik” olarak ikiye ayıran Fromm, bu konuda tarih boyunca söylenmiş tüm verileri inceler. Genelde, ağırlığı Sigmund Freud'un Rüya Yorum Yöntemine vermesine rağmen, Carl Gustav Jung'dan eski Yunan filozoflarına, oradan da çağdaş düşünürlere kadar olan geniş bir perspektif içinde konuyu işler ve sonuçta da kendi görüşünü dile getirir:

“Akılcılık ve hareketlilik, uyumayan bir insanın en büyük özellikleridir... İnsanlar, sürekli olarak hareket ederler ve çevrelerini gözlemlerler. Çevrelerindeki gerçekten de varolup, olmadıklarını kesin olarak bilmemelerine rağmen, bu gözlemlerini sürdürmeğe devam ederler... Biz insanlar, yeryüzünün en çalışkan canlılarından bir tanesiyiz. Fakat hayal gücü yönünden en fakirlerinden biri olduğumuz da kesindir... Uyumumuzda farklı bir benliğe kavuşur, rüya görmeye başlarız. Rüya yardımıyla da, hiç olmamış hikâyeler yaratabiliriz... Rüya görürken, çok büyük mutluluklar yaşayabiliyoruz, ama bazen de rüyalarımızın bir çoğunu dayanılmaz korkularımız oluşturuyor. Kesin olan tek şey; rüyamızda hangi rolü oynarsak oynayalım, o rolün yaratıcısı biziz, o bizim rüyamız ve biz onların sahibiyiz... Gerçekten de, rüya görürken, zaman ve uzay kanunlarının (...) ege-men olmadıkları bir dünyanın yaratıcıları olabiliyo-

ruz.”

Diyen Erich Fromm için rüya görmek, insanların gün boyu varlıklarından haberdar olmadıkları tecrübe ve hatıraların açıkça ortaya çıkması demektir. Sembol dilinin özelliklerini kavrayabilmiş olan bir insan, bu tecrübe ve hatıralar yardımıyla müthiş bir buluşu gerçekleştirebilir. Bu buluş şudur: İnsanlık tarihinin en eski eserlerinden olan mitoslarla, günlük yaşantımızın ürünleri olan rüyalar, birbirleri ile şaşırtıcı bir benzerlik gösterirler. Günümüz insanları, mitos ve masallara gereken değeri vermeyi, onları, bir tecrübe ve hatıra hazinesi olarak görmeyi unutmuşlardır. Bu nedenle biz çağdaş insanlar, artık onların dillerini anlayamıyoruz.

Masallar ve mitosları, insanlığın ilk dönemlerindeki gelişmemiş beyin yapılarının ürünleri olarak görenlere şiddetle karşı çıkan Fromm, şöyle der: “Mitoslar ve masallar, kendilerini sembol dili aracılığı ile ifade eden, geçmiş zaman bilgelikleri ve öz-deyişleridir.”

Bütün bu anlattıklarını örnekler üzerinde inceleyen Fromm, bize rüya ve sembolik dil konularında yeni ve değişik bir bakış açısı kazandırır.

Rüya, ilgi çeken, ama üzerinde yeterince ve de bilimsel kaygılarla durulmayan bir konudur. Genelde “hurafe işi” diye bakılan ve bilimsel - akılcı dünya mantığına ters gibi durduğu için pek de ilgilenilmeyen bu yönümüz, aslında insanın kendi diğer yansını farkedip, keşfetmesidir. Kişiliği ve bilinci bir bütünlüğe ulaştırabilecek ipuçlarını içinde barındıran rü-

yalar ve onların yorumlanmaları, Türk toplum gele-
neği içinde de yerini almıştır. Fromm, içinde bulun-
duğu Batı toplumunun ve çağının gereklerine uymak
zorundaydı. Bu nedenle bazı şeyleri söylemek istese
bile, bunları açıklamaktan geri durmuştur. Oysa bi-
zim halk geleneğimiz içinde rüyalar, yalnızca kişinin
en iyi ya da en kötü yanlarının dile geldiği bir özgür-
lük platformu olarak görülmez. Bunun yanı sıra ge-
lecekle ilgili bazı ipuçlarını direkt olarak elde etmek
umudu ile istiareye yatırılarak görülen "istiare rüya-
ları", yüce katlardan gelen yol göstermeler ve uyarı-
ların sonucu olarak görülen ve "manâ" rüyaları adlı
verilen bilgi rüyaları, toplumsal bilincimizde yer et-
mişlerdir. Kimilerine göre de ruh, uyku sırasında be-
deni terkederek astral planda bir geziye çıkar. Bu sı-
rada bir çok şeylerle karşılaşır, değişik bilgiler edi-
nir. Uyandığında ise çoğu kez bunları farkedip, ha-
tırlamaz. Oysa bu dönemde aldığı bilgiler bilinçaltı-
na yerleşir. Daha sonra beynini kullanıp, çalıştırdık-
ça bu bilgileri de bulup, kendine mâl edebilir.

Türk toplumunda rüyalara eskiden beri ilgi gös-
terilmiş, çözümlenmeye ve anlamlandırılmaya çalı-
şılmıştır. Yorum tekniği olarak genelde islâmî kay-
naklara baş vurulmuş, yer yer de spiritüel yönde ça-
lışmalar yapılmıştır. Yorum öncesinde olayı olumlu
ve aydınlık bir biçimde ele almak için "gündüz niye-
tine" denilir ya da rüyanın kişinin faydasına olması
ve gelişmesine katkıda bulunması açısından "hayır-
dır inşallah" deyiimi kullanılır.

Rüyalar, Fromm'un da ortaya koyduğu gibi, ken-
dilerini sembolik bir dille ifade ederler. Bu sembol-

ler genellikle çağın ve içinde yaşanılan toplumun gereklerine, alışkanlıklarına ve yaşama biçimlerine göre biçim bulurlar. Bu nedenle rüyaları, hatta masal ve mitosları bile yorumlarken dikkat edilecek nokta, önce, hakkında yorum yapılacak kişinin ruhsal gelişmişlik düzeyidir. Ondan sonra, çağın ve içinde yaşanılan kültürel ortamın da belirleyici ve yönlendirici bir etki yapuğı gözden ırak tutmamak gerek. Zekâ ve olgunluk olarak ortalama bir düzeyde bulunan bir insan için “karınca” sembolü çalışmayı hatırlatırken, daha değişik bir formasyona sahip olan birisi, çalışmayı hatırlamak için, kendini bilgisayarın başında çalışıyor görebilir. Çok farklı iki örnek olmalarına rağmen, her ikisi de, rüyayı gören kişiye çalışması gerektiğini vurgularlar. O halde yorum telmîninde, bu düzey farklılıklarını göz önünde bulundurnak gerekir.

Konusundaki en kapsamlı çalışma olan “Rüyalar, Masallar ve Mitoslar” Erich Fromm'un önemli kitaplarından birisidir. Kitabı Almanca'sı olan “Märchen, Mythen, Träume. Eine Einführung in das Verständnis einer vergessenen Sprache” adlı eserden Türkçe'ye Kaan H. Ökten ile birlikte çevirdik. Çeviride her zaman olduğı gibi, Türkçe'nin güzelliğine ve anlaşılır olmaya dikkat ettik. Yaklaşık iki yıl sonra kitabın ikinci baskısıyla karşınıza çıkarken, ilk baskıyı yeniden gözden geçirdik ve bazı bölümleri düzelterek, metnin daha güzel olmasına çalıştık. Beğeninizin sürmesi dileğı ile.

YAZARIN ÖNSÖZÜ

Bu kitabın özünü, William Alanson White Institute of Psychiatry'de verdiğim lisans üstü dersler oluşturmaktadır. Ayrıca Bennington College'teki lisans öğrencilerine verdiğim derslerden de yararlanmış bulunuyorum. Bu kitap, psikiyatri ve psikoloji öğrencileri ile konuya ilgi duyan diğer okuyuculara seslenecek biçimde yazılmıştır. Bu eser, sembol dilini anlayabilmek için yazılmış bir “giriştir”. Bu nedenden dolayı, sembol dili alanındaki birçok karmaşık sorunları irdelemedim. Örneğin Freud'un psikolojik kuramını yalnızca “rüya yorumculuğu” açısından ele aldım ve kendisinin daha sonraları ortaya attığı soruları gözardı ettim. Ayrıca belirli bir ön bilgiye ihtiyaç gösteren sembol dili özelliklerinin hiç birine değinmedim. Bu tür sorunlarla, gelecekte yazmayı düşündüğüm bir eserde ilgilenmeyi tasarlıyorum.

Şunu bir kez daha vurgulamak isterim. Bu kitap, unutulmuş bir dili yeniden anlamana yardımcı olabilmek için yazılmıştır. Kitabımda sembol dilini yorumlamayı düşünmüyorum. Burada amaç, unutulmuş olan bu dilin hatırlanmasına bir katkıda bulunmaktır. Eğer sembol dili, iddia edildiği gibi başlı ba-

şına bir dil ise ve gerçekten de insanlığın geliştirebildiği tek evrensel dil olma özelliğini taşıyorsa, amacımız onu yorumlamak değil, onu bütünüyle anlamak olmalıdır. Çünkü ortada yapay olarak üretilmiş gizli bir kod yoktur. Öyleyse yorum yapmaya da gerek kalmamaktadır. Sembol dilini anlayabilmenin önemi, işi ruhsal bozuklukları ortadan kaldırmak olan psikoterapistler ile sınırlı değildir. Bu kişilerin dışında, meraklı olan ve kendi başlarına bu engin alanı incelemek isteyenler için de çok önemlidir. Bence bu yüzden yüksekokul ve üniversitelerimizde “yabancı dil” derslerinin yanında “sembol dili” dersleri de verilmelidir. Elinizdeki kitap, bu hedefin gerçekleşmesine küçük bir katkıda bulunmayı amaç edinmiştir.

Yapıcı eleştirilerinden ve yardımlarından dolayı Sayın Dr. Edward S. Tauber'e teşekkürü bir borç bilirim, ayrıca müsveddeleri okuma zahmetini de gösterdiği için ona ayrıca şükran borçluyum.

Erich Fromm, 1951

I

Giriş

Bütün bilgeliklerin başlangıcında hayret ve merak vardır. Eğer bu varsayım doğruysa, günümüz insanının bilgeliğine epeyce gölge düşmüş olur. Çünkü çok ileri bir edebiyat bilgisine ve genel eğitime sahip olduğumuzu söyleyebilmemize rağmen, bir olay karşısında hayrete ve meraka düşme yeteneğimizi kaybetmiş olduğumuz da bir gerçektir. Günümüzde artık herşeyin bilindiği kabul edilmektedir. Bir konuda bilgimiz mi eksik, o zaman mutlaka, işi, bizim bilmediklerimizi bilmek olan bir uzman bulunacaktır. Bir şeye hayret etmek, artık utanç vericidir ve adeta düşük bir zekâ seviyesinin göstergesi anlamına gelmektedir. Hatta çocuklarımız bile genellikle çok az hayret ederler veya en azından bunu belli etmemeye çalışırlar. Ve ilerleyen yaşımızla beraber, hayret etme yeteneğimiz de giderek azalır. Genelde önem verdiğimiz husus, her zaman en doğru cevabı vermektir. Ama doğru soruları sormayı bilmek, sanki daha az önemsizmiş gibi gelir bize.

İşte bu düşünce, hayatımızdaki en ilginç olaylardan biri olan rüyaların bu kadar az hayrete ve sorula-

“Yorumlanmamış bir rüya, okunmamış bir mektuba benzer.”

Talmud, Berachot 55a

“Çevremizin bize zorla giydirdiğı kıyafeti uykumuzda üstümüzden çekip atarız.

Böylece (ve ancak o zaman) bize belki de ürkütücü gibi gelebilecek bir özgürlüğün farkına varırız. Rüyasal gerçeklik içinde artık her arzumuz gerçek olabilir. Usta bir insan, kendisini anlayabilmek için, rüyalarını anlamaya çalışır.

Ama bu, ayrıntılara takılmış bir çaba olmaktan çok, kişiliğin genel kalitesini anlamaya yöneliktir.”

Emerson

ra yol açmasının nedeni olabilir. Hepimiz rüya görürüz. Onları anlamayız, ama yine de uyurken sanki böyle birşey olmuyormuş gibi davranırız. Ama eğer uyanık halimizin mantıklı ve hedefe yönelik düşünce tarzıyla karşılaştıracak olursak, rüyalarda bazı garip yönlerin bulunduğunu farkedebiliriz.

Uyumadığımız zaman ne yapıyoruz, onu bir düşünelim. Aktif, akılcı, istediği şeyi elde etmek için yılmadan uğraşan ve kendini saldırılara karşı koruyan varlıklar gibi davranıyoruz. Uyanık ve gözlemci bir biçimde çevremizi algılıyoruz, belki de, aslında gördüklerinden çok farklı olan bazı görüntüleri “gerçek” diye kabul ediyoruz. Ama yine de kabul etmek gerek ki, bu gözlemlerle faydalı ve kullanılabılır bilgiler kazanıyoruz. Aslında pek fazla bir tasavvur yeteneğine de sahip değiliz. Çocuklar ve şairlerin dışında, bu yeteneğin yalnızca günlük olayların hikâyesini oluşturma ve bunları tekrarlama biçimiyle kısıtlı kaldığı açıktır. Biz insanların çalışkan oldukları söylenebilir, ama ne yazık ki, hayal gücümüz eksiktir. Günboyu gördüklerimize “gerçek” diyoruz ve sahip olduğumuz bu gerçekliği, “tek gerçek biçimi” olarak algılıyoruz.

Rüyalarımızın çoğu, ortak bir özelliğe sahiptirler; uyanık halimizin en büyük özelliği olan mantık kurallarına uymazlar. Orada uzay ve zaman kategorileri de artık geçersizdir. Bu durum için, birkaç örnek verelim: Ölmüş dostlarımız yaşıyormuş gibi karşımıza çıkabilirler ya da eskiden başımızdan geçen ve unutmuş olduğumuz olaylar, birden bire gözümüzün önünde canlanabilirler. Veya gerçekte hiç müm-

kün olmayacak biçimde, iki ayrı olayı aynı anda oluyormuş gibi görebiliriz. Uykumuzda zamana olduğu kadar, uzayın kurallarına da uymayız. Uzak bir yere bir anda gitmek, iki farklı yerde aynı anda bulunmak, iki değişik insanı bir tek insan olarak görmek veya bir insanı ansızın başka bir insana dönüştürmek, bizim için hiç de zor değildir. Kısaca; bedenimizin faaliyetine sınırlar koyan zaman ve uzayın kaybolduğu bir dünyayı, rüyalarımızda yaratmak pek kolaydır.

Rüyalarımızdaki bir diğer gariplik de, çok uzun yıllar boyu hiç hatırlamadığımız, hatta unuttuğumuz kimi olayların ve insanların bir anda zihnimizde canlanmalarıdır. Bunlar sanki her gün görüştüğümüz bir dost veya yaşadığımız bir olaymış gibi, aniden karşımıza çıkıverirler. Rüya görürken, uyanık durumda hiç farketmediğimiz bir kaynağı kullanırız. Bu kaynak, adına bilinçaltı (ya da bilinç dışı) dediğimiz, geçmiş hatıra ve tecrübelerden oluşan bir depodur.

Rüyaların tüm bu ilginç özelliklerine rağmen, şunu belirtmemiz de gereklidir. Eğer rüya görüyorsak, bu rüya yüzde yüz “gerçektir” ve uyanık halimizin gerçekleri gibi tam olarak geçerlidir. Rüyada “sanki, imiş” gibi durumlar yoktur. Rüya, gerçek bir yaşayıştır. Bir adım daha ileriye giderek şunu da sorabiliriz: “Gerçek nedir?” Rüyada gördüklerimizin değil de, uyanık iken gördüklerimizin gerçek olduğunu nasıl iddia edebiliriz? Bu sorunu bir Çin şairi şöyle açıklamıştır: “Geçen gece rüyamda kelebek olduğumu gördüm. Ama şimdi, bir kelebek olduğunu düşünen bir insan mı ya da insan olduğunu düşünen bir kelebek mi olduğumu kestiremiyorum.”

İşte gecelerin o heyecanlı ve canlı tecrübeleri, uyandığımızda yalnızca yok olmakla kalmaz, ayrıca onları hatırlamamız da oldukça zor olur. Bazılarını, sanki hiç rüya görmemiş gibi tamamen unuturuz. Bazı rüyaları da uyandığımız anda biraz hatırlar, ama az sonra bir daha geri gelmemek üzere kaybederiz. Kimi rüyalar ise gerçekten hatırdaki kalır ve “dün gece bir rüya gördüm” dediğimizde de, bunları kastederiz. Hani sanki birtakım iyi ve kötü huylu cinler geceleyin bizi ziyaret etmişler de, gündeğümünde birden yok olmuşlar gibi. Sabahleyin bu cinlerden hiç bir şey hatırlayamaz, hatta onlarla çok yoğun bir çalışma yaptığımızı bile unuturuz.

Şimdi gelelim en şaşırtıcı olan noktaya: Uyku anındaki yaratıcılığımız ile ortaya çıkan rüyalar, insanlığın en eski eserlerinden olan mitoslara(*) çok benzemektedirler. Çağdaş toplumların güncel yaşantıları içinde, mitoslar bizleri pek fazla meşgul etmezler. Bunlardan dinsel bir biçim alarak, Kutsal Kitaplar’a geçmiş olanlara yüzeysel bir ilgi gösteririz. Ama eğer bunlar dinimizin bir parçası haline gelmemiş ve geleneksel bir otoriteye erişememişlerse, mitosları, “henüz aydınlığa ulaşamamış beyinlerin çocuksu ifadeleri” olarak görürüz. Ama gözardı edilemeyecek bir gerçek vardır: Rüyalarımızın bir çoğu, içerik ve biçim bakımından mitoslara benzemektedir. Bilimsel olarak aydınlanmış modern beyinler bile, uykularında mitos benzeri eserleri yaratma yete-

(*) *Mitos: Kahramanlar ve efsaneler devrinin hikâyesi. Sembolik bir dille yazılan mitoslar, genellikle doğa olaylarından ve Tanrı’lardan söz ederler. (Çev.)*

neğini henüz kaybetmemişlerdir. Görmeyizlikten gelsek, nefret etsek ya da saygı göstersek bile, mitoslar bugünkü düşünce şemamız içinde yerlerini çoktan almışlardır.

Uzay ve zaman koordinatlarının egemen olduğu dünyada mümkün olamayacak dramatik olaylar, mitoslarda pekâlâ gerçekleşebilir. Kahraman, dünyayı kurtarmak için evini, ocağını terkeder veya görevinden kaçır ve büyük bir balığın karnında yaşar ya da efsanevî kuş yanarak kül olur ve küllerinden daha güzel bir biçimde yeniden doğar.

Değişik insanların farklı rüyalar görmeleri ne kadar doğalsa, değişik ülkelerin farklı mitoslar yaratmış olmaları da o kadar doğaldır. Ancak tüm farklılıklara rağmen, bütün mitos ve rüyaların ortak bir yanı vardır. Hepsinin anlatımı aynıdır, sembolik bir dil ile yazılmışlardır.

Babil, Hint, Mısır, İbrani ve Grek mitosları gibi Ashanti ve İrokes (*) mitosları da ortak bir dile sahiptirler. Bir New Yorklu'nun veya bir Parisli'nin bugün gördüğü bir rüya ile bir kaç bin yıl önce Atina'da ya da Kudüs'te yaşamış olan bir insanın gördüğü rüya, birbirlerine çok benzer. Buna ek olarak, antik ve modern insanların rüyalarındaki anlatım tarzı ile insanlık tarihi başlarında yaratılmış olan mitosların anlatım tarzı da aynıdır.

(*) *Ashanti: Afrika'nın Volta ırmağı boylarında yaşayan zenci halk. Bugünkü Gana ülkesi.*

İrokes: Kuzey Amerika Kızılderilileri. (Çev.)

Sembol dilinin temelinde, kişisel tecrübe, his ve düşüncelerin sanki çevremizde oluşan olaylar ve bunların algılanmasıymış gibi olması yatar. Sembol dili, gün boyu kullandığımız konuşma dilinden çok farklı bir mantığa sahiptir. Bu dilin mantığında önemli olan zaman ve uzay değil, yoğunluk, anlam ve çağrışımdır. Sembol dili, insanlığın geliştirdiği tek evrensel dildir ve tarihin akışı içinde oluşan tüm kültürler için aynıdır. Kendine has bir dilbilgisi ve cümle yapısı olan mitosların, masalların ve rüyaların dilini anlayabilmek için, ilk önce bu sembol dilinin özelliklerini çözmemiz gerekecektir.

Çağımızın insanı, uyumadığı zamanlarda sembol dilini unutmuş gibi görünmektedir. Ayrıca, uyanık halimizdeyken bu dili anlamamız pek de öyle gerekli değilmiş gibimize gelir.

Geçmişte Doğu'nun ve Batı'nın büyük kültürlerinde yaşamış olan insanlar için mitoslar ve rüyalar, ruhun kendisini ortaya koyduğu en anlamlı ve en güzel anlatım biçimi idi. O çağda, mitos ve rüyaları anlamamak, okuma-yazma bilmemek gibi olurdu herhalde. Son birkaç yüzyılda ise, Batı kültüründe bir değişim yaşandı ve artık mitoslar ile rüyalara verilen önem giderek azalmaya başladı. Sözgelimi, mitoslara, bilim öncesi aklın basit ürünleri olarak bakılır oldu. Bu düşünce yapısına göre mitoslar, insanın doğa ile ilgili büyük buluşlarını yapmadığı ve ona biraz da olsa hükmetmediği çağlarda doğmuşlar ve bilimin gelişmesiyle birlikte işlevlerini yitirmişlerdir.

Modern aydınlanma çağının rüyalar hakkındaki görüşü ise daha da olumsuzdu. O zamanlarda rüyala-

rın saçma olduğuna ve yetişkin insanların bunlara önem vermemesi gerektiğine inanılılıyordu. Bu insanlar kendilerine “realist” diyorlardı, çünkü onlar sahip olunacak ve kullanılacak eşyaların realitesinden başka hiç bir realiteyi bilmiyor veya bilmek istemiyorlardı. Bu insanlar öylesine realistlerdi ki, her otomobil için özgün bir isim bulmakta zorluk çekmezler, ama çok değişik his ve duygulara neden olan “sevgi”yi ancak bir tek kelime ile açıklayabilirlerdi. Çünkü duygusal konulardaki yaratıcılıkları, yalnızca o tek kelimeyle sınırlıydı.

Rüyalarımız, tüm istek ve hayallerimizin gerçekleşmesini sağlasaydı, belki o zaman onlara biraz daha sıcak yaklaşabilirdik. Ama onlar, kimi zaman garip ve istenmeyen duygulara da neden olmaktadır. Bazen rüyalarda, kâbuslar görürüz ve uyandığımızda, bunun yalnızca bir rüya olduğuna seviniriz. Bazı rüyalar da kâbus olmasalar bile, bizi yine de tedirgin ederler. Örneğin rüyamızda öyle bir kişiliğe bürünmüş gözükebiliriz ki, bu, gündüzleri sahip olduğumuz sandığımız kişiliğimiz ile tam bir karşıtlık oluşturabilir. İnsanlardan nasıl nefret ettiğimizi görebiliriz ya da hiç ilgi göstermediğimiz bir kişiyi, rüyamızda sevebilir ve hatta ona aşık olabiliriz. Gündüzleri, hırsı olmayan bir insan olduğumuz için övünürüz. Rüyamızda ise, birden bire kendimizi büyük bir hırs küpü olarak görürsek tabii ki bundan irkiliriz. Özgürlüğü ile onur duyan bir insan olduğumuzu düşünürken, bazı kişilerin emirlerine itaat ettiğimizi görür ve şaşırırız. Bu konudaki en olumsuz şey, bizim için, rüyalarımızın anlaşılmasız oluşlarıdır. İlgi ile yaklaştığında her şeyin anlaşılabilceğine inanan mo-

dern çağ insanı için, aklın kısıtlılığını gösteren bu olay, rahatsız edicidir. Bu rahatsızlıktan kurtulabilmek için de, kestirme bir yoldan giderek, rüyaların “saçma” olduklarına hükmederiz.

Son yıllarda, mitos ve rüyalar hakkındaki bu olumsuz görüşlerde derin değişiklikler oldu. Biraz sonra anlatacağımız bu değişimlerin büyük bir çoğunluğu Freud'un çalışmaları sayesinde olmuştur. Freud, başlangıçta yalnızca nevrotik hastalara yardım etmek ve hastalıklarının nedenini öğrenmek için uğraşıyordu. Fakat zamanla rüyaların, hem hasta ve hem de sağlıklı insanlarda rastlanılan evrensel bir olgu olduğunu anladı. Freud rüyaların, temelde mitoslarından pek farklı olmadıklarını da kavramıştı. Bu nedenle, bir kez rüyaların dilini anladığımızda, artık mitos ve masalların sırrını da çözebileceğimize inanmaya başladı. Bu arada bazı antropologların çalışmaları, dikkatleri yine mitoslara yöneltmişti. Böylelikle mitoslar toplanmaya ve araştırılmaya başlandı. Söz konusu alanda önemli bir yere sahip olan bilim adamları (örneğin J.J. Bachofen) bu yeni araştırmalar sayesinde insanlığın tarih öncesine ışık tuttular. Her ne kadar bu gelişmeler umut verici olsalar da, mitos ve rüyaların araştırmaları daha emekleme devresindedir. Ayrıca çalışmaları engelleyen birçok nedenler vardır. Değişik psikoanalitik ekoller arasında varolan dogmatizm ve sabit fikirlilik, bunlardan ilkidir. Bu ekollerin hepsi de, sembol dilini bir tek kendilerinin doğru olarak yorumladıklarını iddia ederler. Böylece de sembol dilinin çok yönlülüğü kaybolur ve onu tek bir anlam kalıbına sığdırmaya çalışırız.

Diğer bir engel ise, rüya yorumunun, yalnızca nevrotik hastalara bir psikiyatrist tarafından yapıldığında geçerli olacağı savıdır. Oysa ben, bunun aksini düşünüyorum. Sembol dilinin, herkes tarafından öğrenilmesi gereken tek yabancı dil olduğu inancındayım. Eğer bu dili anlayabilirsek, mitosları da anlayabiliriz. Bence mitoslar, bilgeliğin en önemli kaynaklarından biridir. Ayrıca benliğimizin derinliğine inmemizi ve gizli yönlerimizi anlamamıza yardımcı olduğu da bir gerçektir.

Talmud (Berachot 55a) (*) Şöyle der: “Yorumlanmamış bir rüya, okunmamış bir mektuba benzer.” Gerçekten de mitos ve rüyalar, kendi kendimize gönderdiğimiz mesajlar gibidirler. Eğer bu dili anlayamazsak, insanlığın daha doğaya hükmedemediği çağlardan bize aktarılan önemli bilgileri kavrayamaz ve kendi öz benliğimize giden o gizemli yolu keşfedemeyiz.

(*) *Talmud: İbranice’de “çalışma” anlamına gelen bu sözcük, çeşitli dinsel konular ve sorunlar üzerine hahamların yaptıkları tartışmaları derleyen kitaba verilen addır. İki ayrı din merkezinde, Filistin ve Babil’de 2. yüzyılda derlenen, iki ayrı Talmud vardır. (Çev.)*

II

Sembol Dilinin Özellikleri

Birisine, beyaz ve kırmızı şarap arasındaki tad farkını açıklamamız gerektiğini varsayalım. Farkı çok iyi biliyoruz. O halde onu kolayca da anlatabiliriz sanıyorsunuz değil mi? Ama düşündüğümüzün aksine, bu tad farkını anlatmak çok zor olacaktır. Herhalde sonunda sorunu şöyle geçiştireceğiz: “Ne yazık ki, sana bu farkı açıklamıyorum. En iyisi mi, bir bardak kırmızı ve sonra da bir bardak beyaz şarap iç. O zaman farkı anlayacaksın.” Tekniğin en son harikası olan karmaşık bir makinayı tarif etmek, çoğumuz için hiç de zor değildir. Ancak çok basit bir tad alma duygusunu anlatmak için, gerekli kelimeleri bulmakta epey güçlük çekeriz.

Genelde bütün duygular için aynı sorun geçerlidir. Örnek olarak diyelim ki, yalnızlık çevremizi sarmış, tek başına bırakılmışlığın ezikliğini yaşıyoruz. Dünyamız kapkaranlık ve bu hal bize acı veriyor. Bir arkadaşımıza bu ruh halimizi anlatmak istersek, herhalde kelimelerimiz çabucak tükenecektir. Belki

ona birtakım şeyler anlatacağız. Ama sonunda, söylediklerimizin, ruhumuzun o farklı renklerini tam olarak yansıtamadığını göreceğiz. Bir de aynı gece bir rüya görmüş olduğumuzu düşünelim. Bu, şöyle bir rüya olsun: Güneş daha yeni doğmaktadır, tanımadığımız bir şehrin dış mahallelerinde dolaşıyoruz. Sokaklar daha bomboş. Yalnızca bir sütçü görünüyor. Bütün evler karamsar bir görünüme sahip. Buradaki çevre, bize çok yabancı. Bizi, yabancı olmadığı ve ürkmediğimiz mahallelere götürecek tanıdık taşıma araçları da yok. Daha sonra uykudan kalktığımızda bu rüyayı hatırlıyoruz. Ve birden bire, yatağa yatmadan önce, arkadaşımıza anlatmaya çalıştığımız, ama bir türlü tam olarak anlatamadığımız ruh halimiz aklımıza geliyor. Oysa gördüğümüz bu rüya, ruh halimizi çok güzel bir biçimde tanımlamıştır. Rüyada yalnızca tek bir sahne vardır. Bu sahneyi görmek de, en fazla bir ya da iki saniyemizi almıştır. Halbuki daha önce içinde bulunduğumuz durumu uzun uzun sözlerle ifade çalışmış, ama bunda pek de başarılı olamamıştık. Oysa bu kısacık rüya yardımı ile sözlerle yaptığımızdan çok daha başarılı bir anlamda bulunmuş olduk. Rüyamızda gördüğümüz bu sahne, bir duygumuzun sembolü idi. İşte rüyalarda çok yalın bir sembolle, çok karmaşık bir ruh halini, böylece anlatabilme imkânı buluyoruz.

Sembol dediğimiz şey nedir? Sembolün tanımı, çoğunlukla: "Başka bir şeyin yerinde duran, onun yerini alan, onu temsil eden" olarak yapılmaktadır. Bu haliyle bu tanımı, pek anlayamayız. Fakat beş duyumuzu da bazı sembollerle temsil edebileceğimizi düşünür ve bu sembolleri inceleyecek olursak, konu bi-

raz daha ilginçleşecektir. Bunu yapmak için, sözü edilen bu sembollerin bir tecrübenin, bir duygunun ya da bir düşüncenin yerine geçtiğini varsaymamız gerekecektir. Böyle bir sembol, benliğimizin dışını yansıtmaktadır. Sembolize ettiği şey ise, içimizde saklıdır. Sembol diliyle, içimizdeki duyguları, sanki somut birer algı imiş gibi açıklayabilir ve birçok şeyi temsili olarak anlatabilme imkânına kavuşuruz.

Bir sembolü “başka bir şeyin yerine geçen, onun yerini alan, onu temsil eden” olarak tanımlarsak, önemli bir soruyu da hemen bunun peşinden sormamız doğru olur. “Acaba sembolün kendisi ile sembolize ettiği şey arasında ne gibi bir ilişki vardır?” Bu soruyu cevaplayabilmek için, sembollerin üç türe ayırdıklarını bilmemiz gerekmektedir. Bunlar sırasıyla: geleneksel, rastlantısal ve evrensel sembollerdir. Son iki tür, iç dünyamızı ve hislerimizi sanki algılarımızmış gibi açıklayabilen sembollerdir. Ve yine bu iki sembol türü, sembol dilinin tipik özelliklerine sahiptirler.

Semboller arasında kullandığımız en yaygın ve tanınmış olan tür, geleneksel sembollerdir. Bunları günlük konuşmalarımızda kullanırız. “Masa” kelimesini duyduğumuzda veya okuduğumuzda, M-A-S-A harfleri, başka bir şeyin yerinde duran, onun yerini alan ve onu temsil eden birer semboldürler. Sembolize edilen şey de, hergün gördüğümüz, kullandığımız ve ellediğimiz masadır. Şimdi bu noktada şöyle bir soru sorabiliriz: “Masa kelimesiyle masa cismi arasında içsel bir bağ var mıdır?” Hemen anlaşılacağı gibi, masa cismi ile masa kelimesi (ve sesi)

arasında bir ilgi ve bir ilişki yoktur. Masa sesinin ve dolayısıyla kelimesinin o cismi sembolize etmesinin tek nedeni, belirli bir cismi belirli bir sesle (ya da seslerle) bağdaştırmak üzere vardığımız toplumsal anlaşmadır. Böyle bir ses-cisim ilişkisini daha çocukluğumuzda kurarız. Bazı seslerin, bir takım cisimleri anmak için kullanıldığını görerek bir alışkanlık yaratılır, böylece de onların arasında köklü ve değişmez bir ilişki kurulur. Bu toplumsal olay bir çok kere tekrarlandığında, artık kalıcı bir ilişki kurulmuş olur ve doğru kelimeyi bulmak için kendimizi zorlamayız.

Fakat bazı kelimelerde, böyle geleneksel bir çağrışımın varolmadığı görülmektedir. Örneğin “ayyy” dediğimizde hava, dudaklarımız arasından çabucak dışarıya çıkar. Burada dudaklarımız, duygularımıza katılmışlardır. Havanın böyle hızla dışarıya doğru itilmesiyle, sanki bir olaydan uzaklaşmak isteğimizi destekliyormuş gibi davranırız. Bu ve buna benzer durumlarda, sembol ile duygu arasında ortak bir bağ vardır. Dillerin başlangıcında, birçok (belki de bütün) kelimelerin buna benzeyen ortak bağlar sonucunda türetildiklerini düşünebiliriz. Fakat buna rağmen, günümüzde kullanılan kelimelerin, artık doğal bir ses-cisim ilişkisine sahip olmadıkları kabul edilmektedir. Geleneksel sembollere verilebilecek en yaygın örnek, kelimelerdir. Ama geleneksel sembolleri, yalnızca kelimelerle sınırlı tutamayız. Bazen resimler de geleneksel sembollere bir örnek olabilirler. Örneğin bayrakların, renkleri ve sembolize ettikleri ülkeyle yakından ya da uzaktan hiç bir ilgileri yoktur. Fakat buna rağmen, onlar da birer semboldür ve

bayraklar, ülkelerin en güzel tanıtım aracı olarak kabul edilmişlerdir. Görüntüsü ve maddî varlığı, bayrak ile ülke arasında bir ilişki kurmamıza yardımcı olur. Bazı resim-semboller ise, yalnızca geleneksel bir sembol olarak kabul edilemezler. Buna en iyi örnek haçtır. Eğer haç tamamen geleneksel bir sembol olarak düşünürsek, yalnızca kiliseyi temsil ettiğini göreceğiz, böylece de bir bayraktan farkı olmadığına hükmedeceğiz. Ama haçın özel bir anlamı daha vardır. Haç ile İsa'nın ölümü ve bununla beraber de, ruhsal ve maddesel dünyaların birbirlerini tamamlamaları anlatılmak istenmiştir. Buradaki ilişki, başka bir boyut kazanmıştır. Bu nedenle de, artık tam bir geleneksel sembolden söz etmek mümkün değildir.

Rastlantısal sembollerle, geleneksel semboller tek bir noktada benzerlik gösterirler: Burada, sembol ile temsil edilen şey arasında içsel bir bağlantıya rastlamak mümkün olmaz. Örneğin, bir kişinin herhangi bir şehirde, üzücü bir olayla karşılaştığını düşünelim. Bu kişi daha sonraları, o şehrin adını duyduğunda, buruk bir duyguya kapılacaktır. Eğer o şehirde güzel bir anısı olsaydı, kişinin içi de neşeye dolacaktı. Doğal olarak, şehirlerin kendi başlarına üzücü ya da sevindirici oldukları söylenemez. Ama kişisel bir ilişkilendirme sonucu, sözü geçen şehir bir sembol biçimini almıştır. Aynı duygusal tepki, belki de belirli bir ev, bir sokak, bir kıyafet veya belirli bir olay için ya da özel bir duyguyu gerektiren herhangi başka bir durumla karşılaşınca da gösterilebilirdi.

Rüyamızda, herhangi bir şehirde olduğumuzu görebilir ve rüya sırasında belirli bir duygusal tepki

göstermediğimizi de kabul edebiliriz. Diyelim ki, o şehrin bir sokağını veya yalnızca ismini gördük. Hem- men, rüyamızda niçin bu şehri gördüğümüzü merak ederiz. Biraz düşündükten sonra da, yatağa yatmadan önceki ruh halimizin, bu şehrin sembolize ettiği ruh halimizle benzeştiğini farkederiz. Rüya da gördüğümüz resim, içinde bulunduğumuz ruhsal durumu, gördüğümüz şehir ise, bir zamanlar aynı duyguları yaşamış olduğumuz yeri sembolize etmektedir. Burada, sembol ve sembolize edilen şey arasındaki ilişk i bütünüyle rastlantısaldır.

Rastlantısal sembollerle geleneksel semboller arasında, yukarıdaki benzerlik dışında pek bir ortak nokta bulunmaz. Nitekim onları birbirinden ayıran önemli bir farklılık da, rastlantısal bir sembolün çevremizdeki insanlar tarafından anlaşılabilmesi için, onu, açıklamamızın gerekmesidir. Eğer bunu yapmazsak, rastlantısal sembolün anlamı yalnızca kendimiz tarafından kavranabilir. Oysa geleneksel sembollerin anlamları, herkes için aynı ve ortaktır. Rastlantısal semboller ise, çoğunlukla rüyayı gören kişi ile sınırlıdır lar. Bu nedenden dolayı da, bu tür sembollere mitoslarda, masallarda ya da sanat eserlerinde rastlamak hemen hemen imkânsızdır. Eğer bir romanda böyle semboller kullanılmış olsaydı, onu kullanan yazarın her bolden sonra bir açıklamada bulunması gerekecekti. Çünkü demin de söylediğim gibi, rastlantısal semboller kişilerin kendilerine özgü sembollerdir. Bu yüzden onları rüyalarımızda bol bol görebiliriz. Rastlantısal semboller i nasıl anlayabileceğimiz konusuna ise, kitabın ileriki bölümlerinde yeniden döneceğiz.

Evrensel sembollerde ise, sembol ve sembolize ettiği şey arasında belirli bir ilişki vardır. Daha önce örnek olarak, *bir şehrin kenar semtlerinden birinde* geçen bir rüyayı anlatmıştık. Terkedilmiş, yabancı ve fakir bir çevrenin yarattığı duygu, bir insanın üzgün ve ürkek ruh haline gerçekten de çok benzemektedir. Fakat nasıl ki hiç masa görmemiş olan birisi için “masa” kelimesi bir anlam taşımıyorsa, hayatında bir şehrin kenar bir semtini görmemiş olan birisi için de, böyle bir sembolün bir anlam taşıması düşünülemez. Evrensel semboller, insanların kişisel tecrübelerine dayanmaktadırlar. Ateşi, bir sembol olarak kullandığımızı düşünelim. Ocaktaki ateşin canlılığı hepimizi büyülemektedir. Ateş, durnadan değişir, büyür, küçülür, fakat yine de belirli bir sürekliliğe sahiptir. Ateş için şunu söylemek mümkündür: *O, hiç bir zaman aynı kalmadığı halde, hep aynı olandır.* Güç, enerji, büyüklük ve hareketlilik ateşin en önemli özellikleridir. Sanki sonsuz bir güç kaynağını kullanarak dans eder gibidir. Eğer ateşi bir sembol olarak kullanacaksak, onun özelliklerine uyan duygularımızı dikkate almamız gerekecektir. Yani; güç, çabukluk, çeviklik, hareketlilik, büyüklük, neşe ve canlılık, ateş sembolü aracılığı ile anlatabileceğimiz duygularımızdır.

Buna benzer bir biçimde, deniz veya nehir suyunu da bir sembol olarak kullanabiliriz. Fakat böyle bir sembol, ateş sembolünden farklı olacaktır. Aslında su sembolünde de, değişim ve süreklilik bir arada görülmektedir. Örneğin deniz suyunu bir sembol olarak kullandığınızda, ardındaki canlılığı, sürekliliği ve enerjiyi hissedebilirsiniz. Fakat burada çok

önemli bir fark vardır. Ateş; heyecan verici, maceracı ve değişimci olmasına rağmen, su; durgun, yavaş ve sürekli. Ateşin doğasında belirsizlik, suyun doğasında ise düzen vardır. Suyu kullanarak da canlılığı sembolize edebilirsiniz, fakat su daha “ağırdır” ve bir “güven” kaynağıdır. Su, insanı “rahatlatır”. Bu yüzden, heyecan dolu duygularımız için kullanamayacağımız bir semboldür.

Somut bir şeyin, duygularımız gibi soyut bir şeyi açıklayabilmesi, yani, cisimlerin duygularımızın sembolleri olabilmeleri, aslında pek de şaşılacak bir durum değildir. Çünkü, ruhumuzda oluşan duyguların, bedenimize aynen yansıdığını hepimiz biliyoruz. Örneğin sinirlendiğimizde, beynimize kan fışkırdığını söyleriz ya da korktuğumuzda, “başımızdan aşağı soğuk sular boşaldı” deriz veya kızdığımızda, kalbimiz hızla atmaya başlar. Ayrıca üzgün olduğumuz zaman kendimizi, mutlu olduğumuz zamanlardan daha farklı hissederiz. Düşüncelerimiz, yüz ifademizi ve duygularımız da davranışlarımızı o kadar etkiler ki, insanlar, bizi dinlemekten çok bu belirtileri gözleyerek ruhsal durumumuz hakkında önemli bilgiler elde ederler. Yani bedenimiz, ruhumuzun bir sembolüdür! Derinden ve gerçekten hissedilen bir olay ya da düşünce, bütün organizmamıza yansıyacaktır. İşte evrensel sembollerde de, böyle bir ruh ve beden ilişkisini görebiliriz. Çünkü bazı bedensel olaylar, bir takım duygusal ve ruhsal gerçeklere işaret etmektedirler. Durum böyle olunca da duygularımızı, bedenimizin oluşturduğu bir dil ile açıklayabilme imkânına kavuşmuş oluruz.

Evrensel sembol, sembolize eden ile sembolize edilen arasındaki doğrudan, sürekli ve rastlantısal olmayan bir ilişkiyi kavrayabilen tek semboldür. Böyle bir sembolü kullanmamızın nedeni ise bellidir. Duygu ve düşüncelerimizin, bedensel algılamalarımıza etki ettiğini artık biliyoruz. Bunu açıklarken kullanılan semboller tüm insanlar tarafından ortak olarak kullanıldığı için de, bunları evrensel olarak nitelendirebiliriz. Eğer söylediklerimizi kısaca toparlayacak olursak: Geleneksel semboller, kişiye ya da belirli toplumlara özgüdürler. Rastlantısal semboller, çok dar bir çevreye seslenmektedirler ve onu yalnızca sembolün anlamını bilenler anlayabileceklerdir. Evrensel semboller ise, bedenimizin, duygularımızın ve ruhumuzun özellikleriyle ilgilidirler. Bu tür semboller tüm insanlar için geçerlidir, belirli bir kişiye ya da kişiler topluluğu ile sınırlanamazlar. Gerçekten de evrensel sembol, insanlığın geliştirdiği tek ortak dildir. Ama ne yazık ki çağdaş insan, bu mirasın değerini anlayamamış ve insanlık tarihinin bize hediye ettiği tek evrensel konuşma dilini öğrenip, geliştirememiştir. Böylece kültürümüzde önemli bir eksiklik doğmuştur.

Gördüğümüz gibi semboller, tüm insanlar için geliştirilmiştir. Çünkü bütün insanlar düşüncelerini, duygularını ve hissettiklerini başkalarıyla paylaşma arzusunu taşımaktadırlar. Bir insanın sahip olduğu duygu, düşünce ve ruhsal haller, diğer insanlarda da benzer bir biçimde vardır. Sahip oldukları bu ortak özellikleri sayesinde, sembol dilini kullanabilmekte ve bu yolla anlaşabilmektedirler. Hiç kimse bize ağlanmayı öğretmez. Üzülüğümüzde ağlarız. Ya da si-

nirlendiğimizde yüzümüz, kendiliğinden kızarır. Bu duygusal tepkiler, hiç bir ırk veya toplum ile sınırlı değildir ve bütün insanlarda ortak olarak görülür. İşte bundan dolayı da, sembol dili, bütün insanlar tarafından paylaşılabılme özelliğine sahiptir. Belki bu dili oluşturan bazı kelimeler hafızanızdan silinmiş olabilir. Ama bu dilin temel yapısını unutmak asla mümkün değildir. O, biz ölünceye kadar beynimizde saklı kalacaktır. Tarih boyunca (ilkel bir uygarlıktan, gelişmiş Mısır ve Yunan uygarlıklarına dek) mitoslar ve rüyalar, her zaman sembol dili ile anlatılmışlardır. Bunun da ötesinde, çok farklı uygarlıklarda bile, bazı ortak senbollere rastlanılmaktadır. Çünkü bu sembollerin ardında gizlenmiş olan duygu ve düşünceler, bütün insanlar için aynıdır ve insanlık varolduğundan beri de aynı kalmıştır. Günümüzde, söylediklerimizi doğrulayan birçok bilimsel deney yapılmıştır. Örnek olarak şu deneyi gösterebiliriz: Rüya yorumculuğu ile yakından ya da uzaktan hiç bir ilgisi olmayan denekler, hipnoz edildikten sonra, gördükleri rüyaları kolayca yorumlayabilmişlerdir. Yapılan araştırmalara göre, hipnoz altındaki denekler, rüyalarının ardındaki sembolik anlatını hemen çözebilmektedirler. Hipnoz halinden çıkartıldıktan sonra, aynı rüyayı bu sefer uyanık iken yorumlamaları istendiğinde ise, deneye katılanlar şaşkınlıkla: “Bu rüyaların hiçbir anlamı yok, bunlar tamamıyla birer saçmalık” diyebilmektedirler.

Yukarıdaki deney, incelenmeye değerdir. Demek oluyor ki, bilincimizin sınırlayıcı gücü olmadığı zaman (yani, biz hipnoz altındayken) sembolleri gayet

güzel anlayabiliyoruz. Bu, çok önemlidir.

Ama yine de çok geniş bir genellemeye gitmek, bence, bazı sakıncalar doğuracaktır. Çünkü öyle semboller vardır ki, farklı uygarlıklarda farklı anlamları içermektedirler. Örneğin, kutup bölgesinde kullanılan güneş sembolünün işlevi ve anlamı, tropikal bölgelerdeki güneş sembolünden farklıdır. Çünkü kutup bölgelerinde su boldur, onun için büyüme ve gelişme tamamıyla güneş ışınımına bağlıdır. Böyle olunca da güneş; sıcak, hayat verici, koruyucu ve sevgi dolu bir güçlü sembolize edecektir. Fakat Yakın Doğu'da bu sembol, başka anlamlar kazanacaktır. Çünkü orada güneş, bol ve hatta ölümcüldür. Ama su, çok kıttır. Onun için su, hayatın kaynağı ve büyümenin temel taşı olarak görülmektedir. Anlaşılabacağı gibi, coğrafi ve medenî farklılıklardan doğan bir "sembol dili lehçesinden" söz etmemiz mümkündür. Sembol dili lehçesi nedeniyle aynı sembol, değişik bölgelerde farklı anlamlarda kullanılmaktadır. Bu noktada dikkatimizi, bir başka önemli konuya daha çevirmemiz gerekmektedir. Bu da, sembol dili lehçeleri ile karıştırılmaması gereken "sembollerin çok anlamlılığı" konusudur. Aynı olayın değişik insanlarda değişik duygulara yol açması gibi, aynı sembolün de yerine göre değişik anlamlara gelmesi kaçınılmazdır. Bunu daha iyi anlayabilmek için, yine ateş sembolüne geri dönelim. Ateşi bir ocakta izlediğinizde, ısınırız, içimizi bir sıcaklık ve güven duygusu kaplar. Ama bir ev ya da orman yangını düşünün. Bu acı tecrübeye, insanın doğa karşısındaki güçsüzlüğü alabildiğine ortaya çıkar. İşte bundan dolayı ateş, hem canlılık ve neşeyi, hem de korkuyu,

acizliği ve yıkıcılığı sembolize edebilir. Aynı anlam çokluğu, su sembolünde de vardır. Çünkü su, fırtına ve sellerde korkunç ve yıkıcı bir olgu haline gelir. Yani sembol olarak hem korku, felâket ve kaosu, ama aynı anda sakinliği, sürekliliği ve güveni de temsil edebilir.

Burada verebileceğimiz başka bir ilginç örnek de, vadilerdir. Dağlarla çevrili olan bir vadi, içimizde güven, sıcaklık ve korunma duygularını uyandırabilir. Fakat aynı zamanda aradaki büyük dağlar, bizi engelleyen duvarlar olarak da algılanabilir. Böylece vadileri, hapsolmanın bir sembolü olarak görebiliriz. Bir sembolün özel anlamı, ancak kullanıldığı olay ve kişinin genel tecrübesi ışığında anlaşılabilir. Bu konuya, rüya sembollerini açıklarken de değineceğiz.

Evrensel bir sembolü anlatan bir başka güzel örnek de, Yunus Peygamber'in sembol dili ile yazılmış olan hayat hikâyesidir. Hikâyenin özeti şöyledir: Yunus peygamber, Tanrı'nın sözlerini işitir ve insanları doğru yola döndürmek için Ninive'ye gider. Onlara artık doğru yola dönmezlerse, şehirlerinin başlarına yakılacağını anlatır. Yunus, Tanrı'nın sesini duymuş ve böylece bir peygamber olmuştur. Ama bu, kendi isteği ile olmadığı için, görevini bilmesine rağmen Tanrı'nın (ya da buna, vicdanının da diyebiliriz) emirlerinden kaçmaya çalışmaktadır. Çevresiyle pek fazla ilgilenmeyen bir insan olan Yunus, kanun ve düzene sıkı biçimde bağlılığı ile tanınır. Ama çevresine karşı gösterdiği sevgi de yetersizdir. (bkz. E. Fromm, 1947a; TE II, s. 65 vd. Bu eserde Yunus

Peygamber'in şiirlerini sevgi açısından inceledim.) Şimdi de bu olay sırasında Yunus'un kalbinden geçenlerin, hikâyede nasıl anlatıldığına bakalım:

Yunus'un önce Jaf'o'ya gittiğini, oradan da Tar-şiş'e giden bir gemiye bindiğini öğreniyoruz. Gemi, denizin ortasındaiken ansızın büyük bir fırtına patlayıverir. Herkes korku ve heyecan içinde koşuşurken, Yunus, geminin alt bölümüne iner ve derin bir uykuya dalar. Denizciler, bu fırtınayı Tanrı'nın bir cezası olarak düşünürler. Çünkü Yunus onlara Tanrı'dan kaçtığını söylemiştir. Bu nedenle onu uyandırırılar. Durumu farkedenden Yunus, denizcilere kendisini denize atmalarını söyler. Belki o zaman deniz durgunlaşacaktır. Denizciler önce bu arzuyu yerine getirmekten çekinirler, ama sonunda Yunus'u kolundan tutup denize atarlar. Yunus suya düşer düşmez, deniz durgunlaşır. Daha sonra büyük bir balık, Yunus Peygamber'i yutar. Yunus, bu balığın karnında tanı üç gün ve üç gece saklı kalır. Bu duruma dayanamayan Peygamber, Tanrı'ya kendisini affetmesi için yalvarır ve bu hapisten kurtulmak için dua eder. Bunun üzerine Tanrı balığa, karnındaki Yunus'u karaya kusmasını emreder. Daha sonra Yunus, Nini-ve'ye gider, Tanrı'nın buyruğunu yerine getirir ve Niniveliler'i felâketten kurtarır.

Hikâyede anlatılan olaylar, sanki gerçekten de yaşanmış gibi anlatılmasına rağmen, bu hikâye aslında baştan sona sembol diliyle yazılmıştır. Bundan dolayı da anlatılan bütün olaylar, Yunus Peygamber'in ruhsal durumu hakkında verilmiş bilgilerdir. Burada birçok sembol, ardı ardına dizilmiştir.

“Gemiye binme, geminin alt bölümüne inme, uykuya dalma, denizde seyretme ve balığın karnında hap solma” bu sembollere verilebilecek örneklerdir. Sözü edilen sembollerin her biri, ayrı bir ruh halini temsil etmektedir. Ama genelde, kendi içine kapanmayı ve kendini toplumdan soyutlamayı sembolize ederler. Böyle bir durumu, anne karnındaki cenin sembolüyle de açıklayabiliriz. Geminin, derin uykunun, denizin ve balığın anne karnından çok farklı oldukları doğrudur. Ama hepsinde de güvenlik ve korunma duyguları egemendir. Bu yüzden anılan semboller, içerik açısından aynıdır.

Yunus Peygamber hikâyesinde olaylar, uzay ve zaman akışı içinde geçerler. Peygamber, ilk önce gemiye biner, sonra uyur, daha sonra denize atılır, ardından da balık tarafından yutulur. Yani olaylar birbirlerini takip ederler. Hikâyenin bazı olayları gerçek dışıdır. Ama bir bütün olarak ele alındığında hikâyeye sağlam bir mantığa sahiptir. Bu hikâyeye, bize Yunus Peygamber’in iç dünyası hakkında bilgi vermektedir. Burada, Yunus’un vicdanı ve kaçma isteği arasında nasıl bocaladığını görmekteyiz. Peş peşe sıralanan olaylar, işte bu durumu anlatmaktadırlar. Olayların gitgide şiddetlenmesi ve büyümesi, Yunus’un duygusal durumu ile bir paralellik göstermektedir. Yunus, hikâyenin başında insanlardan ve görevinden kaçır. Giderek onlara daha fazla yabancılaşır ve sonunda balığın karnındaki mutlak soyutlanma ile insanlardan tamamen uzaklaşmış olur. Ama kendi yarattığı bu hapis, onu çok sıkıştır ve kendini yalnız hissetmektedir. Buradan kurtulmak için sonunda

Tanrı'dan yardım diler. (Aslında bu hikâyede, tipik bir nevrozun gelişimini izleyebiliriz. Böyle durumlarda, hasta olan kişi, belirli bir tehlikeden korunmak için ortaya bir tavır koyar. Ama sonunda, bu tavrın kendisi de onun için yeni bir tehlike yaratır. Ve hasta kişi, artık öncelikle kendi tavrından kurtulmak için büyük çabalar göstermeye başlar.) Sonunda Yunus da, güvenliğe kaçmayı ve kendini içine hapsedmeyi bir yana iter ve hayatına bıraktığı yerden devam etmeye karar verir.

Yazılı bir belge olarak önümüzde duran bu hikâyede, satırların aralarına dağılmış bazı önemli bilgiler vardır. Bunların başında, olaylar arasında mantıksal bir neden-sonuç ilişkisinin bulunması yer alır. Yunus, Tanrı'dan kaçmak istediği için, denize açılıyor. Yorgun olduğu için, uyumaya başlıyor. Fırtınaya neden olduğu için, denize atılıyor. Ve denizde insan yutan balıklar olduğu için, bir balık tarafından yutuluyor. Görtülebileceği gibi, belirli bir olay, ondan bir önceki olayın sonucudur. (Yunus Peygamber'in hikâyesi, son bölümü gerçek dışı olmasına rağmen, mantıksal bir bütünlük içinde gerçekleşmiştir.) Oysa satırların arasına gizlenmiş olan bilgilerin sahip olduğu mantık, buradakinden farklıdır. İçsel bir bağ ile birbirine bağlanmış ve çağrışımlarla yönlendirilmiş olan ruhsal yapının dile gelişi demek olan bu "iç hikâye" de de neden-sonuçlu dizilişler vardır. Ama ardındaki mantık, kelimelerle anlatılan hikâyenin dünyasal mantığından daha farklı bir yapı taşımaktadır.

Sembol diline egemen olan çeşitli mantık kural-

larını, biraz sonra rüyaların özelliklerini incelerken daha iyi anlayacağız.

III

Rüyaların Özellikleri

Rüyaların özellikleri ile ilgili çok değişik görüşler vardır. Bu görüşler, hem zaman içerisinde ve hem de uygarlıklar arasında oldukça büyük farklılıklar gösterirler. Rüyaların özelliklerini açıklamaya çalışan bu görüşlerden bazıları şöyledir: “Rüyalar, uykudayken bedenimizi terkeden ruhumuzun gerçek yaşantısını yansıtır. Veya rüyalar, Tanrı ya da kötü huylu cinler tarafından insana iletilen duygulardır. Ya da akıldışı arzularımızın bir tatmin arayışıdır.” Ama bunun tam tersini de iddia edebilir ve şöyle diyebiliriz: “Rüyalar, en derin ve en yüce güçlerimiz ile yeteneklerimizin yansımalarıdır.” Görebileceği gibi, bu konuda bir çok farklı görüş ve iddialar vardır. Ama hiç tartışmasız, hepsinin ortak olan tek yanını, rüyaların tümünün bir anlama ve bir özelliğe sahip olmalarıdır. Rüyaların anlamlı olması demek, eğer anlayabilirsek, onların bize önemli mesajlar iletmeleri demektir. Rüyaların bir özelliğe sahip olmaları ise, rüyada hiçbir zaman gereksiz şeylerin görülmemesinden kaynaklanır. Rüyalarımızda bize iletilen şeyler, soyut birer görüntü şeklinde olabilirler.

Ama anlatmak istedikleri şeyler, kişiliğimizin somut gerçekleri ile ilgilidir.

Rüyaların anlamlı olduklarını ve ilginç özellikler taşıdıklarını savunan bu görüş, geçtiğimiz yüzyılda pek bir kabul görmemekteydi. Çünkü rüya yorumculuğu, bilim dışı bir uğraş olarak görülmekteydi. Bu konuyla ilgili olan veya olmayan herkes, bir görüş ortaya atıyış ve sonunda rüyalar, *ruhun anlamsız oluşumları* olarak tanımlanmaya başlanmıştı. Bu konuya olumlu yaklaşanlar bile rüyaları, uykumuz sırasında yaşadığımız duygu ve düşüncelerimizin ruhsal birer yansıması olarak görüyorlardı. Fakat buna rağmen, yirminci yüzyılın başlarına doğru, Freud'un yaptığı çalışmalar sonucunda eski rüya görüşüne karşı yeniden bir ilgi doğdu. Freud, rüyaların bir anlamları olduğunu ve bir özelliğe sahip bulunduklarını düşünüyordu. Yaptığı çalışmalarla, iç dünyamızdan gelen her mesajın, kendini önemli bir rüya olarak gösterdiğini kanıtladı. Artık uygun anahtar bulabilirsek, her rüyayı çözebilecek durumdaydık. Sigmund Freud, rüyayı ve rüya yorumculuğunu bir "via regia", yani bilinmeyeni anlamaya götürecek olan bir "kral yolu" olarak görüyor (S. Freud, 1900a, s. 613) ve bu düşüncenin doğal bir sonucu olarak da rüyaları, patolojik (hastalıklı) ve normal davranışlarımızı motive eden en büyük güç olarak tanımlıyordu. Freud, "Rüya Yorumu" adlı eserinde ilk önce bazı genel açıklamalarda bulunduktan sonra, bilinen en eski rüya kuramlarından birini doğru olarak kabul etmiştir. Bu kurama göre rüyalar, uyanık iken bastırıldığımız akıldışı (irrational) arzularımızın, uykumuz sırasında tatmin edilmesi, yani gerçekleştirilmesini

sağlarlar.

Şimdilik Freud'un rüya kuramı hakkında daha fazla bilgi vermek istemiyorum. İlerdeki bir bölümde hem Freud'un, hem de diğer bilim adamlarının rüya kuramlarını daha kapsamlı bir biçimde anlatmayı düşünüyorum. Bu bölümde ise, rüyaların özelliklerini Freud'un çalışmaları ışığında ele almayı, sonra da bunları benim rüya gören ve rüya yorumlayan bir kişi olarak, elde ettiğim bilgiler ve tecrübeler doğrultusunda değerlendirmeyi düşünüyorum.

Ben, ruhumuzun her türlü faaliyetinin, doğrudan doğruya rüyalarımıza yansıdığına inanıyorum. Bu olayı, bozmadan ve aşırı biçimde sadeleştirmeden açıklayan tek tanım, bence şöyle yapılmalıdır: “Rüya görmek, uykudayken, ruhumuzun gösterdiği bütün faaliyetlerin, anlamlı ve özellikli bir biçimde yansımasıdır.”

Yukarıdaki tanım doğal olarak çok genel bir biçimde tutulmuştur. Bundan dolayı asıl dikkatimizi “uyku haline” ve uyumanın, ruhumuz üzerindeki etkilerine çevirmemiz gerekecektir. Uyumanın, ruhumuz üzerinde ne gibi bir etki yarattığını anlarsak, rüyaların özelliklerini de kavrayabiliriz. Bu nedenle rüya hakkında bilgi elde etmek için, ilk önce uyumanın ne anlama geldiğini araştırmamız yararlı olacaktır.

Fizyolojik açıdan uyku, bedenimizin dinlendiği ve kendini yenilediği bir süreçtir. Tüm faaliyetlerimizin ve neredeyse bütün duyumsal (beş duyu ile yapılan) algılamalarımızın durduğu bu işlem sırasın-

da, bedenimizde yeni enerjiler depo edilmektedir. Fizyolojik olarak buna “uyku” denir. Fakat psikolojik açıdan, uyku olayı biraz daha farklıdır. Bu açıdan yapılan bir değerlendirmede, uykunun, çevremizle olan alış-verişin ve etkileşimin bir süre için kesilmesi demek olduğu ortaya çıkacaktır. Uyumak ve uyumamak arasındaki bu önemli fark bize, varoluşumuzun iki değişik grupta toplanabileceğini göstermektedir.

Şimdi, uyumanın, ruhumuzun üzerinde ne gibi bir etki yarattığını inceleyelim. Bunun için ilk önce genel anlamda şu soru ile ilgilenmemiz gerekir: “Acaba davranışlarımızla düşüncelerimiz arasında ne gibi bir ilişki vardır?” Neyi düşündüğümüz, çoğunlukla neyi yapmak istediğimize bağlıdır. Bu cümleyi “düşüncelerimizi, ilgilendiğimiz şeyler belirlemektedir” anlamında yorumlarsak yanlış olur. Söylemek istediğim şey, düşüncelerimizin ilgilendiğimiz şeylere göre değişebildiği konusudur.

Şu örneği ele alalım. “Acaba değişik insanlar bir orman gördüklerinde ne düşünürler?” Resim yapmak için ormana gitmiş olan bir ressam, gelir elde etme kaygısında olan orman sahibi, ormanın savunulmasıyla ilgilenen bir subay, ormanda dinlenmek isteyen bir gezgin. Bu insanların her biri için orman, farklı bir anlam taşımaktadır Çünkü ressamın ilgisi renkler ve şekillerde, orman sahibinin ilgisi ağaçların büyüklüğü, yaşı ve sayısında, subayın ilgisi görüş ve saklanma imkânlarında ve son olarak da gezginin ilgisi patikalarda ve manzaralarda yoğunlaşacaktır. Hepsi de bir ormanın kenarında durduklarını soyut

olarak kabul edeceklerdir. Ama somut olarak “ormanı nasıl gördükleri” kendi ilgi alanlarının yönlendirilmesiyle biçim bulacaktır.

Uyumakla, uyanık olmak arasındaki bu biyolojik ve psikolojik fark, hayatımızdaki diğer davranışlar arasındaki farklılıklardan çok daha büyüktür. Uyanık iken; düşünce ve duygularımızı, çevremizde yaşayabilmek, çevremizi değiştirebilmek ve kendimizi koruyabilmek için kullanırız. Hayatını devam ettirmek, uyumayan bir insanın en önemli görevidir. Böyle bir durumda insan, dünyasal gerçekliğe de egemen olan kanunların etkisi altındadır. Bunun anlamı, uyanık iken, zaman ve uzay kurallarına sıkı sıkıya bağlı olmamız demektir.

Uyuduğumuz zaman ise, artık çevremizle ilgilenmekten vazgeçer ve tamamen içimize kapanırız. Böylece, bütünüyle korunmasız bir duruma geçilmiş olunur. (Bundan dolayı da bazı insanlar, uyku için “ölümün kardeşi” benzetmesini yapmaktadırlar.) Ama aynı zamanda da uyanıkken yaşamadığımız bir özgürlüğe kavuşuruz. Çünkü artık çalışma, saldırma ve savunma görevlerinden kurtulmuşuzdur. Çevremizde olup, bitenleri gözlememize de gerek kalmamıştır. Uyurken, gözlerimizi kendimize çeviririz ve yalnızca kendimizle ilgileniriz. Aslında uyuyan bir insanı, bir cenine ya da bir ölüye benzetebiliriz. Veya biraz daha fazla hayal gücü kullanarak, dünyasal gerçeklerin kanunlarına (uzay-zaman üç boyutluluğuna) uymak zorunda olmayan meleklerle benzediğini de ileri sürebiliriz. Uyurken, neden-sonuç imparatorluğunun yerini, özgürlük imparatorluğu al-

mıştır. Bu özgürlük imparatorluğunda dikkatimizin odaklaştığı tek konu, “ben” ve “benim olan”dır. Artık düşünce ve duygularımızın yöneldikleri tek hedef, kendimizdir. Uyku halindeki ruhsal faaliyetimiz bile, uyanık halimizden farklı bir mantığa göre çalışmaya başlar. Çünkü artık “dış dünyada” önemli olan şeylerle ilgilenme zorunluluğu ortadan kalkmıştır. Bir arkadaşımın korkak olduğunu düşündüğümü varsayalım. Zihnimde onu bir tavuk gibi korkak olarak tasarladığım için, rüyamda bir tavuk dönüşümünü kolaylıkla sağlayabilir ve onu bir tavuk olarak görebilirim. Bu dönüşüm, gerçek dünyada imkân dışı ve anlamsız bile olsa, rüyamın bir parçası olduğu için, büyük bir öneme sahiptir. Görüleceği gibi, uykumuzda da bir mantık sistemi vardır. Ama bu mantık sistemi, günboyu uyduğumuz mantık kurallarının oluşturduğu sistemden çok farklıdır. Burada aklımızdan çok, duygularımızın egemen olduğu bir sistemden söz etmemiz daha doğru olur.

Uyumak ve uyanık olmak, varolmanın iki kutup noktasıdır. Uyanık iken, en önemli görevimiz “hareket etmektir”. Fakat uyuduğumuz andan itibaren bu görevden kurtuluruz. Uykunun ise tek bir görevi vardır, o da, kendimizi tanımadır. Uyandığımız zaman ise, “hareket etmemiz” gereken hayata geri döneriz. Dikkatimiz ve beynimiz yine günboyu alıştığımız konulara yönelir. Olayları, yani uyurken unutulmuş gibi görünen dış dünyayı, yine uzay ve zaman kavramlarına bağlanmış bir biçimde hatırlamaya başlarız. Artık uyurken yaşadığımız dünya, ortadan kaybolmuştur. Hatta bu dünyayı hatırlamamız bile neredeyse imkânsızdır. (Rüya ile hatırlama arasındaki

ilişki için bkz: E.G. Schachtel, “On Memory and Childhood Amnesia”, 1947.) Gündüzleri rüyalarımızı hatırlamakta çektiğimiz zorluklar, birçok masalda semboller yardımıyla anlatılmıştır. Bunlara göre, geceleri ortalığı, hayaletler ve cinler doldurur. Fakat şafak söktüğünde, hepsi bir anda kaybolur ve geriye sanki hiç doldurulmamış olan bir boşluk bırakırlar.

Bu bilgiler ışığında, rüya hakkında şu sonuçlara varabiliriz:

Rüya, Jung'un tanımladığı gibi bir “mitoloji imparatorluğu” değildir. (Jung'a göre bu, kalıtımla kazanılan tecrübelerin oluşturduğu bir imparatorluktur.) Ama aynı zamanda rüya, Freud'un savunduğu akıldışı kökenli ve libido destekli arzuların tatmini de değildir. Rüyayı daha çok, demin anlattığımız “düşüncelerimiz ve duygularımız yaptıklarımız tarafından etkilenir” prensibi açısından ele almak gerekir.

Çevremizle ilgilendiğimiz ve onu dikkate aldığımız bir durumda, bilinçli bir varoluştan söz etmek mümkündür. Eğer bunun tersi olursa, yani çevremize karşı her türlü ilgimizi ve dikkatimizi kesecek olursak, bilinç dışı bir varoluş durumu ortaya çıkar. Bu durumun özelliği de, hareketsizliktir. Buna karşılık, bilinçli varoluşumuzun temelinde ise, hareketlilik ve hayatta kalabilme ya da yaşama mücadelesi yatar.

Varoluş biçimimiz “bilinç dışıdır” dediğimizde, bununla, uyanık halimizin hareketli düzenine uyma-

yan durumları belirtmiş oluruz. Bu açıdan baktığımızda bilinç dışı olanı; ürkütücü, hayalî, kavranması ve hatırlanması zor bir olay olarak görebiliriz. Uyuduğumuz zaman, günboyu yaşadığımız bilinçli hayatımız sona ermektedir. Uyanık olduğumuz zamanda ise, geceleri büründüğümüz hayatımızı “bilinç dışı” olarak nitelendiririz. Ama bu durumun tersi de doğrudur. Yani uyuduğumuz zaman, bu kez de günboyu büründüğümüz hayata “bilinç dışı” diyebiliriz. Bu aslında yanlış değildir. Ama alışkanlıklarımız yüzünden “bilinç dışı” kavramını yalnızca uykudaki hayatımız için kullanmaktayız. Ama böyle yaptığımızda, bilinçli ruh halimiz ile bilinç dışı ruh halimiz arasındaki önemli farklılıkları gözden kaçırmaktayız.

Şüphesiz ki, söylediklerimizi eleştirenler olacaktır. Uyanırken de zaman ve uzay kurallarına uyduğumuzun iddia edilemeyeceğini söyleyecekler ve şöyle ekleyeceklerdir: “Uyumadığımız zaman, hayal gücümüzü kullanarak geçmişte yaşanmış olayları gününüze aktarabilir ya da birçok farklı olayı bir anda gerçekleştirebiliriz. Veya çok uzaklarda duran bazı eşyaları, sanki yanımızda duruyorlarmış gibi görebiliriz. Ayrıca uyanık durumda, uzay ve zaman sistemine bağımlı olmayan düşüncelerimizi olağan karşılamamız gerektiğini de biliyoruz.” Bu türlü yapıcı eleştiriler bana, kendi düşüncelerimi açıklığa kavuşturma imkânı yaratıyorlar.

İlk olarak, düşünme sürecimizin içeriği ile düşünürken kullandığımız *mantık kategorileri* arasında bir ayrım yapmak gerekmektedir. Uyanık halimizde gerçekleştirilen düşüncelerin, uzay ve zaman kav-

ramlarıyla sınırlanmadığı iddiası doğrudur (içerik). Fakat mantıklı düşüncelerimizin tümü, uzay ve zaman kavramlarıyla sınırlıdır (kategori). Varsayalım ki, belirli bir durum karşısında, babamın ve benim fikirlerimin uyuştüğunu farkediyorum. Bunu farketmem, mantıksal olarak doğrudur ve geçerlidir. Ama diğer yandan: “O zaman ben, kendimin babasıyım” demek, “mantıksız” bir açıklamadır. Çünkü böyle bir durumda, fiziksel dünyanın kavramlarıyla ters düşülmüş olur. Fakat “ben, kendimin babasıyım” cümlesi, duygusal açıdan mantıklı sayılabilir. Çünkü bu cümleyle, babamla benim ortak duygulara sahip olduğumuzu belirtmiş olurum. Uykumuzda hiç bir harekette bulunmadığımız için, kendimizle ilgili konular tek odak noktasını oluştururlar. Ayrıca duygularımız da bir başka çehreye bürünürler. Örneğin yirmi senedir görüşmediğim bir arkadaşımı, rüyamda sanki karşımda duruyormuş gibi görebilirim. Fakat dikkat edilecek olursa, “sanki karşımda duruyormuş” dediğimde, uyanırken kullandığım kelimelerle bilinç dışılığımı vurgulamış olurum. Ama buna rağmen, rüyamızda “sanki, imiş” gibi durumlar yoktur, bütün şahıs ve olaylar gerçektir.

Yukarıdaki bir kaç paragrafta, uykuda ortaya çıkan durumları incelemeye ve rüya görmenin nasıl bir olay olduğunu ortaya koymaya çalıştım. Şimdi, bir adım daha atmamız gerekecektir. Bu adım, uykumuzun önemli bir özelliği ile ilgilidir ve böylece rüyalarımızı daha kolay anlayabilme imkânına kavuşuruz. Uykudayken çevremizle hiç bir etkileşime girmeyiz, onu algılamaz ve etkilemeyiz. Ayrıca çevremiz de bizi etkileyemez. Ama böyle dediğimizde, şu soru

ortaya çıkar: “Çevremizdeki gerçeklik, uyanıkken bizim üzerimizde ne gibi bir etki yaratmaktadır?” Belki şöyle bir iddiada bulunabiliriz: “Günboyu yaşadığımız olaylar, rüyalarımıza olumlu ya da olumsuz, ama mutlaka bir etkide bulunurlar. Eğer çevremizde gelişen olayların kişiliğimiz üzerinde olumlu etkileri varsa, bu olumluluk kendisini rüyalarımızda da gösterecektir. Eğer olumsuz bir etki yapıyorlarsa, buna bağlı olarak olumsuz bir rüya halinde ortaya çıkacaklardır.”

Acaba çevremizin (yani, dış gerçekliğin) üzerimizdeki etkisi genelde olumlu mu, yoksa olumsuz mudur? Eğer hayatımızdaki olumsuzlukların oranı çok yüksekse, rüyalarımızda karşımıza çıkan hayallerin, bir kurtuluş yolu olduklarını söyleyebiliriz.

Kendi dışımızdaki gerçeklikten söz ederken, bununla yalnızca doğayı kastettiğimizi söylersek, eksik olur. Doğa, kendi başına en iyi, ne de kötüdür. Bizim tutumumuza bağlı olarak, bize karşı yararlı ya da tehlikeli olabilir. Yani onun tavrı, bize “göre” bir biçim alır. Onunla uğraşmazsak, onu egemenlik altına almak zahmetinden de kurtulmuş oluruz. Kısaca doğa, bizi ne daha akıllı ve daha iyi, ne de daha aptal ya da daha kötü yapmaz. Oysa kendi dışımızda bulunan ikinci bir gerçeklik türü, yani toplum ve kültür açısından durum böyle değildir. Her ne kadar bizler, kültürün üzerimizde olumlu etkiler yarattığına kendimizi inandırmış olsak bile, bunun aksi durumlar da sık sık karşımıza çıkmaktadır.

Aslında uygarlığın olumlu yönlerini kanıtlayacak bir çok delil gösterilebilir ve insanı hayvandan

ayıran en önemli farkın da, uygarlık kurma yeteneği olduğu söylenebilir. Uygarlığın en büyük özelliği ve ürünü “dil”dir. Eğer “dil” olmasaydı, insanlar arasındaki bu karmaşık iş bölümünü gerçekleştirmek ve bir toplum durumuna yükselmek mümkün olmayacaktı. İnsanı, semboller üretebilen bir canlı olarak nitelendirirsek, herhalde bir yanlış yapmamış oluruz. Çünkü bizi insan yapan şey, karşılıklı konuşma ve anlaşma yeteneğimizdir. Bunun yanı sıra insanlar, çevreleriyle de ilişkiye girerler. Aslında böyle bir ilişkiye girme, insanın varoluş işlevlerinden birisidir. Örneğin düşünmeyi, başka insanları gözleyerek ve başka insanlar tarafından eğitilerek öğreniyoruz. Sahip olduğumuz duygusal, entelektüel ve sanatsal özelliklerimiz de zaman içinde oluşuyor. Bu oluşumu, toplum tarafından daha önceden yaratılmış eserlerden ve tecrübelerden faydalanarak gerçekleştiriyoruz. Sevmeyi ve sevdiklerimize ilgi göstermeyi bile, bize toplum öğretiyor. Ayrıca yine aynı yolla, başkalarını severek veya onlardan korkarak, sahip olduğumuz bencilliğimizi ve düşmanca dürtülerimizi yenmeyi ya da sınırlandırmayı öğreniyoruz.

Öyleyse şunu sorabiliriz: “İnsanlar tarafından yaratılan dış gerçeklik (yani, toplum ve kültür) yukarıda anlatıldığı kadar olumlu mudur?” Ve eğer çevremizle olan bütün ilişkilerimizi kopartırsak, ilkel, hayvanî ve akılsız bir varlık haline mi geliriz? Platon’dan tutun da Freud’a kadar, rüyalara ilgi göstermiş olan bir çok düşünür, uykumuzda böyle bir geriye dönüşün yaşandığını savunmuşlardır. Onlara göre uyumak ve rüya görmek, ilkel ve vahşi duygularımızın bir sonucudur. Bu görüşe bağlı olarak rüya-

ları, akıldışı ve ilkel arzularımızın canlandığı bir olay olarak düşünebiliriz. Onlara göre rüyaları hemen unutmamızın ardında ise, toplumun kontrolü ve utanç duygularımızın varlığı yatmaktadır. Toplumun olumlu karşılamadığı bir şeyi yaptığımız ve kendimizi de toplumun dışına itmek istemediğimizden, rüyalar daha sonra hatırlanmazlar. Çünkü rüyalarımızda, toplumun kabul etmediği birtakım arzu ve düşüncelerle karşılaşır, bundan utandığımız için de, onları unuturuz. Böyle bir rüya kuramının tününden yanlış olduğunu söylenerek hatalı olur. Çünkü bu kuramın, doğru olarak saptadığı bazı noktalar vardır. Fakat sonnamız ve düşünmemiz gereken asıl nokta, bu rüya kuramının ne ölçüde bir geçerliliğe sahip olduğudur. Çünkü ortada çelişik bir durum bulunmaktadır: Rüyalarımızda toplumun kurallarına daha az uyduğumuz, daha az bilinçli ve daha az itaatkâr davrandığımız doğrudur. Ama, yine rüyalarımızda, uyanık olduğumuz zamandan daha zekî, daha akıllı ve daha doğru karar alabilen bir yapıda olduğumuz da bir gerçektir. Acaba bu çelişkinin kökeninde, toplumun bizim üzerimizde oluşturduğu baskılar mı yatmaktadır?

Gerçekten de insanların yarattığı kültürlerin, yalnızca geliştirici ve olumlu etkilere sahip olduğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü kültürler, entelektüel ve ahlâkî yapımız üzerinde olumsuz etkiler de yapmaktadırlar. Uygarlıklar insanları, birbirlerine bağlı ve bağımlı yapmıştır. Ama insanlık tarihi içinde, maddi üretim imkânları, bu güne dek insanların zorunlu ihtiyaçlarını tamamen karşılamaktan uzak

kalmıştır. Yani yemek masasına oturmak isteyenlerin sayısı çok olmasına rağmen, masada yalnızca bir kaç kişilik yer vardır. Masaya oturabilmiş güçlü kişiler de, kendi yerlerini korumakla meşguldürler. Bunun diğer bir anlamı da, başkalarının yerlerinin zaptedilmiş olmasıdır. Eğer bu masada yer kapmış olanlar, Buddha'nın, İsa'nın, ya da diğer peygamberlerin öğretilerine uygun bir sevgi gösterecek olsalar, ekmeklerini diğer insanlarla da paylaşırlardı. Fakat aksi yönde davranmalarına da kızmamak gerekir. Yemek dolu masaya oturup, hayatın tadını çıkarmalarına ve diğer insanlarla hiç bir şeylerini paylaşmamalarına nasıl kızabiliriz ki? Onların, diğer insanları ezmelerini eleştirmemek gerekir. Çünkü, sevgi denilen şey, insanlığın yarattığı en yüce ve fakat aynı zamanda ulaşılması da o denli zor olan bir eserdir. Oysa içinde yaşadıkları toplumlar onlara, kendileri için tehlike yaratanların ezilmesi gerektiğini söylemektedirler. Masada oturanların gücü, genellikle bir zorbanın ya da bir fatihin fiziksel yaptırım gücüdür. Çoğunluğu oluşturan diğer insanların, bu güç altında ezilmeleri ve kaderlerine razı gelmeleri kaçınılmazdır. Bu fiziksel gücü her zaman el altında bulundurmamak mümkün olmayabilir. Ya da bu güç, geniş toplulukları yönetmekte yetersiz kalabilir. İşte o zaman azınlıktakiler, çoğunluğu oluşturan insanların ruhları üzerinde de bir egemenlik yaratmaları gerektiğine inanmaya başlar ve kendi imtiyazlarını korumak için, düşünce ve duyguları baskı altına almaya çalışırlar. Ama bu egemenliği kurma süreci içerisinde, hem çoğunluk ve hem de azınlık, ruhsal yönden geriye gider. Öylesine ki, artık gardiyan da, bekçiliğini yaptığı hapishane-

nin bir mahkûmu haline gelir. Böylelikle “seçkin” olmayanları idare eden “elit” sınıf da, kendi yarattığı dar kalıpların tutsağı olur. Sonuçta, idare edenler kadar, idare edilenler de asıl insancıl görevlerinden saparlar. Oysa bu aslî görevler, insanca hissetmeyi ve düşünmeyi, herkeste bulunan akıl ve sevgi gücünü geliştirmeyi ve desteklemeyi amaçlamaktadırlar. Ve bu değerleri gelişmemiş olan bir insan, ancak yarım bir insan sayılabilir.

İnsanlık tarihi boyunca görülen böyle bir farklılaşma ve değişim süreci içinde, insanların karakterleri de bozulmuştur. Gerçek insanın yapısına ters düşen hedef ve amaçlar ön plana çıkmaya başlayınca, sevginin gücü de azalmıştır. Bunun sonucunda, iç huzuru ve iç güvenliği kaybolan insanlar, eksiklik ve bozukluklarını dengeleyebilmek için “meşhur olmak”, “dikkat çekmek” gibi garip yollara başvurmaya başlamışlardır. Böylece insanlardaki onur ve birlik duyguları zamanla yok olmaya yüz tutmuş, herkes birbiri üzerinde bir egemenlik kurmaya çalışır olmuştur. İnsanlar, artık kendilerini bir ürün ya da bir eşya olarak görmektedirler. Onurlu olmak, kendini pazarlayabilmek ya da başarılı olmak ile ölçülmeye başlamıştır. Tüm bunlar göstermektedir ki, insanlar, toplum içinde yaşarken neyin doğru olduğunu öğrenmekle kalmaz, aynı zamanda neyin yanlış olduğunu da görürler. Ayrıca her an, kendilerine ve hayat biçimlerine yönelik birçok olumsuz fikrin de etkisi altında kalırlar.

Yukarıda söylediklerim, hem ilkel bir kabile ve hem de çağdaş bir toplum için geçerlidir. İlkel kabi-

lelerde, kesin ve güçlü kanunlar ile töreler, insan ruhu üzerinde korkunç bir egemenlik kurmuşlardır. Çağdaş toplumlarda da böyle bir egemenliğe, başka biçimler altında rastlanır. Okuma-yazma oranının neredeyse yüzde yüze ulaşması ve kitle iletişim araçlarının inanılmaz bir biçimde yaygınlaşmasıyla beraber, bir çok kültürel klişeler yaratılmıştır. Bu klişeler ilkel kabilelerdeki katı kuralları aratmayacak bir düzeydedir. Günümüz insanı, her yönden gelen yoğun bir “gürültünün” esiri ve hatta kurbanıdır. Bu gürültünün ardında radyolar, televizyonlar, gazeteler, reklâmlar ve filmler saklıdır. Uygarlığın meyvaları olan bu araçlar, sanıldığıının aksine, bizi daha akıllı yapmazlar. Ne yazık ki tam tersine, bizleri giderek daha çok şaşkın ve aptal hale getirmektedirler. Sonuç olarak insanlık, birçok olumsuz etkilerin suçsuz kurbanı olmuştur. Gerçeği temsil ettiğini iddia eden yalancı bir akılcılık, normal düşünceyi temsil ettiğini iddia eden kocaman bir saçmalık, büyük bilginlerin ulaşılmaz gözüyle bakılan bilgelikleri ve bunları yarattığı entellektüel tembellik ile korkaklık, bize, *onur* ve *gerçekçilik* diye yutturulmaya çalışılmaktadır. Buna rağmen, çağdaş toplumların ilkel toplumlardaki batıl inançlardan arındığına ve onlardan üstün olduğuna inanılıyor. Halbuki yapılan, pek de farklı bir şey değildir. O zaman büyücülerin ileri sürdükleri türden, gerçeği saptırıcı şeyler, şimdi de bilimin en son harikaları olarak takdim ediliyor. İşte bu yüzden tüm bu kültürel gelişimin yalnızca olumlu yönlere değil, olumsuz yönlere de sahip olması, şaşılacak bir şey değildir. Uyuduğumuzda, bütün bu olumsuz gürültülerden kurtulur ve kendimizle başba-

şa kalabiliriz. Böylece de, rahatsız edilmeden kendimizi dinleyebilme imkânını buluruz. O zaman, en derin ve en değerli duygularımız ile düşüncelerimizi rüyalarımızda gerçekleştirmemizi normal karşılamak gerekir.

Uyumanın iki yönlü bir işlevi vardır. Uyuduğunuz zaman, içinde bulunduğunuz kültürel ortam ile olan bütün ilişkilerimizi keseriz. Bundan dolayı, hem en kötü yönlerimiz ve hem de en iyi yönlerimiz kendilerini kolayca gerçekleştirmeye imkânına kavuşurlar. Böyle olunca da rüyalarımızda, toplumun kuralları aşılmış olur. Artık rahatlıkla bir ahlâksızlık işleyebilir ya da bütün namus kurallarını ezip geçebiliriz. Ama yine aynı nedenden dolayı da, bilgeliğimiz ve zekâmız hiç bir engel veya kısıtlama görmeden kendini gösterebilir.

Tam bu noktada, karşınıza bir sorun çıkar. Acaba bir rüyanın, kişiliğinizin iyi yönünü mü, yoksa kötü yönünü mü gösterdiğini nasıl anlayabiliriz? Pe ki, bir rüyanın anlamını hemen çözebileceğimiz bir anahtar ya da bir prensip var mıdır?

Bu sorulara cevap verebilmek için, şimdiye kadar yürüttüğümüz genel tartışmaları bir kenara itmeliyiz. Şimdi sıra, bazı rüyaları örnek olarak kullanarak, soruna bir çözüm aramaya geldi.

Aşağıdaki rüyayı, rüyayı görmesinden bir gün önce “çok önemli bir şahsiyetle” tanışan bir adam görmüştür. Bu önemli şahsiyet, iyiliksever ve çok bilgili olmasıyla ün salmıştır. Rüyayı gören kişi, bu yaşlı adam hakkında duyduklarından dolayı onu zi-

yaret etmeyi kararlaştırmıştır. Ziyaret, yaklaşık bir saat sürmüştür. Önemli ve iyi kalpli bir insanla tanışmış olmanın verdiği haz ile adamın yanından ayrılmış ve gece yatınca da şu rüyayı görmüştür:

"Sayın X'i görüyorum. Ama dükkândakinden çok farklı bir yüzü var. Ürkütücü bir ağız ve sert bir yüz çıkıyor karşıma. Başka birisine, neşeyle, fakir bir dulun son birkaç kurşunu da lüleyle nasıl yürüttüğünü anlatıyor. Ondan öğreniyorum."

Adama, bu rüya hakkında ne düşündüğü sorulduğunda; Bay X'i ziyarete gittiğinde, onun yüzünü görür görmez birkaç saniye için hayal kırıklığına uğradığını, ama sonra kendisiyle güzel ve zevkli bir sohbe girişince, Sayın X hakkındaki o ilk anda hissettiği olumsuz düşüncesinin, hemen ortadan kalktığını anlatmıştır.

Bu rüyayı nasıl yorumlayabiliriz? Rüya gören kişi, Sayın X'in başarısını kıskanıyor ve ondan nefret ediyor olabilir mi? Eğer böyle olduğunu kabul edersek, bu rüyada, akıldışı bir nefretin bilinç dışı bir biçimde gerçekleşmesi söz konusu olmaktadır. Fakat bence yukarıdaki rüyanın daha başka bir anlamı vardır. Rüyayı gören kişi, rüyasında gördüklerinden sonra, Sayın X'i daha yakından izlemeye başlar ve sonraki toplantılarda, bu "önemli şahsiyetin" çevresindeki insanlara pek değer vermediğini farkeder. Sayın X'in böyle bir karaktere sahip olduğunu ilk kez rüyasında görmüştür. Ama daha sonraları yaptığı gözlemler, Sayın X hakkındaki olumlu görüşe şüpheyle bakan başka insanlar tarafından da onaylanır. Rüya da görülen X'in karakteriyle, gerçek yaşamdaki

Sayın X'in karakterinin birbirine benzedikleri ortaya çıkmıştır.

Görüldüğü gibi rüya gören kişi, X'in karakterini, gördüğü rüyada çok daha isabetli olarak belirleyebilmiştir. Uyanık iken kamuoyunun “gürültüsü” sebebiyle (yani “Sayın X çok iyi bir insandır” klişesi yüzünden) X'in karakteri hakkında tam ve doğru bir izlenim edinememiştir. Ancak bu konuda bir rüya gördükten sonra, olaya şüpheli bir gözle bakmaya başlamış ve çevrenin “gürültüsünden” uzak olarak kendi duygu ve düşünceleriyle başbaşa kaldığı rüyasında, gerçekçi bir izlenime sahip olabilmıştır.

Şimdi, birkaç sayfa önce sorduğumuz soruya, genel bir cevap verebiliriz. “Rüyalarda akıldışı arzuların mı, yoksa akılcı duyguların mı öne çıktığını, ancak rüyayı görenin kişiliği ve yaşadığı tecrübeleri göz önünde tutarak söyleyebiliriz.” Bir rüyayı anlayabilmek için, o rüyayı oluşturan ve ona neden olan (yol açan) olaylar hakkında yeterli derecede bilgimizin olması gerekmektedir. Nitekim örnek rüyayı yorumlayabilmek için, ek bir bilgiye gerek duymuştuk. Rüyayı gören kişi, X ile ilk kez tanıştığında, sempatik olmayan bir duygu yaşadığını ve X'in, ona ilk anda itici geldiğini anlatmıştı. Daha sonra X hakkında yapılan araştırma ve gözlemler sonucu, rüyada görülen X'in gerçek X'e benzediği, ama tanınan X'den de farklı olduğu anlaşılmıştı. Aslında bu bilgiler olmasaydı, örnek rüya, yalnızca akıldışı bir nefretin yansıması olarak yorumlanacaktı. Fakat, rüyayı gören kişinin önemli bir kıskanma huyunun bulunmaması ve ayrıca Sayın X'i ilk gördüğünde ondan pek hoşlan-

madığını da söylemiş olması, olayda bir önyargının bulunmadığını gösteriyor. Bu rüyada, dış dünyada bilinenin aksine olan, ama öte yandan gerçeğe bağdaşan, doğru bir karakter tespitinde bulunulmuştur.

Bir şeyi anlamak, onu daha önceden görmekle yakından ilgilidir. Buna bağlı olarak, olayların gelecekteki gelişimini de önceden kestirebiliriz. Çünkü bildiğimiz bir olaya, genel eğilimleri de katarsanız, onun ileriki bir tarihte nasıl olabileceğini kestirebilirsiniz. Fakat tutarlı bir tahminde bulunabilmek için, olay hakkındaki yüzeysel bilgileri değil, derinlere etki eden unsurları kavramak ve onlardan da doğru sonuçları çıkarmak gerekir. Bu yüzden, bazı gelişmeleri önceden kestirebilmemiz, bizi şaşırtmamalıdır. Bir an için talepati olayını bir kenara bırakırsak, çoğu rüyaların, yukarıdaki rüya tanımına uygun bazı akılcı tahminler olduklarını göreceğiz. Demek ki rüyaların çoğu, akla dayanan ve bundan dolayı da gerçekleşen bazı tahminlerdir. Gerçekleşen en eski rüyalardan biri de, İncil'de sözü edilen Yusuf'un rüyasıdır (Tekvin 37:5-11):

"Yusuf bir gün bir rüya görmüştü. Bunu kardeşlerine anlattığında, onlar Yusuf'tan daha çok nefret etmeye başladılar. Çünkü Yusuf, onlara şöyle demişti: "Benim rüyama kulak verin! Bir tarlanın ortasında ipler bağlamıştık. Benim bağladığım ip, ayağa dikildi ve öyle kaldı. Sizinkiler, benim ipimi çepeçevre sardılar ve onun önünde eğildiler." Bunun üzerine kardeşleri ona şu cevabı verdiler: "Ne yani, üzerimizde duran bir kral veya bir efendi mi olmak istiyorsun?" Ve Yusuf'un böyle bir rüya görmesin-

den ve böyle konuşmasından dolayı, kardeşleri ona cephe aldılar."

Yusuf'un bir başka rüyası daha vardı. Onu da kardeşlerine anlattı ve şöyle dedi: *"Bir rüya daha gördüm. Bu rüyada, güneş, ay ve onbir yıldız benim önümde eğildiler."* Bu rüyayı babasına ve kardeşlerine anlattığında, babası ona çok kızdı ve şöyle dedi: *"Bu nasıl bir rüya böyle? Yani ben, annen ve kardeşlerin, yani hepimiz gelip senin önünde secde mi edelim?"* Kardeşleri Yusuf'u kıskanmışlardı, ama babası bu rüyayı hiç unutmadı."

Eski Ahid'den alınmış bu hikâyede anlatılan rüya, hemen yorumlanabilir rüya türlerindendir. Böyle bir rüyayı yorumlamak için, profesyonel rüya yorumcularına gerek yoktur. Yani Yusuf'un rüyaları, kolay anlaşılabilen rüyalardandır. (Aynı kaynakta, daha karmaşık olan rüyalara da yer verilmiştir. Bunlar, Firavun'un gördüğü rüyalardır ve o kadar karmaşıktırlar ki, onları saray kâhinleri bile yorumlayamamışlardır. Bunun üzerine, Firavun, rüyalarını yorumlamak üzere Yusuf'u yanına çağırmıştır.) Nitekin Yusuf'un kardeşleri de, anlatılan rüyayı hemen yorumlar ve ardındaki anlanı ortaya çıkartırlar. Çünkü Yusuf'un bir gün gelip de, kendilerinden ve babalarından bile üstün olacağını ve onun önünde saygıyla eğilmeleri gerekeceğini kavramışlardır. Hiç şüphesiz, Yusuf'un anlatılan rüyasında biraz hırs da göze çarpmaktadır. Ama eğer bu hırsı olmasaydı, ileride ulaşacağı yüksek mevkilere de ulaşamazdı. Daha sonraları gerçek olan bu rüya, yalnızca akıldışı bir hırsın tatmini değil, aynı zamanda gerçekleşmesi

muhtemmel bir takım olayların önceden tahmin edilmesi ve kehaneti olmuştur. Acaba Yusuf, nasıl olup da böyle bir kehanette bulunabilmişti? O'nun Kitabı Mukaddes'te anlatılan hayat hikâyesi, kendisinin yalnızca hırslı bir insan olmayıp, aynı zamanda şaşılacak derecede yetenekli birisi olduğunu da göstermektedir. Yusuf, sahip olduğu bu olağanüstü yeteneklerini, rüyasında daha iyi bir biçimde kullanabilmektedir. Çünkü uyanık iken, kardeşlerinden daha küçük ve güçsüz olduğu kanısı altında sürekli ezilmektedir. Gördüğü rüya, hırsının ve yeteneklerinin bir karışımıdır. İşte böylece, bu rüyanın neden gerçekleştiği mantıklı bir biçimde açıklanabilir.

Aşağıda anlatacağımız bir başka rüyada ise, biraz daha değişik bir kehaneti göreceğiz. Rüyadan önce gelişen olaylar şöyledir: B. ile önemli bir iş görüşmesi yapan A., onun hakkında olumlu bir izlenim elde eder. Bunun üzerine B. ile bir iş ortaklığı kurmaya karar verir. A., görüşmeyi yaptığı günün gecesinde şu rüyayı görür:

"B.'yi ortak büromuzda otururken görüyorum. Büyük para miktarlarını zimmetine geçirdiğini gizlemek amacıyla, ticarî defterlerimizi karıştırıyor ve bazı kayıtları değiştiriyor."

A., rüyalara önem veren birisidir. Bundan dolayı da uyandığında biraz üzülüyor. Fakat, rüyaların akıldışı arzularımızın bir tatmini olduklarını düşündüğü için de, rüyasını nefret ve kıskançlık duygularının su üstüne çıkması biçiminde yorumluyor. A., rüyayı böyle yorumladıktan sonra, onu unutmaya çalışır. Bu arada B. olan iş ortaklığı da resmen yürürlüğe gir-

miştir. Zamanla işyerinde gelişen olaylar, A.'nın dikkatini çeker. Ama bir süre önce gördüğü rüyayı hatırlayarak, yine akıldışı bir güvensizliğe ve düşmanca duygulara kapıldığını düşünür. Dikkatini çeken olaylara pek ilgi göstermemeye karar verir. Fakat yaklaşık bir sene sonra, B.'nin bir hayli fazla miktarda parayı zimmetine geçirdiğini ve ticarî defterlerdeki rakamlarla oynayarak bunu gizlediğini ortaya çıkarır. Ne yazık ki, A.'nın rüyası tam anlamıyla gerçekleşmiştir.

A.'nın düşüncelerine ve çağrışımlara dayanan bir analiz sonunda, B.'nin karakteri hakkında bazı önemli bilgiler sağlanmıştır. A., bu bilgileri, daha B.'yi ilk gördüğü anda elde etmiş, ama uyanıkken tam olarak kavrayamamıştır. İnsanlar, yeni tanıştıkları kişiler hakkında, ilk anda çoğunlukla doğru olan görüşler elde ederler ve o esnada oluşan karmaşık bireysel işleyişlerin de hiç farkına varmazlar. İşte A.da daha ilk anda, tanıştığı kişinin dürüst birisi olmadığı izlenimini edinmiştir. Ama B.'nin gerçekten de dürüst olmadığını gösteren hiçbir mantıklı kanıtı bulunmadığı için, bu fikri aklından çıkarmış ve onu hiç dikkate almamaya karar vermiştir. Aslında rüyasında gördüğü şüphelere uysaydı, bir çok başağrıtıcı olayın da önüne geçmiş olurdu. Fakat rüyalar hakkındaki tek yanlı görüşü dolayısı ile, bu rüyayı ve daha sonra yaptığı gözlemleri yanlış yorumlamış ve bunlardan sonuçlar çıkarmayı ihmal etmiştir.

Şimdi anlatacağımız rüyayı ise, tanınmış bir yazar görmüştür. Rühayı görmeden çok önce, yazara iyi bir iş teklifi yapılmıştır. Eğer bu iş teklifini kabul

ederse, çok para kazanma imkânına kavuşacaktır. Ama aynı zamanda da transfer olacağı gazetede, kendi fikirlerine uymayan yazıları yazması gerekecektir. Böyle bir olay ise, yazarın kişisel ve ruhsal bütünlüğünü bozacak niteliktedir. Ama gelir ve şöhrret sağlama bakımından, bu güzel teklif reddedilecek gibi de değildir. Böylece yazar, bir karmaşa ile karşı karşıya kalmıştır. Benzer bir durumda olan bir çok insanın da yapacağı gibi, seçenekleri ve sonuçlarını gözünün önünde canlandırmaya çalışır. Sonuçta, sorunu aslında çok büyüttüğünü ve belki de o kadar çok özveride bulunmasına gerek kalmayacağını düşünür ve gerçekten de kendi fikirlerine çok ters şeyleri yazmaya mecbur tutulursa, birkaç sene sonra bu işi kolayca bırakabileceğine kendini inandırır. Geçen bu süre içerisinde de, bir hayli para biriktiriniş olacağı için, yine özgürce kendi yazılarını yazabileceğini tasarlar. Bu arada arkadaşlarını ve ailesini düşünmekte ve onlara bu parayla neler alabileceğini gözünün önünde canlandırarak, bu teklifi kabul etmesinin, aslında ahlâkî bir zorunluluk olduğunu düşünmektedir. Böyle bir şeyi reddederse, yalnızca kendi çıkarlarıyla ilgilenen büyük bir egoist durumuna geleceğini sanmakta ve bir kararsızlık içinde bocalamaktadır. Bunun üzerine şöyle bir rüya görür:

“Bir arabanın içindeyim ve yüksek bir dağın eteğinde bulunuyorum. Dar ve dik bir yol, dağın zirvesine kadar çıkıyor. Bu yolu kullanmaktan çekiniyorum. Çünkü yol, çok tehlikeli gibi görünüyor. Arabanın yanında duran bir adam ise, bu yolu korkmadan kullanabileceğimi söylüyor. Onun sözünü dinliyor ve tepeye tırmanmaya karar veriyorum. Ama

yol, yukarıya çıktıkça tehlikeleşiyor. Arabamı durduramıyorum, çünkü dönmeye uygun hiç bir yer yok. Zirveye az bir yol kalmışken arabanın motoru duruyor, frenleri patlıyor ve araba büyük bir hızla dağdan aşağıya kaymaya başlıyor ve boşluğa doğru uçuyorum. Bunun ardından da dehşet içinde uyanıyorum."

Bu rüyayı tam olarak anlayabilmek için, rüyayı görenle ilgili, çağrışım yapan bir noktayı açıklamamız gerekmektedir. Yazar, dağa çıkmasını telkin eden adamın, eskiden tanıdığı bir arkadaşı olduğunu hatırlıyor. Aslında bir ressam olan bu arkadaş, kendi işini bırakıp, çalışmak için moda dünyasına geçmiştir. Belki böylece çok para kazanmıştır, ama bu arada özgün yaratıcılığı da kaybolup gitmiştir. Yüksek dağ, yazarın başarısını, dağın eteğinde yolu kullanmakta gösterdiği çekimserlik ise, iş teklifini kabul edip etmeme tartışmasını sembolize etmektedir. Rüyasında yolun tehlikeli olduğunu sezinliyor ve eğer bu teklifi kabul ederse, eski arkadaşının yapmış olduğu yanlışa düşeceğini anlıyor. Çünkü bu iş değişikliği yüzünden ressam arkadaş ile ilişkisini kesmiş ve ondan nefret etmeye başlamıştır. Bu nedenle, alacağı benzer bir kararın, kendisini ruhen çökerteceğini farketmektedir. Rüyasında bu durum, kendisinin arabasıyla birlikte somut olarak yok olmasıyla sembolize edilmiştir. Bu sembol yazarın, entellektüel ve spiritüel yeteneklerinin yok olma tehlikesiyle başbaşa kaldığını temsil etmektedir.

Yazar, karşılaştığı ahlâkî sorunu da, rüyasında belirgin bir biçimde görmüştür. Dünyasal "başarı" ile

kendisinin içsel mutluluğu ve ruhsal bütünlüğü arasında bir seçim yapması gerektiğini anlamış, vereceği yanlış bir kararın nelere yol açacağını farketmiştir. Tüm bunları bilmesine rağmen, bu seçenekleri ve sonuçları tam olarak kavrayamamıştır. Çünkü yazar, çevresinden gelen “gürültünün” (yani, etki ve baskıların) bir sonucu olarak, teklifi, hayatının en büyük şansı olarak görüyordu. Ne de olsa artık çok para kazanacak, dolayısıyla şöhret ve güç de onun olacaktı. Aslında o anda “idealist” olmanın çocukça ve gerçek dışı bir davranış olduğunu söyleyenlerin etkisi altındaydı. Ama bu rüyayı görmesiyle birlikte, bazı sonuçlar çıkarmaya başladı. Çünkü yazar, rüyaların önemli mesajlar taşıdıklarına inanıyordu Bu rüyayı gördükten sonra, seçenekleri saran bulutları dağıtıp önemli bir karara vardı. Eğer teklifi kabul ederse, kişisel onuru ve içsel bütünlüğü yok olacaktı. Bunun için de, teklifi reddetmeye karar verdi ve artık daha mutlu olduğunu farketti.

Rüyalarımızda yalnızca insanlarla olan ilişkilerimiz, değer yargılarımız ya da gelecekle ilgili tahminlerimiz değil, zihinsel ve entellektüel yeteneklerimiz de kendilerini daha güçlü ve parlak bir biçimde gösterirler. Buna şaşırmamak gerekir. Çünkü önemli bir konuyu düşünebilmek için yoğun bir konsantrasyona gerek duyarız. Günlük hayatın kargaşası içinde pek de elde edemediğimiz böyle bir konsantrasyonu da, ancak uyku halinde bulabiliriz. Nitekim, Kekulé'nin kimyadaki benzol halkasını bulmasıyla sonuçlanan ünlü rüyası, buna güzel bir örnektir. Uzun bir süre benzolün kimyasal formülünü araştırmakta olan Kekulé, bir gece ansızın, rüyasında ben-

zolün doğru formülünü görmüştü. Uyandığında bu formülü hâlâ hatırlıyor olması da, çok büyük bir rastlantıydı. Formülü yazdı ve yayınladı. Böylece kimya alanında yeni bir devir başlamış oldu. İnsanların bazıları, günlerce matematiksel, teknik, felsefî veya pratik bir sorunu çözmeye çalışırlar. Ve sonunda bir gece, hiç ummadıkları bir biçimde, sorunun çözümünü rüyalarında bulurlar.

Bazı rüyalarda ise, çok karmaşık entellektüel düşüncelere dalabiliriz. Aşağıdaki rüyayı, bunlara bir örnek olarak göstermek mümkündür. Her rüyada olduğu gibi burada da, bir takım kişisel öğeler vardır. Ama yine de türünün ilginç bir örneği olduğu için, zeki bir kadının görmüş olduğu bu rüyayı anlatalım:

"Bir kedi ve bir çok fare gördüm. Ertesi sabah, kocama, niye yüz farenin bir kediden daha güçsüz olduklarını ve onu yenemediklerini sormaya niyetlendim. Ama, böyle bir şeyin politikada da yaşandığını söyleyeceğini biliyordum. Nitekim bir tek diktatör, milyonlarca insana hükmedebiliyor ve işin garibi, insanlar böyle bir diktatöre karşı hiç bir şey yapmıyor, ona karşı bile gelmiyorlar. Rüya görmeye devam ediyordum ve bu sorunun bir aldatmaca olduğunu ve kocamın verdiği böyle bir cevabın da doğru olmadığını biliyordum."

Rüyayı gören kadın, gördüklerinin ilk bölümünün ertesi sabah kocasına anlatır ve şunu sorar: "Rüyamda yüz fare, bir kediyi yenemiyordu. Acaba sence bunun anlamı nedir?" Bunun üzerine kocası, kadının rüyasında görmüş olduğu aynı cevabı verir. Kadın iki gün sonra, kendi yazdığı bir şiirini kocasına okur.

Şiirde, karla kaplı bir tarladaki kediden söz edilmektedir. Kediye, yüzlerce fare çepeçevre sarmıştır. Fareler, kedinin karda ne kadar da siyah görüldüğünü söyleyip, onunla alay etmektedirler. Bunun üzerine kedi içinden, renginin beyaz olmasını ister. Çünkü karda sürekli olarak farkedilmektedir: “Ve şimdi, dün gece ne düşündüğümü anlıyorum.”

Kadın, bu şiiri okurken, rüyasıyla olan ilişkiyi anlayamamıştır. Bu ilişkiyi farkedene kocası ise, karısına şunları söylemiştir: “İşte yazdığın bu şiir, dün geceki rüyanın bir cevabı. İlk önce de düşündüğüm gibi sen kendini, kedinin yerine koymuşsun. Rüyada, yüz farenin bile sana bir şey yapamayacağını hissediyor ve bunun için gururlanıyorsun. Ama aynı anda, güçsüz farelerin seninle dalga geçmelerini de onur kırıcı buluyorsun. Çünkü onların seni rahatlıkla görebilmeleri seni rahatsız ediyor.” (Rüya gören kadın, kedileri çok sevmekte, onları sempatik bulmakta ve kendine çok yakın hissetmektedir.)

IV

Freud ve Jung'un Rüya Yorumculuğu

Eğer rüyayı, “uykumuz sırasında oluşan akıldışı ruhsal faaliyetler” olarak tanımlarsak, Freud'un rüya kuramını özetlemiş oluruz. Ama benim görüşlerim, *bu tanım ve kuram ile çatışmaktadır*. Bence, rüyalar ruhumuzun hem en alt düzeydeki akıldışı özelliklerini ve ama aynı anda da, en yüce ve değerli yönlerini gösterebilirler. Freud ise, rüyaların, kişiliğimizin yalnızca akıldışı bölümü ile ilgili olduklarını savunmaktadır. İlerleyen sayfalarla birlikte, rüya konusundaki üç temel kuramın (yani: a) Rüya, yalnızca akıldışı arzu ve düşüncelerimizin ürünleridir, b) Rüya yalnızca akılcı yönlerimizin ürünleridir, c) Her ikisi de birlikte vardır) çok eski tarihlerden beri bilindiğini göstermeye çalışacağım. Sigmund Freud'un, rüya yorumculuğu ile ilgili yaptığı araştırmalar ise, bu alanda yapılmış ilk ve en önemli bilimsel çalışmalardır. Bundan dolayı, üç temel rüya kuramının tartışmasına başlamadan önce, Freud'un rüyalarla ilgili görüşlerini anlatmak ve açıklamak istiyorum.

Freud'un rüya kuramı ile psikolojik kuramı, aynı

prensibe dayanmaktadır. Buna göre, davranışlarımızın kökeninde, genellikle bilincinde olmadığımız arzularımız, duygularımız ve düşüncelerimiz yatmaktadır. Freud bunları, “bilinç dışı” olarak isimlendirmiştir. Freud bilinç dışı arzulardan söz ettiğinde, bu arzuların varlığından haberdar olmadığımızı ve içimizde yer alan bir “sansürcünün” belki de mümkün bir bilinçlenmeyi engellediğini anlatmak istemektedir. Bir çok nedenlerden dolayı, bu arzuları bastırmaktayız. Çünkü bunlar gerçekleştiği zaman, müthiş bir suçluluk duygusuna kapılmamız kaçınılmazdır. Ayrıca anne-baba ve arkadaşlarımızın hakkımızdaki olumlu görüşlerini kaybetmekten korkar ve bu arzulardan dolayı cezalandırılacağımızı sanırız. Fakat böylesi arzuların bastırılmış olması, onların yok olması anlamına gelmez. Bir arzuyu bastırarak yok edemeyiz. Bastırılmış arzular, varlıklarını sürdürmeye devam eder ve değişik biçimlerde yeniden su üstüne çıkarlar. Ama bunlar, çoğunlukla arka kapıdan, yani biz onların farkına varmadan kendilerini gösterirler. Bilinçli düzeye göre kurulmuş olan hayat sistemimiz, arzuları bastırmakla onlardan kurtulduğunu sanmaktadır. Bu sistem, bastırılıp, bilinç dışına itilen arzularımızın halen içimizde bulunma ihtimaline karşı dehşete düşmektedir. İşte bu değişik korkular altında sürekli bastırılan arzular, kendilerini belli ettiklerinde, o kadar değiştirilip biçimlendirilmiş olurlar ki, bilinçli dediğimiz halimize göre kurulu olan düşünme yeteneğimiz, onların gerçekte ne olduklarını bile anlayamaz.

Freud, psikoloji araştırmalarında, nevrotik bozuklukları bu yolla açıklamıştı. Güçlü arzularımızın,

bir “sansürcü” tarafından engellendiğini ve bastırıldığını, onların da bu nedenle kendilerini belirli rahatsızlıklar halinde dışa vurup, bilince sızdıklarını düşünmekteydi. Bu işlem, gizli bir süreç olarak gerçekleşiyor, hasta olanlar da herşeyden habersiz yalnızca bu rahatsızlıktan duydukları acıları çekiyorlardı. Halbuki bu insanlar, böylelikle kendilerinin bastırılmış akıldışı arzularının tatmin edildiğini anlayamıyorlardı. Freud, nevrotik hastalıkların içimizdeki güçler tarafından beslenen bir olay olduğunu ve çözümünü bulduğunda, o kişi hakkında bazı önemli bilgilerin elde edilebildiğini keşfetmişti.

Şimdiye kadar anlattıklarımızı bir örnekle açıklayalım. Bir kadın, herhangi bir eşyayı ellediğinde sürekli olarak elini yıkamak istediğinden şikayet etmektedir. Bu istek, kadın için çok sıkıntılı bir araz haline dönüşmüştür. Çünkü artık yaptığı her şeyden bunaltı duymaya başlamış, ama, sürekli olarak elini yıkamak istediğinin niçin olduğu da bir türlü kavrayamamıştır. Farkedebildiği tek şey, elini yıkanmadığında, içini büyük bir korkunun sarmasıdır. Nedenini bilmediği bir dürtünün esiri olmak, kadını daha da üzmemekte ve ızdırabını arttırmaktadır. Hayallerinin ve zihnindeki serbest çağrışımların inceliklerle analiz edilmesinden sonra, kadının kendi içindeki yoğun bir düşmanlık duygusu ile çatışma halinde olduğu anlaşılmıştır. El yıkama olayı ilk kez, kocasının bir başka kadınla ilgilenmeye başladığında ortaya çıkmıştır. Kocasına her zaman muhtaç olan bu kadın, onu eleştirmekten veya ona karşı gelmekten de sürekli kaçınmaktadır. Hatta kocası, kendisinden ayrılmak istediğini söylediğinde, ona hiç karşı çıkmamış ve bir tek

söz bile etmemiştir. Dışa dökemediği arzuları ve içsel kırılganlıkları, daha sonra kendilerini “el yıkama nevrozu” biçiminde belirginleştirmiştir. Analizler derinleştirildiğinde, kadının aşırı derecede hırslı bir babaya sahip olduğu anlaşılmıştır. Kadın daha bir çocuk iken bile, babasına karşı gelmemeye, onu eleştirmemeye veya ona kızgınlığını göstermemeye özen gösteriyormuş. Fakat aynı analizler sonucu, bu yumuşaklığın ve baş eğmenin, aslında kızgınlığını yok edemediği ortaya çıkmıştır. Tam tersine, kadının içsel tepkisi giderek çoğalmış, ama bu tepki, yalnızca hayallerle sınırlı kalmış ve rüyalarında babasını ölmüş ya da sakatlanmış olarak görmesine yol açmıştır. Ancak sürekli olarak, korkusundan ve vicdanının baskısı ile içindeki o intikam ve nefret duygularını bastırmaya çalışmıştır. Sonunda neredeyse hepsini başarıyla bastırabilmiştir de. Fakat kocasının kendisinden ayrılmak istemesi, biriken bu eski tepkilerini yeniden canlandırmış ve hatta onların artmasına neden olmuştur. Ama bu durumda bile, tepkisinin varlığını hissetmemiş, onu bir öfke biçiminde dışa yansıtamamıştır. Eğer tepkisini bilince çıkarabilseydi, kocasını öldürmek veya en azından yaralamak isteyecek ve böylece de nevrotik baskıların kurbanı olmayacaktı. Ama bu tepkilerini bilinç dışı olarak bastırmaya devam edince, onların kendisini için için yemelerine fırsat tanımıştır.

Kadının bu rahatsızlığı, beslediği düşmanca duygularının bir sonucudur. Eşyaları ellemek ise, bilinç dışı olarak yok etmenin ve öldürmenin sembolüdür. Bu yıkıcı ve yok edici davranışın kurtulmak için de, durmadan elini yıkaması gerekmektedir.

Böylece elindeki kanı temizliyormuş duygusuna kapılarak, rahatlamaktadır. Yani elini yıkama dürtüsü, düşmanca bir duygunun sonucunda ortaya çıkmıştır. *İşlediği kötülüğü temizlemek isteyen kadın, yalnızca elini yıkama ihtiyacının bilincindedir. Onun altında yatan nedenleri ise bilememektedir. İlk bakışta nedensiz gibi görünen bu rahatsızlık, kadının kişiliğinin bilinmeyen derinliklerine inildiğinde, açıklık kazanmıştır. Elini yıkaması, hem tepkisini göstermesine ve hem de işlediği suçtan aklanmasına yaramaktadır. Artık her ikisi arasında bir uzlaşma sağlanmıştır ve kadın “görünürde” rahattır.*

Bu tür olayların ve davranışların nasıl anlaşılmaları konusunda önemli bilgiler elde eden Freud, normal davranışlarımızı aydınlatan bir takım bulguları da ortaya koymuştur. Bazen, çok iyi bildiğimiz bir ismi birden bire hatırlayamayız. Bu unutkanlığın bir sürü nedenleri olabilir. Ama Freud'a göre, bunun asıl nedeni, içimizde yer alan bir “şey”in, korku, kızgınlık veya benzeri bir nedenden dolayı, o ismi hatırlamamızı engellemesidir. Böylece bu isimle bağlantılı olan bazı olumsuzlukları da kendimizden uzaklaştırmış olduğumuzu sanırız. Friedrich Nietzsche'nin dediği gibi (1960, cilt 2, s.625): “Hafızam, bunu ben yaptım diyor. Onurum, bunu ben yapmış olamam diyor ve diretiyor. Ve sonunda hafızam yenik düşüyor.”

Bu tür bir unutkanlığın nedeni, her zaman korku değildir. Örneğin bir arkadaşımızı gördüğümüzde ona “merhaba” yerine yanlışlıkla “güle güle” dediğimizi bir düşünelim. İşte bu durumda, gerçek duygu-

larımızı doğrudan açıklamış oluruz. Yani aslında gördüğümüz arkadaşımızın hemen gitmesini arzu etmekteyiz. Veya kendi kendimize onu hiç görmemiş olmayı istemiş olabiliriz. Konuşmalarımız sırasında, herşeyi doğrudan ve açıkça söylememiz imkânsızdır. Ama yine de dolaylı yollardan duygularımızı açıklayabiliriz. Denrunki durumda, onunla karşılaşmış olmaktan duyduğunuz mutluluğu nazik bir dille arkadaşımıza söylemeyi aklımıza koymuştuk. Ama içimizdeki gerçek duygular, bizi başka türlü konuşmaya itmişlerdir.

Freud rüyaları, bilinç dışı arzuların yansımaları olarak görüyordu. Nevrotik rahatsızlıklar ve nedensiz unutkanlıklarda olduğu gibi, rüyada da, ortaya çıkmalarını istemediğimiz ve bu yüzden de bilincimizin dışına ittiğimiz arzularımız, kendilerini biçimlerini değiştirmiş olarak göstermektedirler. Fakat arzularımızı, ancak düşüncelerimizi tam olarak kontrol altında tutabildiğimiz oranda bastırabiliriz. Oysa uykuya daldığımızda, böyle bir kontrolün varlığından artık söz edilemez. Bundan dolayı da bastırılan duygu ve düşünceler, uykumuzda canlanırlar ve rüya olarak isimlendirdiğimiz bir olay ile gözümüzün önüne gelirler.

Rüya ile ilgili verdiğimiz genel bilgiler ışığında şu sonuçlara varabiliriz:

Rüyalarınızı oluşturan motifler, akıldışı arzularınız ve düşüncelerimizdir. Uykumuzda, gündüzleri varlıklarından haberdar olmadığımız veya olamadığımız dürtülerimiz canlanmaktadır. Bilincimiz tarafından bastırılan ve dışlanan akıldışı nefret, hırs,

kıskançlık ve özellikle de çarpık cinsel arzular, rüyalarımızda birdenbire ortaya çıkıverirler. Freud, bu akıldışı arzuları içimizde taşıdığımızı, fakat toplumun etkisi nedeniyle onları bastırdığımızı, ama yine de onlardan tam anlamıyla kurtulamadığımızı iddia etmektedir. Uyku sırasında bilincimiz tarafından uygulanan kontrol azaldığından, bu arzular canlanırlar ve kendilerini rüyalarımız aracılığı ile belli ederler.

Freud, bu noktada bir adım daha ileriye gider. Anlattığı rüya kuramını, uykunun işlevi ile bağdaştırmaya koyulur. Uyku, fizyolojik bir ihtiyaçtır ve organizmamız bu ihtiyacı en iyi biçimde tatmin etmeye çalışır. Eğer, uykumuz sırasında, rüyalarımızda gördüğümüz akıldışı arzularımızı tam anlamıyla hissetseydik, bu fizyolojik ihtiyacın tatmini zorlaşacak ve rüya gördüğümüz anda, hemen uyanacaktık. Böylece akıldışı arzularımız ile biyolojik uyku ihtiyacımız arasında bir çatışma oluşacaktı. Ama bütün insanlar uyumayı başardıklarına göre, bu çatışmayı önleyecek bir formül bulduğumuz bir gerçektir. Bunu şöyle yapıyoruz: Rüyamızda, kendiliğinden ortaya çıkan bilinç dışı arzularımızın tatmin edildiğini görüyoruz. Böylece arzularımız, rahatsız edici bir unsur olmaktan çıkıyor ve kendi kendimizle bir uzlaşmaya girerek, uyuyoruz.

Böylece Freud; “rüyalar, akıldışı arzuların hayalî olarak tatmin edilmesine yararlar” sonucuna varır. Freud’a göre, rüyaların sahip olduğu tek işlev, uykunuza süreklilik kazandırmasıdır. Bu varsayımı anlayabilmek için, akıldışı olmayan ve bundan dolayı da değiştirilmemiş bir rüyayı örnek olarak kulla-

nalırnı. (Aslında Freud'a göre normal ve olağan her rüya akıldışıdır ve bundan dolayı da bilincimiz tarafından değıştirilmektedir.) Diyelim ki, bir kişi yatmadan önce çok tuzlu bir yemek yedi ve bütün gece boyunca da çok susadı. Belki o zaman, bu kişi, rüyasında bir su kaynağı arayacak ve büyük bir ihtimalle bunu bulup, bol miktarda su içecektir. Böylece uyuyan kişinin uykusunu bölüp, su içmeye kalkması da önlenmiş olacaktır. Adam, rüyasında su içerek hayalî bir tatmin yaratacak, böylelikle de uykusunun sürekliliğı kesintiye uğramayacaktır. Buna benzer birçok örnek verilebilir. Örneğın çalan bir saatin sesini çan sesine benzeterek, bu günün pazar günü olduğunu düşünebilir ve uyumaya devam edebiliriz. Bu örnekte de rüya, uykunun sürekliliğini sağlamaktadır. Freud, bu tür akıldışı olmayan ve olağan karşılanabilecek arzu tatminlerinin, yetişkinlere oranla çocuklarda daha fazla görülebildiğini iddia etmektedir. Ona göre, genelde rüyalarımız, günboyu bastırdığımız akıldışı arzuların tatmin edilmesinden başka bir şey değildir ve böylece de rahat bir uyku uyumamızı sağlarlar.

Ayrıca Freud, akıldışı arzularımızın köklerinin çocukluk yıllarımıza kadar indiğini düşünmektedir. Rüyalarımızda gördüğümüz şeyler, çocukluk zamanımızdan kalma akıldışı arzuların tatmini olarak kendilerini belirtirler. Bu arzular, daha bir çocuk olduğumuz günlerde oluşmuş, yıllar boyu gizli bir hayat sürdürmüş ve sonunda da rüyalarımız aracılığı ile ortaya çıkmışlardır. Bu görüş, Freud'un kendi geliştirdiğı “çocukların akıldışılığı” tezine uygun bir bi-

çim taşır.

Buna göre çocuklar, birçok toplum dışı (a-sosyal) dürtülere sahiptirler. Güçleri ve akılları henüz tam olarak gelişmediğinden, bu dürtülerini gerçek hayata aktaramazlar. Yani bir başka deyişle, çocuklardan korkmamıza gerek yoktur. Fakat eğer yalnızca bu arzuların niteliklerine bakar ve uygulanabilirliklerini gözardı edersek, çocukların a-sosyal ve ahlâk dışı olduklarını hemen görürüz. Aslında söylediklerimiz, daha çok cinsel dürtüler için geçerlidir. Yetişkinlerde görüldüğü takdirde sapıklık olarak nitelendirilebilecek bütün cinsel arzular, her çocuğun normal cinsel gelişiminin bir parçası olarak görülmektedir. Yeni doğmuş bir bebeğin cinsel enerjisi (yani, libidosu) ağız bölgesinde odaklanmıştır. Bu libido, çocuğun yaşı ilerleyince, dışkılama işlemiyle ilişkili bir duruma gelir. En sonunda da cinsel organlar önem kazanır. Her çocuk, şiddetli sadist ve mazoşist arzulara sahiptir. O, küçük bir teşhirci ve röntgencidir. Çocuklar, başka bir insanı sevme yeteneğine sahip değildirler, bencildirler ve yalnızca kendilerini sevmektedirler. Çok kıskançtırlar ve rakiplerine karşı hırçın davranmaktadırlar. Küçük erkek ve kızların cinsel hayatları, inzest (*) duygu ve arzularıyla doludur. Çocuklar, karşı cinsteki aile bireylerine yoğun cinsel bağlılık gösterirler ve aynı cinsteki aile bireyini de kıskanıp, ondan nefret ederler. Nefret ettiği rakibinin göstereceği tepkilerden sakındıkları için de, inzest arzularını bastırmaya çalışı-

(*) İnzest: Aile içi bireylerle cinsel ilişki kurma yasağı (Çev.)

şırlar. Küçük erkek çocuk kendisini, babasının yasakları ve emirleri ile eş tuttuğundan ona karşı duyduğu nefreti, ancak zamanla ve büyüdüğüce yenmeye başlar. Sonunda nefretin yerini, babası gibi olma isteği alır. Erkeklerdeki ve kızlardaki vicdanın oluşumu, işte yukarıda anlatılan ve “Odipus kompleksi” olarak isimlendirilen bu mekanizma ile gerçekleşmektedir.

Freud'un ortaya attığı yukarıdaki çocuk modeli, Augustinus'un(*) çocuk modeline çok benzemektedir. Augustinus, insanların içinde yatan günahkârlıkların nedenlerini, çocukların kötülük dolu duygularında aramaktadır. Bundan da, kötülüğün, insanlarda doğuştan itibaren varolduğu sonucunu çıkarmıştır. Ona göre çocuklar, kötülükleri başka insanlardan, yani büyüklerinden öğrenmezler. Kötülük, çocukların içinde vardır. Ama ne Freud, ne de Augustinus, çocuklarda varolduğuna inandıkları bu kötülüğü hiç değilse dengeleyecek olan noktaları belirtmemişlerdir. Bence bu dengeleyici noktaları şöyle sıralayabiliriz: Çocuklar içlerinden geldiği gibi hareket ederler, çok çabuk davranabilirler, başkaları hakkında isabetli görüşler açıklayabilirler ve bir kişinin söylediklerini dikkate almadan, onun hangi görüşe sahip olduğunu hissedebilirler. Ayrıca çocuklar, çevrelerini anlamak için de her türlü çabayı göstermek-

(*) Augustinus: Aziz Aureius adıyla da tanınan Latin Kilise Babaları'nın en tanınmışıdır. MS. 340-430 yılları arasında yaşayan Augustinus, Hristiyanlığı putperestlere karşı savunması ile ün kazanmıştır. (Çev.)

tedirler. İşte çocukların hoşumuza giden ve gerçekten de değerli olan bu özellikleri, sözü edilen kötülükleri dengelemektedirler. Fakat Freud değişik nedenlerden dolayı, çocukların yalnızca kötü tarafını vurgulamıştır. Bu nedenlerden bir tanesi, Viktoria Çağı'nda (*) yaratılan “suçsuz” çocuk imajı ya da hayalî idi. Geçen yüzyılın sonlarına doğru, çocuğun hiç bir cinsel arzusunun bulunmadığı ve hiç bir “kötü” dürtüsünün de olmadığı düşünülüyordu. Bu kolaycı görüşü kabul etmeyen Freud'un, böyle düşündüğü için, çocukların saflığını lekelediği ve Viktorian ailenin en önemli değerlerinden bir tanesine saldırdığı iddia ediliyordu. Aslında Freud'un bu tartışmada diğer uca sarkması ve çocuğun kötülüğünü tek yanlı olarak vurgulaması, anlaşılabilir bir davranıştır. Freud'un çocuklar hakkındaki görüşlerinin böyle olmasına yol açan bir diğer etken de, toplumun insanların ahlâk dışı ve a-sosyal arzularını bastırdığına inanmasıydı. Çünkü toplumun, yalnızca kendisi için değerli olan karakterleri yarattığını düşünüyordu. Kötünün iyiye dönüştürülmesi, Freud'un “tepki oluşumu” (Reaktionsbildung) ve “yüceltme” (Sublimierung) dediği mekanizmalarla gerçekleştiriyordu. Buna göre, kötü bir dürtünün (örneğin, sadist bir duygunun) bastırılması, buna karşıt gelen bir dürtünün (örneğin, iyilik duygusunun) oluşumuna neden olmaktadır. Dinamik açıdan bakıldığında, bu yeni dürtünün oluşmasındaki neden, kötü dürtünün dü-

(*)Viktoria Çağı: İngiliz tarihinin 1850-1880 yılları arasındaki en parlak dönemi. Özellikle tutucu ve soyluları kapsayan ahlâk anlayışı ile tarihe geçmiştir. (Çev.)

şünce, davranış ya da duygu yoluyla kendisini göstermesini önlemektir. Yüceltme mekanizmasında ise, kötü bir dürtünün, başlangıçtaki a-sosyal unsurlarının değiştirilerek, daha yüce ve yararlı bir dürtüye dönüşmesi sağlanmaktadır. Yüceltme mekanizmasına şu örneği verebiliriz: İnsanları yaralama dürtüsüne sahip birisinin kendisini, operatör hekinliğe adanması, yüceltme mekanizmasını bir sonucudur. Freud'a göre iyilik, sevgi ve diğer yapıcı dürtüler, primer (yani, birincil) değildirler. Bunlar, ilk önce kötü olan dürtülerin değişmesi sonucu oluşmaktadırlar (yani, ikincil dürtülerdir). Freud, uygarlığı da, bu tür bir mekanizma ve gelişimin bir ürünü olarak görmektedir. Freud, Rousseau'nun aksini iddia ederek, insanların ilk başta kötü dürtülerin egemenliğinde bulunduklarını söylüyordu. Bununla beraber, toplumun yapısı geliştikçe, kişiler sahip oldukları dürtülerini bastırmaya itilir ve tepki oluşumu ile yüceltmeyi öğrenmeleri sağlanır. Uygarlık ve kültür ne kadar ileri ise, kötü dürtüleri bastırma güçleri de o kadar fazladır. Fakat insanların tepki oluşturma ve yüceltme yetenekleri kısıtlıdır. Bu nedenden dolayı, belirli bir noktadan sonra yapılan ek bir baskının, hiç bir sonuç getirmeyeceği bellidir. Hatta bu aşırı baskılar, başlangıçtaki kötü dürtülerin yeniden canlanmasına bile neden olabilirler. Sonuç olarak da, bunlar tatmin edilemedikleri için toplumlarda nevrotik davranışların ve hastalıkların sayısı giderek artabilir ve artmaktadır da. Böylece Freud'a göre, insanlık kaçınılmaz bir seçenek ile başbaşa kalmaktadır. Kültürlerin gelişmesi, daha çok içe bastırma ve daha çok nevrozu birlikte getirmektedir. O halde, ya kültürel gelişmeyi

ya da nevrozları seçmek durumunda kalmaktayız.

Bu görüş bizi, çocuğun, toplumun yapısına uyum göstermeye başladığı ana kadar ahlâk dışı bir insan olduğu sonucuna götürür. Ayrıca, toplumsal denetim ve baskının, hiç bir zaman kötü dürtüleri tam anlamı ile yok edemediği ve bu dürtülerin bilinç dışında gizli bir hayat sürdürdükleri gerçeği de, yine bu anlayışın bir sonucudur.

Freud, bir başka nedenden dolayı daha, çocuğun akıldışı davranışları üzerinde durmuştur. Kendi rüyalarını analiz ettiğinde, normal ve ruhsal açıdan sağlıklı bir yetişkinde bile, nefret, kıskançlık ve hırs gibi akıldışı arzuların oluştuğunu fark etmişti. Ama o yıllarda, hasta bir insan ile sağlıklı bir insan arasında bazı kesin farklılıkların olduğuna inanıldığı için, normal ve saygın bir vatandaşın rüyalarında görülen “çılgın” hayallerin, onun gizli kalmış ve bilinçaltına itilmiş arzuları olabileceği hiç bir zaman düşünülmemiyordu. Peki, sağlıklı ve “normal” yetişkin modelini zedelemeyen, rüyalarındaki “çılgın” dürtüler nasıl açıklanacaktı? Freud bu sorunu, çocukluğumuzun, yetişkinlikte de içimizde yaşamaya devam ettiğini iddia ederek çözmeye çalışır. Freud'a göre, çocuklara ve çocukluk çağına özgü akıldışı arzular, yetişkinlerin rüyalarında da ortaya çıkabilirler. Geliştirdiği kuranda, bazı bastırılmış çocuksu dürtülerimizin, bilincimizin dışında gizli bir varlık gösterdiklerini ve rüya gördüğümüzde bu dürtülerin yeniden ortaya çıktıklarını söyleyen Freud, yeniden ortaya çıkan bu dürtülerin, bu kez yetişkin bir insanın ihtiyaçlarına cevap verecek bir kılıfa bürünmüş olarak karşımıza

dikildiklerini ileri sürer. Böylece yetişkin kişi, rüyasında gördüklerinin, bastırılmış (ve çocukluğundan kalma) akıldışı arzularının tatmini olduğunu anlayamamaktadır. Freud'un, rüya yorumculuğu ile ilgili bir kitabında yer alan, kendisinin gördüğü ve analiz ettiği bir rüyayı, onun bu konudaki görüşlerine bir örnek olarak buraya aynen olmak istiyorum (S. Freud, 1900a, s.143-147 ve 197-199):

“1897 ilkbaharında, bizim üniversitenin iki profesörünün bana “Extraord. Prof.” (*) ünvanının verilmesi için, bakanlığa başvurduklarını öğrendim. Bu haber bana büyük bir sürpriz olmuştu. Çünkü kişisel ilişkilerimiz içerisinde, kendilerinde hiç de böyle bir izlenim uyandırmayan bu iki büyük adamın, bu davranışları çok sevindirmişti beni. Ama yine de, bu olaya büyük ümitler beslemem gerektiğini öğütledim kendime. Bakanlık son yıllarda bu tür başvuruların birçoğunu cevapsız bırakmıştı ve benden hem meslek, hem de tecrübe bakımından daha ileri olan birçok meslekdaşımın bu ünvanı yıllardır boşuna beklediklerini biliyordum. Benim daha iyi bir sonuç alabilmem için hiç bir neden yoktu ve bir olumsuz cevap halinde kendimi fazla üzmemeye karar vermiştim. Büyük ihtirasları olan bir insan değilim, bildiğim kadarıyla. Hem böyle bir ünvanı almaksızın da,

(*) *Avusturya'da böyle ünvanların verilmesi “Millî Eğitim Bakanlığı” nca gerçekleştirildi. Freud, Fliess'e yazdığı 8 Şubat 1879 tarihli mektubunda (Freud, 1950 a. 203 ve sonrası) bu öneriyi belirtir ve rüyasını da 15 Mart 1898'deki bir mektubunda anlatır (aynı yapıt, S. 263).*

doktorluk mesleğimi başarı ve memnuniyetle yürütüyordum. Amacım, benim için çok yüksekte oldukları için, erişemediğim üzümleri ekşi diye tanımlamak değildi.

Bir akşam R. adlı meslekdaşım beni ziyarete geldi. Uzun süredir, kendisini toplumumuzdaki hastaların gözünde yarı Tanrı'lığa yükseltecek olan profesörlük ünvanının verilmesini bekleyen bu dostum, sık sık bakanlığı ziyaret ederek, işinin çabuklaştırılması yolunda ilgi ve istek de gösteriyordu. Böyle ziyaretlerinin birinden sonra, bana uğramıştı ve anlatığına göre yetkilileri artık köşeye sıkıştırmıştı. Onlara "işinin geciktirilmesinde bazı mezhepsel sorunların mı etkili olduğunu(*) sormuştu ve "ekselanslarının bazı çağdaş akımlar karşısında biraz çekingenleştiği" cevabını almıştı. Evet, benim durumum da buna benziyordu. Çünkü aynı mezhepsel sorunlar, benim için de geçerliydi. Bu, benim olaydan aşırı umutlanmamı ve beklentiler içine girmemi önlüyordu.

Bu ziyaretin sabahına karşı, biçimsel açıdan oldukça ilgi çekici olan şöyle bir rüya gördüm: İki düşünce ve iki ayrı resimden oluşan bu rüyada, her düşünceye ayrı bir metin düşüyordu. Aşağıda rüyamın yalnızca birinci bölümünü ele alacağım, Çünkü ikinci bölümün, rüyanın mesajı ile direkt bir ilişkisi yok.

(*) Sözü edilen "mezhepsel sorunlar", Viyana'da o tarihlerde çok yaygın olan antisemitizm, yani karşı yahudilik akımına ilişkindir.

I: Dostum olan R. benim amcamdır ve ben ona karşı büyük bir yakınlık ve sevgi duymaktayım.

II: R.'nin yüzünü biraz değişmiş bir biçimiyle önümde görüyorum. Sanki aşağıya doğru çekilip de, uzatılmış gibi. Bu uzun yüzü çevreleyen sarı sakal ise, iyice belirgin.

Sonraki düşünce ve resmi burada atlıyorum.

Bu rüyanın yorumu şöyledir: Sabah aklıma gelince güldüm ve “bu saçma bir rüya” diye düşündüm. Ama bütün gün boyunca da aklımdan çıkmadı ve akşama doğru kendi kendine: “Hastalarından biri sana gelip de ‘bu saçma bir rüyaydı’ deseydi, sen onun bu rüyanın ardında bir şeyler gizlemek istediğine inanır ve bunu bulmaya çalışırdın. Kendine de aynı yöntemi uygulasana. Senin, ‘bu bir saçmalık’ deyişin, içindeki bazı şeylerin rüyaya karşı direndiğini gösterir. Kendini engelleme ve aldatmaya kalkma” dedim ve rüyayı yorumlanmaya çalıştım.

“R. benim amcamdır” ne demek acaba? Benim Josef adlı bir tane amcam olmuştu. (Burada, uyanık haldeyken hafızamın analiz amaçları açısından, nasıl da kısıtlandığını farketmek garip doğrusu. Tam beş tane amcam olmasına rağmen, ben bunlardan yalnızca birini sevip, yüceltmiştim gözümde. Ama rüyaya karşı direnmeyi aştığım şu sırada, ‘rüyada beliren amcam, benim tek amcamdı’ diye düşünüyordun.) Onun başından da bir yığın tatsız olay geçmişti. Bundan otuz yıl kadar önce, para kazanma hırsları ile kanuna karşı gelip, hüküm giymişti. Bu olayın sıkıntısından kısa sürede saçları beyazlaşan babam, acısını

dindirebilmek amacıyla Josef'in hiç bir zaman kötü bir insan olmadığını, ama kafasının biraz az işlediğini söyler dururdu. Dostum R. eğer amcam Josef'in yerindeyse, demek istiyor olmalıyım ki: R.'nin aklı az işler. İnanılır gibi değil, ayrıca da çok ayıp. Ama rüyadaki yüz, o uzun ve sarı sakallı çizgileriyle amcamın yüzü idi. Halbuki dostum R. ise oldukça esmerdi ve sakalı da esmerlerde yaşlanmaya gidişte beliren özellikleri taşıyordu. Önce kızıl, sonra açık kahverengi ve en sonunda da beyaz. İşte R.'nin sakalı da, kendiminkilerde üzümlük farketmiş gibi, bu aşamada bulunuyordu. Rüyada gördüğüm yüz, hem amcam Josef'in, hem de R.'nin yüzleriydi aynı anda. Bu, Falton'un ailesel benzerlikleri saptayabilmek için aynı plâka üzerine birçok resim almasında oluşmuş, karışık bir resme benziyordu (1907, s. 6 ve 221 sonrası). Yani R.'in de amcam Josef gibi kafasının az işlediği motifi, şüphe götürmez bir biçim alıyordu.

Pek de hoşuma gitmeyen bu ilişkiyi, hangi amaçla kurduğunun daha farkında değildim. Çünkü amcam suçlu bir kimseydi anı, R. bir seferinde bir talebesini yere fırlatmasının dışında, geçmişte tertemiz bir insandı. Acaba bu benzerliği mi konu ediyordum? Ama bu, komik olur artık. O anda aklıma bir başka arkadaşım N. ile, aynı konu üzerinde yaptığımız konuşma geliyor. Sokakta gördüğüm N. profesörlüğe aday gösterilen, ama bu ünvana ulaşamayanlardan birisiydi. Benim de teklif edildiğimi duymuş ve beni kutluyordu. Buna karşı çıktım ve “bu olayın ikinci bölümünü şahsen yaşamış biri olarak, bu şakayı yapmanız gereksizdi” dedim ona. ama N.: “Orası hiç belli olmaz. Benim özel bir durumum var-

dı. Bir zamanlar mahkeme önüne çıkmak zorunda kaldığını biliyor musunuz? Aslında bu adice bir şantaj denemesi idi. Sonrasında beni şikâyet eden kadının ceza görmesine, yine ben engel olmuştum. Belki de bakanlıkta, bana ünvanı vermemek için bu olayı söz konusu etmişlerdir. Ama siz tam lekesizsiniz.” İşte bir suçlu kişi vardı karşımda ve aynı anda rüyamın yorumu da kafamda belli olmuştu. Amcam Josef, bu iki meslekdaşımı sembolize ediyordu. Birisi az akıllı, diğeri ise suçlu olmaları nedeniyle profesörlük ünvanına ulaşamamışlardı. Böyle bir kişiselleştirmenin ne işime yarayacağını da biliyordum şimdi. Eğer A. ve N. “mezhepsel sorunlar” yüzünden bu ünvana lâayık görülüyorlarsa, benim de hiç umutlanmamam gerekiyordu. Ama bunu, diğer nedenlerle açıklamayı başarırısam, kendi ünvanıma ulaşma ümidim zedelenmeden kalabilirdi. Rüyam bu yönde gelişmişti: R.'yi az akıllı, N.'yi ise suçlu kılarak, benim onlardan ayrılmanı sağlıyordu. Böylece R.'nin getirdiği moral bozucu habere de aldırınmanı gerekecekti, çünkü “mezhepsel sorunlar” bir engel sayılmayacaktı rüyama göre.

Rüya üzerinde daha da düşünmeye devam ettim. İki değerli meslekdaşımı böyle rahat örneklerle suçlayarak, kendine profesörlük yolunu açmak, beni rahatlatmamıştı. Bilinçli durumda, rüyamda beni üzen bu semboller reddedebilir oluşum, yani R.'nin akıllı az işleyen biri olduğuna ve N.'nin o şantaj olayına karşı çıkabilmem, bana az da olsa huzur veriyordu. Rüyanın vurgulamak istediği, benim olayı böyle görmek isteyişimden başka birşey değildi. Yani rüyam, benim isteklerim doğrultusunda, olayı görmek istedi-

ğim biçimde belirmişti. Ama yine de rüyaya bitmiş gözüyle bakamayız.

Rüyanın bir bölümüne, yorumlamam sırasında pek fazla önem vermemiş olduğumu farkettim birden. R.'nin amcam olduğunu gördükten sonra, ona karşı büyük bir sevgi ve yakınlık hissetmiştim. Peki ama bu duygu nereden geliyordu? Çünkü amcam Josefe karşı, hiç bir zaman böyle duygularım olmamıştı. Dostum R.'yi ise yıllardır sever ve sayardım. Ama rüyadaki kadar aşırı bir sevgi ve ilgiyi ona gidip anlatsam, her halde çok şaşardı. Rüyada ona karşı beliren bu sevgi ve ilgi bence gerçek dışıydı, fazlaydı ve de abartılıydı. Ama aynı biçimde, rüyada amcamın kişiliği ile birleşerek beliren kişisel yetenekleri konusundaki düşüncelerini de, ters yönde aşırıydı ve yine abartılmıştı. Böyle bakınca, olay yeni boyutlar kazanıyordu. Rüyada ortaya çıkan o sevgi ve ilgi özelliği, gerçekte rüya ile direkt bağlantılı değildir. Daha çok rüyanın yorumlanması bilgisine karşı, onu örtüp, gizleyici bir rol oynamaktadır. Rüyayı yorumlamadan önce, içimde buna karşı nasıl bir direnç duyduğumu ve onu yorumlamaktan kaçındığımı hatırlıyorum. Kendi psikanalitik deneyimlerimin sonucunda biliyorum ki, böyle bir davranış, bilgi edinme açısından değil de, yarattığı heyecan yönünden önemlidir. Küçük kızımın canı elına istemediği zaman, ona elma verilirse, daha onu hiç ısırmadan elmanın ekşi olduğunu ileri sürebilir. İşte hastalarım da böyle küçük çocuklar gibi davranırlarsa, onların gizleyip, bastırmak istedikleri bazı şeyleri olduğunu anlarım. Aynı olay, şimdi benim rüyam için de geçerliydi. Yorumunda hoşuma gitmeyen ve beni ra-

hatsız eden bazı şeyler olduğu için, onu yorumlamaya girişmek gelmiyordu içimden. Yorumu tamamladıktan sonra, bu karşılaşmak istemediğim gerçeğin ne olduğu da ortaya çıktı: Beni rahatsız eden, R.'nin akli az işleyen birisi olduğu iddiasıydı. R.'ye karşı duyduğum o aşırı sevgi ve ilgi ise, bu karşı koyuşumu dengelemek arzusundan doğmaktaydı. Rüyamın gerçek içeriği, bu noktada tanınmaz hale gelip, karşıtı bir biçimde dönüşüyor. Yani rüyada beliren o aşırı ve abartılmış ilgim, altında rüyadaki rahatsızlığı örten bir maskedir. Ya da başka bir deyişle, bu dönüşüm olayı, bilerek yapılan bir tanınmazlaştırma işlemidir. Rüyadaki düşüncelerim R'ye karşı bir hakaret anlamını taşıyorlardı ve benim bunu farketmemem için de, rüya tersine dönüşüyor ve ben ona aşırı bir ilgi duyuyormuşum biçimine bürünüyordu.

Burada rüyaya yeniden devam edelim. Bu rüyada R.'yi, amcam olarak görüyorum. Yorumlarımızda, profesörlüğe atanma duygularının su üstüne çıktığını, her iki arkadaşımı da temsili bir biçimde aşığıladığımı görmüştük. Doğaldır ki gördüğüm rüya, benim rüyamdır. Fakat buraya kadar yapılan analizlerden tam bir sonuç alamadığımız görüşündeyim. (...) Eğer bende bir başka akademik ünvanla çağırılma isteği bu kadar güçlüyse, bu, bende bulunmadığını sandığım, hastalıklı bir hırsın dolaylı olarak ortaya çıkmasından başka bir şey değildir. Beni tanıyanların bu konuda ne düşündüklerini bilemiyorum. Belki de gerçekten hırslı birisiyim. Fakat gerçekten böyleysen bile, bu hırsın, artık “extraordinaryüs profesör” tanımından başka bazı yaratıcı alanlara yayıldığını

söyleyebilirim.

Rüyamda gördüğüm bu hırs belirtisinin kaynağı nedir? Şimdi hatırlıyorum. Anlattıklarına göre, yaşlı bir çiftçi kadın, ben doğarken anneme, “bu çocuk büyük bir adam olacak” demiş. Bu tür kehanetler galiba sıkça oluyor. Dünyada yapacak işleri kalmamış olan yaşlı kadınlar, umutlarını ve hayallerini geleceğe aktarmakla yetinmektedirler. Acaba büyüklük hır-sımın kaynağını bu olay mı oluşturuyor? Birden, ilerlemiş çocukluk yıllarıma ait bir başka anım aklıma geliyor. Bu anı, belki de hır-sımı daha da iyi açıklayabilecek. Anne ve babaların, on bir ya da on iki yaşlarındaki çocukları getirdikleri Prater'deki (*) bir lokali hatırlıyorum. Bir şarkıcı masadan masaya dolaşıp, şiirler okurdu. Bizim de orada olduğumuz bir gün, ben de onun yanına gittim ve masamıza ça-ğırıldı. İlk önce benimle ilgili birkaç dize okudu. Bu dizelerde benim bir gün, “bakan” olabileceğimi anla-tıyordu. Evet bu kehanetin, o zaman benim üzerim-de yarattığı etkiyi halen hatırlıyorum. O dönemde halkın arasından çıkan bakanlar vardı ve babam evi-mize doktor Herbst, Giskra, Unger, Berger ve ben-zerlerinin resimlerini getirmişti. Bakanlar arasında Museviler bile vardı. Yani her çalışkan Musevi ço-cuğu, ileride bakan bile olabilirdi. Herhalde bu ha-yallerden dolayı, yüksek öğrenimime başlayana ka-dar hukuk okumakta kararlıydım. Fakat son anda bu fikirden vazgeçip, Tıp Fakültesi'ne girmiştim. Ama bilindiği gibi, hekimler için bakanlık yolu tamamen

(*) Prater: Viyana'nın bir semti ve eğlence merkezidir. (Çev.)

tıkanmıştı. Ve şimdi de bu rüya! Benim çocukluk arzularını nasıl da gerçekleştirdi ve beni o zamana geri götürdü. Evet, rüyamdaki anlamı şimdi daha iyi kavnyorum. Musevi olduklarından dolayı, arkadaşlarımı akılsızlık ve suçluluk ile itham ediyorum ve sanki bir bakanmışım gibi davranıyorum. Ekselanslarından nasıl da intikamını aldım! Beni “extraordinaryüs profesör” yapmadığı için, ben de onun bakanlık koltuğuna oturuverdim.”

Freud'un kendi rüyasını bu biçimde yorumlaması, akıldışı arzuların, çocukluk yıllarındaki olaylardan kaynaklandığı düşüncesine bir örnektir. Burada, Freud'un duyguları pek güzel bir biçimde ortaya konmuştur. Ama dikkat edilirse Freud, hırslı olduğunu hemen inkâr etmektedir. Çünkü: “Eğer bir başka akademik ünvanla çağırılma isteğim bu kadar güçlüyse, bu, bende bulunmadığını sandığım, hastalıklı bir hırsın dolaylı olarak ortaya çıkmasından başka bir şey değildir” diyor ve aslında çok önemli olan ünvan sorununu basite indirgermeye çalışıyor. Ayrıca, bu hırsa sahip olmadığını sandığını da yazmaktadır. Ama eğer gerçek bir hırsı olduğuna inansa bile, bu hırsın köklerinin bugünkü kişiliğinde değil de, çocukluğunda saklı olduğunu düşünmektedir. Gerçekten de bunlar, çocukluk karakterinizle çok ilgilidir. Fakat, hırsların ve benzeri duyguların, bugünkü kişiliğimiz ile hiç bir bağlantısı olmadığı iddiası, bence yanlıştır. Freud, kendisinden “normal bir insan” diye söz ederek, çocukluk ve yetişkinlik arasında kesin bir ayırımı gitmektedir. Ama günümüzde, artık böyle bir çizginin varolmadığını biliyoruz. Normal bir

insan bile, bir sürü akıldışı arzulara sahip olabilir. Bazılarının ardında geçmiş senelerin tecrübeleri gizli olsa da, bütün akıldışı arzular, bir insanın kendi arzuları ile duygularıdır ve onun kişiliğine özgüdürler.

Şimdiye kadar, Freud'un rüya kuramını yalnızca bir tek açıdan inceledik. Eğer tekrar edecek olursak; bu rüya kuramında rüyalar, akıldışı arzuların hayalî biçiminde tatminleri olarak ele alınıyordu. Bu arzular da özellikle, temelleri çocukluğumuza kadar inen ve yüceltme ya da tepki oluşumu yolu ile değiştirilemeyen cinsel arzularımızdır. Bilincimizin kontrolü azaldığında (yani, uyurken) bu tür arzularımız, tatmin edilmiş gibi görünmektedirler. Ama bence rüyalarımız, böyle bir kuram ile tam olarak açıklanabilecek kadar basit olmayıp, çok daha fazla karmaşık ve gizemlidirler. Örneğin rüyalarımızda neredeyse hiç cinayet işlemeyiz veya aile içi cinsel ilişki yapmayız ya da başka bir suça yönelmeyiz. Herhangi bir rüyamızda, böyle bir arzunun tatmin edildiğini gördüğümüzde ise, bu bizi mutlu kılmaz, tam aksine rahatsız eder. Freud, bu konuyu şöyle açıklar. Ona göre, içimizdeki *sansürcü*, geceleri tam olarak uyumaz (yani, deyim yerindeyse, bir gözü açık olarak uyur). Sansürcümüz, yasak olan düşüncelerin, net ve anlaşılır bir biçimde görünmelerini engeller (uyanırken olduğu kadar büyük ölçüde olmasa da). Eğer rüyanın işlevinin uykumuzun sürekliliğini sağlamak olduğu doğru ise, sansürcümüz tarafından anlaşılması kesinlikle mümkün olmayan biçimde, gizlenmiş rüyalar görmemiz gerekecektir. Bastırılan arzular ile sansürcü arasında sağlanan bu denge ve uzlaşma, bizim ra-

hatça uyumamızı sağlar. Çünkü böylece, sansürcünün rüyayı akıldışı bir arzunun tatmini olarak görmesi engellenmiş olur. Fakat tersi bir durumda, uykumuzu yarıda kesmek zorunda kalır ve uyanırız.

Freud bu nedenden dolayı, rüya dilinin ana özelliğinin, akıldışı arzuların değiştirilmesi ve farklılaştırılması olduğunu düşünmektedir. Bu iki işlem yardımı ile de, deliksiz olarak uyumaya devam ederiz. Bu düşünce, Freud'un semboller hakkındaki görüşlerini de derinden etkilemiştir. Sembollerin amacının, ardında saklanmış olan arzuları değiştirmek ve farklılaştırmak olduğunu iddia eden Freud, sembol dilini bir çeşit gizli şifre ve rüya yorumculuğunu da bu şifrenin anahtarı olarak görmektedir.

Yukarıdaki açıklamalar (yani: a) Rüyanın içeriği akıldışı ve çocuksudur, b) Rüyanın görevi, akıldışı arzuları değiştirip, farklılaştırmaktır), daha önce açıklamaya çalıştığım sembol dili ve rüya tanımlarından çok daha dar kapsamlıdır. Freud'a göre sembol dili, her türlü duyguyu ve düşünceyi açıklamaya yarayan bir araç değil, yalnızca ilkel ve güdüsel arzulara anlaşılabilirlik sağlayan bir yardımcıdır. Bu anlayışa göre, sembollerin bir çoğu cinsel kökenlidir. Örneğin erkeğin cinsel organı; sopa, ağaç, şemsiye, bıçak, kalem, çekiç ya da benzeri başka eşyalarla sembolize edilmektedir. Burada sembollerin biçimleri ve işlevleri arasında bir benzerlik vardır. Kadının cinsel organları ise; mağara, şişe, kutu, kapı, mücevher kutusu, bahçe, çiçek ve buna benzer sembollerle tanımlanırlar. Ayrıca cinsel arzuyu da; dans etme, ata binme, dağa tırmanma ya da uçakta uçma gibi

hareketler temsil etmektedirler. Bir insanın saçlarının veya dişlerinin dökülmesi, onun kısırlaştırıldığını göstermektedir. Semboller, cinsel unsurların yanında, çocuğun temel tecrübelerini de yansıtmaktadırlar. Örneğin anne ve baba; kral ve kraliçe ya da imparator ve imparatoriçe olarak sembolize edilirken; çocuklar küçük hayvancıklara, ölüm de uzun bir yolculuğa benzetilmektedir.

Freud'un rüya yorumculuğunda evrensel sembollerden çok, rastlantısal sembolleri görmekteyiz. Çünkü ona göre, rüyadaki yarı mantıksal düzenin ortadan kaldırılması için, rüyayı küçük parçalara ayırmamız gerekmektedir. Bunun peşinden, her küçük rüya parçası için ayrı bir çağrışımı gerçekleştirmek gelir. Daha sonra ise, çağrışım sonucu elde ettiğimiz verileri, rüyadaki yerlerine yerleştirmemiz gerekir. Serbest çağrışım yöntemiyle elde edilen verileri bu biçimde birleştirecek, rüyanın gerçek anlamını ortaya çıkaran ve bir iç düzen ile mantığa sahip olan senaryoyu elde edebiliriz. Böylece de, Freud'un görüşlerine ve yöntemlerine uygun bir rüya yorumu yapılmış olur.

Freud, gizli arzularımızın dile gelmesiyle oluşan ve gözümüzün önüne serilen rüyalarla "latent" (gizli) rüyalar adını verir. Rüyanın daha sonra hatırladığımız karmaşık ve gizemli olan biçimine de "manifest" (açık ve anlaşılabilir) rüya der. Ayrıca, değiştirme ve farklılaştırma sürecini de "rüya çalışması" olarak tanımlar. Rüya çalışmasının, gizli rüyaları anlaşılabilir rüya haline getirirken kullandığı araçlar; yoğunlaştırma, kaydırma ve ikincil işlemdir. Freud'a

göre yoğunlaştırma işleminde, önce latent rüyanın bazı unsurları atılmakta, daha sonra farklı unsurların parçaları birleştirilmekte ve böylece bunların manifest rüyanın yeni bir unsuru olmaları sağlanmaktadır. Örneğin, korktuğumuz bir erkek otoriteyi gözümüzün önünde canlandıralım: Manifest bir rüyada, bu adamın saçları babamızınki gibi, yüzü, ürkütücü ilkokul öğretmenimizinki gibi ve kıyafeti de, işverenimizinki gibi olacaktır. Ya da üzgün ve terkedilmiş olduğumuzu düşünelim: O zaman, rüyamızda bir ev görebiliriz. Bu evin çatısı bize, bir zamanlar içinde mutsuz bir olayı yaşadığımız bir evi veya pencereler, başka bir evi ve başka bir mutsuzluğu hatırlatabilir. Manifest rüyalarda, duygusal açıdan benzer içeriklere sahip farklı unsurlar, bir tek resimde yoğunlaşmıştır. Eğer sembol dilinin özelliklerini gözönüne alırsak, yoğunlaştırma işlemini kolayca anlayabiliriz. Gerçek hayatımızda, iki insanın ya da cismin birbirinden farklı olmaları önemli olabilir. Ama içsel gerçeklik açısından bakınca, önemli olan, bunların aynı içsel tecrübeye sahip olmaları ve bunu ifade edebilmeleridir.

Freud'a göre kaydırma işlemi, latent rüyanın önemli bir unsurunun, manifest rüyada önemsizmiş gibi gözüken bir diğer unsur tarafından temsil edilmesi olayıdır. Bundan da anlaşılacağı gibi, manifest rüyada önemsiz gibi gözüken rüya unsurları, aslında latent rüyanın en önemli mesajlarından bazılarını içermektedirler.

Freud'a göre ikincil işlem, değiştirme sürecini tamamlayan bir rüya oluşumudur. Böylece manifest

rüyadaki boşluklar doldurulmakta ve varolan düzensizlikler ortadan kaldırılmaktadır. Sonuç olarak da, manifest rüya kendi içinde düzenli ve mantıklı olan bir hikâyeye dönüşmektedir. Artık heyecan verici ve dramatik rüya oyununu, hayalimizde canlandırabilecek hale gelmişiz demektir.

Freud, rüyanın anlaşılmasını güçleştiren ve rüya işleminin değiştirici işlevine eklenen iki özellikten daha söz etmektedir. Bunlardan ilki, rüyada gördüklerimizin, çoğunlukla gerçek hayatımızdaki olayların tam tersini sembolize etmeleridir. Örneğin giyinik olmak, çıplaklığı; zenginlik, fakirliği ve sevgi, saldırganlık ile nefreti ifade edebilmektedir. Bu etkenlerden ikincisi ise, bazen manifest rüya unsurlarının birbirleriyle ilişkisiz gibi görünmeleridir. Burada, "fakat ", "bundan dolayı", "çünkü" ya da "eğer" gibi kavramlar yoktur. Böyle bir mantıksallık zinciri yerine, resimler yalnızca ardarda dizilmiş gibi göz önüne gelmektedir. Örneğin rüyamızda, bir adamın, kendi kolunu kaldırdığını ve o anda birden bire bir tavuğa dönüştüğünü görebiliriz. Uyandığımızda, bu rüyayı herhalde şöyle yorumlarız: "Adam güçlüymüş gibi davranıyor, fakat gerçekte o güçsüz ve bir tavuk gibi korkaktır." Oysa manifest rüyada, böyle bir mantık zinciri yoktur. Burada yalnızca üstüste gelmiş iki tane resim görebiliriz (adam ve tavuk).

Bu noktada, Freud'un rüya kuramı hakkındaki açıklamalarımıza önemli bir ek daha yapmamız gerekmektedir. Freud, rüyanın *çocuksu* özelliğini bir çok kereler önemle vurgulamıştır. Ama bundan, Freud'un rüya ile güncel hayat arasında hiç bir ilişki

kurmadığı sonucu çıkmaz. Freud her zaman, bir rüyanın çoğunlukla, bir önceki gün veya akşam yaşanmış olan bir olay tarafından başlatıldığını savunmuştur. Ancak burada karşımıza ilginç bir nokta çıkmaktadır. Eğer yaşadığımız olay, çocukluk hatıralarımızı harekete geçirebilirse (ve ancak o zaman) rüyayı görmemize yol açan bir etken olarak kabul edilecektir. Yani rüyanın görülmesi için gerekli olan enerji, yoğun çocukluk tecrübelerimiz tarafından sağlanmaktadır. Ama eğer güncel bir olay, böyle bir tecrübeye (hatıraya) dokunup, onu yeniden canlandıramazsa, o tecrübeyi hiç bir zaman rüya olarak göremeyiz. Basit bir örnekle bunu açıklayalım: Çocukken babasından korkan bir adam, yetişkin haliyle bile, otoriter olan şefinden abartılı bir biçimde çekinebilir. Diyelim ki şef, bu adamı bir gün nedense eleştirmiş olsun. İşte belki bu yüzden adam o gece, rüyasında bir kâbus görecektir. Adamın babası ve şefi de, bu kâbusun baş oyuncular olacaklardır. Ama eğer çocukluğunda babasından bu kadar korkmuş olmasaydı, şefiyle giriştiği tartışma onu bu kadar etkilemeyecekti. Öte yandan adam, o gün şefiyle tartışmış olmasaydı, derinlerde gizli olan baba korkusu da canlanmayacak ve gece o korku dolu rüyayı görmeyecekti.

Freud'un rüya yorum yöntemini daha iyi anlayabilmek için, kendi çalışmalarından bazı örnekler vermek istiyorum. Aynen buraya aldığını ve aşağıda okuyacağınız iki rüyanın ilkinde, evrensel bir sembol söz konusudur. Bu sembol, çıplaklıktır. İkinci rüyada ise, büyük bir oranla rastlantısal sembollerin varlığı göz çapar. (S. Freud, 1900a, s. 247-251):

Çıplaklık ve utanma

Bazı rüyalarda, çıplak ya da az giyinmiş bir biçimde, yabancı insanların yanında durduğumuzu görürüz. Fakat buna rağmen, bu davranışımızdan utanmayız. Ama burada inceleyeceğimiz rüya tipi, çıplaklık ile utanmanın birlikte görüldüğü rüyalardandır. Bu tür rüyalarda, insan kaçmak ve saklanmak ister, ama tüm çabalarına rağmen, yerinden kıpırdamaz ve bu yüz kızartıcı durumunu bir türlü değiştiremez. Böyle rüyalarda, yalnızca bu genel resim görülmez. İşin içine birçok değişik durumlar ve kişisel duygular ile düşünceler de katılırlar. Ama yine de bu tür rüyaların özü hep aynı kalır. Bunların temelinde, çıplaklığı örtememe duygusunun yarattığı utanç yatmaktadır. Kanımca okuyucularımın bir çoğu, böyle bir rüyayı herhalde en az bir kere görmüşlerdir.

Bu tür rüyaların diğer bir tipik özelliği de, çıplaklığın derecesinin tam olarak anlaşılamamasıdır. Bazen "üzerimde geceliğim vardı" diyenler çıksa da, bu tür açık ve net resimlerin sayıları çok azdır. Çıplaklık, çoğunlukla o kadar belirsizdir ki, bazen de "üzerimde gömlek ve külot vardı" biçiminde ikili bir açıklamada bulunmaktadır. Aslında kıyafetin eksikliği, utanca yol açacak kadar fazla değildir. Örneğin devlet enrindeki üniformalı memurlar için, bir üniforma unsurunun eksik olması, çıplaklığı ifade edebilmektedir. " Kılıcım yanımda olmaksızın caddede yürüyorum. Karşıdan da bazı subaylar bana doğru geliyorlar" veya "kravatsızım ve üstümde ekose sivil pantolonum var" biçimindeki açıklamalar, bu türe girmektedirler.

Çıplaklığımız nedeniyle karşılarında durmaktan utandığımız insanlar, çoğunlukla tepkisiz yüzlere sahip olan bazı yabancılardır. Böyle tipik rüyalarda, rüyayı gören kişi, hiç bir zaman eleştirilmez veya çıplaklığına dikkati çekilmez. Yani çevredeki insanlar ona karşı tamamen tepkisiz davranırlar. Hatta kendi gördüğüm bir rüyada, bu insanların olgun ve ciddi bir ifadeye sahip olduklarını bile söyleyebilirim. Aslında bu, düşündürücü bir durumdur.

Utanç duygusu ve çevredekilerin tepkisizliği, rüyalarımızda görülen yaygın bir çelişkidir. Böyle bir durumda, çevredeki insanların bizi kınayıp, eleştirmeleri beklenebilirdi. Fakat böyle bir şey hiç olmaz. İşte çelişki de buradadır. Bu tür bir rüyaya verebileceğimiz en güzel örnek, hepimizin bildiği "Kralın Yeni Elbiseleri" adlı kısa masaldır. Andersen Masalları'nın bir tanesi olan bu masal, son zamanlarda L. Fulda tarafından "Talisman" adlı eserde sanatsal yönden zenginleştirilmiş bir biçimde yeniden yayınlamıştır. Bu masalda, ülkenin kralı için yeni bir elbise yapan iki kafadardan söz edilmektedir. Fakat bu yeni elbise, aslında yoktur. Elbise, yalnızca iyi ve krala sadık insanlar tarafından görülebilecektir. Bunun üzerine kral, bu elbiseyi giyer (!) ve dışarıya çıkar. Halk, bunun bir sadakat deneyi olduğunu düşünür ve sanki kral çıplak değilmiş gibi davranmaya başlar.

Aslında bu durum, rüyamızdaki olaya çok benzemektedir. Rüyayı bu biçimde görmemiz, bize onun ardında mantıklı ve anlamlı bir şeyin saklı olduğunu göstermektedir. Fakat arkasında gizlenmiş olan anlam, değiştirilmiş ve bizim karşımıza bambaşka bir

kinilikle çıkmıştır. Daha sonra da göreceğimiz gibi, bu tür değiştirme ve farklılaştırmalar, rüyalarda sıkça rastlanan olaylardır. Bu nedenle, yorumlarımızı yaparken, bu olguyu gözönünde bulundurmamız gerekecektir. Buna benzer değiştirmeler, hayaller ve fobilerde de görülmektedir. Eğer yukardaki masalı dikkate alacak olursak, şunları söyleyebiliriz: Rüya-mız, masaldaki iki kafadanın durumundadır. Biz ise, kralın rolündeyiz. Bu rüyanın sahip olduğu özellik-ten dolayı da, burada bastırılmış ve yasaklanmış ar-zuların varolduğu anlaşılmaktadır. Benini tedavi et-meye çalıştığım nevrotik insanlarda, ta çocuklukları-na kadar geri giden hatıralar ortaya çıkıyordu. Çünkü yalnızca çocukluğumuzda başka insanların yanında utanmadan çıplak halde dolaşabiliriz. (Aslında An-dersen'in masalında, çocuk motifi de vardır. Masal-da, bir çocuk, ansızın: "Ama o, hiçbir şey giymemiş ki" diyecektir.) Birçok çocuk, kıyafetlerini çıkart-maktan büyük zevk duymaktadır. Çıplak durumdaki bir çocuk güler, atlar ve bedenini sever. Sonra annesi veya yakınındaki birisi, ona "hayır, bu yapılmaz!" der. Çocukların ruhlarında, teşhircilik eğilimleri var-dır. Ben, bazen çevremdeki köyleri gezerim. Bu köy-lerin bir çocuğunda, iki-üç yaşındaki çocuklar yolu-mu keserler ve külotlarını indirirler (beni herhalde onurlandırmak istiyorlar). Örneğin hastalarım-dan bir tanesi, sekiz yaşındayken yaşadığı bir olayı, halen canlı bir biçimde hatırlayabilmektedir. Olay şöyle gelişmiştir: Daha küçük bir çocuk olan hastam, yata-ğa yatmak üzere pijamalarını giymiş, yatmadan önce de, yan odadaki küçük kız kardeşine gitmek istemiş-tir. Bunun üzerine, hizmetçilerden birisi, onu engel-

lemiştir. Gençliklerinde karşı cinsteki insanların önünde giyinip, soyunmuş olmak olgusu, nevrotik hastaların hayatlarında önemli bir yer tutar. Parano-yaklarda rastlanan giyinip, soyunma sırasında göröl-mek korkusunun temelinde de, bu tecrübeler (ve ha-tıralar) yatmaktadır. Fakat bazı durumlarda, soyunma isteği, kalıcı bir hastalık olarak ortaya çıkmaktadır. Böyle durumlarda, çocuksu bir dürtü, hastalık biçi-mine dönüşmüştü olur ve sapıkça bir davranış sınıfı-na giren bu türlü tutuma "teşhircilik" adı verilir.

Geriye baktığımızda, çocukluğumuz bize utanç duygularından uzak bir cennet gibi gelmektedir. As-lında bu nedenden dolayı da, cennetteki insanlar, çıp-lak olarak hayal edilir. Cennettekiler, çıplaklıklarının farkında bile değildirler. Onlarda utanç ve korku duyguları da yoktur. Cennetten atılma olayının ger-çekleşmesinden sonra, utanma ve korku doğmuş, ar-dından da cinsel hayat ile uygarlık kültürü başlamış-tır. İşte her gece, rüyalarımızın aracılığı ile bu cen-ne-te geri dönebilmekteyiz. Genel olarak, çocukluğumu-zun ilk üç yılında oluşan olayların ve arzuların, zih-ninizde daha sonra yeniden canlandıklarını düşün-mekteyiz. Bunların yeniden canlanması ve kendileri-ni göstermeleri, bizi bir tatmine eriştirir. Buradan çı-kan sonuç, "çıplaklık ile ilgili olan rüyaların ardında, gizli kalmış teşhircilik duygularımızın bulunmasıdır" diyebiliriz.

Teşhircilik rüyasının odak noktasında kendimiz bulunuruz. Bu tür rüyalara neden olan dürtülerimiz çocukluğumuzdan kaynaklanmış olsalar bile, rüya-mızda kendimizi şimdiki halimiz ile görürüz. Bunun

yanı sıra kıyafetimizin eksik oluşu, ikinci bir odak noktasını oluşturmaktadır. Bu ikinci nokta, unutmama ve sansür nedeniyle biraz bulanık kalır. Buna ek olarak, varlıklarından utandığımız insanları da görebiliriz. Benim yaptığım gözlemlere göre, çocukluğumuzda kendilerine teşhircilik yaptığımız insanlar, daha sonra hiç bir teşhircilik rüyasında karşımıza çıkmazlar. Görüldüğü gibi rüyalar, yalnızca basit birer hatırlama olayları değildir. Gariptir ama, çocukluğumuzda cinsel ilgi gösterdiğimiz insanlara ne rüyalarda, ne histerilerde ve ne de nevroz gibi olaylarda hiç rastlamayız. Yalnızca paranoyada, eski seyirciler yeniden gözler önünde canlanmaktadır. Bu tür paranoyaklar, kendilerinden çok emin olarak, bu insanların varolduklarına inanırlar. Artık onlar yalnız değildir ve o "yabancı, kalabalık ve tuhaf insanlar" sürekli biçimde onlar gözlemler ve izlerler.

Teşhircilik rüyasında, bastırma da söz konusu olmaktadır. Rüya da yaşadığımız olumsuz duygu, ruhsal sistemimizin, bu rüyaya karşı oluşturduğu bir tepkiden kaynaklanmaktadır. Bu garip duygudan kurtulabilmek için de, geçmişteki sahenin yeniden tekrarlanmaması gerekmektedir. Yani ruhsal sistemimiz bir yandan da, bu rüyayı bastırmanın yollarını arar, durur."

Botanik monografi rüyası (S. Freud, 1990a, s. 175-182):

Bir bitki üzerine bir monografi () yazmışım.*

(*) Monografi: Tarih, bilim ve benzeri alanlarda, özel bir konu üzerinde yapılan araştırma. (Çev.)

Kitap önümde duruyor ve üzerinde renkli bir tablo bulunan bir sayfayı çeviriyorum. Her kitapta, o bitkinin kurutulmuş bir örneği de bulunmakta.

Yorum: Öğleden önce bir kitapçının vitrininde "Sıklamen cinsi" adlı yeni bir kitap görmüş ve "herhalde bu çiçek üzerine bir monografi bu" diye düşünmüştüm.

Sıklamen karımın en sevdiği çiçektir. Çoğu kez ona istediği bu çiçekleri götürmediğim için, kendime kızmışımdır. Çiçek götürmek olayı, aklıma bir hikâye getiriyor. Bunu arkadaş çevrelerinde anlatır ve unutmanın bilinç dışı bir amaca hizmet ettiği tezi mi, bu hikâye ile doğrulamaya çalışırdım. Unutulan şeyin gizli nedenini de bu yolla bulmak mümkündür. Her doğum gününde kocasından bir demet çiçek almaya alışmış bir kadın, yine böyle bir günde, çiçeklerin unutulmuş olduğunu görünce ağlamaya başlar. (*). İşten gelen kocası durumunu anlayamaz ve karısı bunu ona açıklayınca, şaşkına döner, unuttuğunu söyler, özür diler. Anı kadın bir türlü sakinleşememektedir. Artık kocasının onu sevmediğini söyleyip, ağlamaya devam eder. Bu kadın, iki gün önce karıma rastlamış ve ona beni sormuş . Çünkü daha önceki yıllarda hastam olmuştu.

Bir not daha: Ben 1884 yılında Coca bitkisi üzerine monografiye benzer bir yazı yazmıştım. Bu ya-

(*) Freud bu teoriyi, yukarıda anlatılan rüyayı gördükten birkaç ay sonra yayınlamış (Freud, 1898 b'de) ve daha sonra da "Günlük Yaşamın Psikopatolojisi" (Freud, 1901 b) adlı kitabına almıştır.

zım, K. Koller'in dikkatlerini kokainin anestezi etkisi üzerine yöneltmesini sağlamıştı. Alkaloit (*)'in bu yolda kullanılabileceğini belirtmiş, ama konuyu fazla da derinlemesine işlememiştim. Rüveyı gördüğüm günün öğleden öncesinde, kokain üzerine düşündüğümü hatırladım birden. (Rüyanın yorumu da o akşam gelmişti aklıma.) “Eğer Glaukom (**) hastalığına tutulacak olursam, Berlin'e gider ve orada arkadaşım Fliess'in tavsiye edeceği bir doktora ameliyat olurum diye” düşünmüştüm. Bu ameliyatı yapacak olan doktor, belki de kokain uygulamasından beri ameliyatların ne denli kolaylaştığını söyleyecekti. Ama bilmediği şey, bu buluşta benim de katkımın olduğuydu. Sonra bir doktor için, meslekdaşlarının doktorluk emeklerine ihtiyaç duymanın, hiç de bir hoş bir şey olmadığı geldi aklıma. Olağan bir kişi gibi, beni tedavi eden doktora ücretini vermek düşüncesi, bana garip geliyordu.

Uyanık halde gözlerimin önüne gelen bu hayallerin ardında, eski bir anının gizlendiğini farkettim birden. Koller'in buluşundan kısa bir süre sonra, babamın Glaukom hastalığına yakalandığını ve bir göz doktoru olan Dr. Königstein'in onu ameliyat etmiş olduğunu hatırladım. Dr. Koller kokain anestesisini uygulamış ve olaya katkıda bulunan üç kişinin de (yani, kendisi, Dr. Königstein ve benim) ilk kez bira-

(*) *Alkaloit: Bitkisel kökenli olan ve molekülünde tuz verebilecek en az bir azot atomu bulunan azotlu maddelere verilen ad.* (Çev.)

(**) *Glaukom: bir göz hastalığı.* (Çev.)

raya geldiğini vurgulamıştı.

Bir kaç gün önce, Dr. Koller'in öğrencileri ve deney merkezi yönetim kurulundan, hocalarının jübilelerini kutladıklarını bildiren bir davetiye geçmişti elime. Orada, kokainin anestezi aracı olarak kullanılmasını bulanın Dr. Koller olduğu belirtiliyordu. Olaylar birbirine bağlanıyordu kafamda. Rüyayı görmemden bir akşam önce, Dr. Königstein'la beraberdim. Onunla evine kadar yürümüş ve beni çok etkileyen bir konu üzerinde konuşmuştuk. Evin girişinde dururken, yanında genç karısıyla beraber Prof. Geartner gözükmüş ve ben de onların birbirlerine ne kadar çok yakıştıklarını söylemekten kendimi alamamıştım. Prof. Gaertner az önce sözünü ettiğim kutlama programı dergisinde yazısı olanlardan birisiydi. Doğum gününün unutulmasına çok üzülen bayan L.'nin adı da, Dr. Königstein'la yaptığımız konuşmada, bir başka konu içinde geçmişti.

Rüyanın içeriğindeki diğer öğeler için, hangi anıları bulabileceğimi düşünmeyi sürdürdüm. Bitkinin kurutulmuş bir örneğinin kitapta ek olarak bulunması, bana Herbarium'u (*) hatırlatmıştı. Lisedeyken bir gün lise müdürü, son sınıf öğrencilerini çağırmış ve okulun Herbarium'unu inceleyip ve temizlemek görevini onlara bırakmıştı. Ama nedense bana pek güvenemeyen müdür, incelemem için pek az yaprak vermişti. Botaniğe karşı zaten ilgim de yoktu. Bir ke-

(*) *Herbarium*: Kurtulmuş bitki koleksiyonunun saklandığı yer. (Çev.)

resinde sınavda, turpgiller türünden bir bitkiyi tanımam gerekiyordu ve ben bunu başaramamıştım. Daha sonra düşüncelerimde enginar çiçeğine geçmiştim. En sevdiğim çiçekti bu ve karım benden daha asil davranarak, eve hep bu çiçekten alırdı.

Yazdığım monografiyi önümde görmem: Dostum Fliess, Berlin'den bana geçenlerde "rüya kitabıyla çok ilgileniyorum, sanki önümde açık duruyor ve yapraklarını çeviriyormuşun gibime geliyor" (*) diye yazmıştı. Ah, bir de ben, onu bitmiş olarak görebilseydim, çok sevinecektim.

Önümde katlanmış olarak duran renkli tablo: Tıp öğrencisiyken, monografi kitaplarına ve onlardan öğrenmeye çok meraklıydım. Kısıtlı maddî imkânlarıma rağmen, renkli tablolarına bayıldığım bir sürü tıp kitabım ve monografını olmuştu. Bu köklü ve geniş öğrenme arzumla da, gurur duyuyordum. Kendim kitap yayınlamaya başlayınca, bu türlü tablolardan, çizdiğim grafikler ve tablolar için yararlanırdım. Buna, zamanını hatırlayamadığım bir çocukluk anım da ekleniyor. Babam bir gün bize bir şaka yapmak istemiş ve üç yaşındaki kızkardeşimle beş yaşındaki bana, renkli tablolarla dolu (İran'a yapılan bir geziye anlatan) bir kitabı parçalamamızı söylemişti. Eğitim açısından hiç de savunulamayacak olan bu tutum, bizi o kitabı bir enginar gibi yaparak yaprak soymaya yöneltmişti. İlginçtir, o dönem

(*) Freud bu mektuba, 10 Mart 1898'de cevap vermiştir. (Freud, 1950 a, S. 262 ve sonrası). Yani rüyayı gördükten bir ya da iki gün sonra.

anılarından aklımda kalan yalnızca budur. Daha sonra öğrenci olunca, bende monografilerden öğrenme isteğinin bir benzeri olan ve rüyalarda da sıklamıyla da enginar çiçeği biçiminde ortaya çıkan eğilimlerimle paralel olarak, kitap toplamak ve onlara sahip olmak tutkusu başladı. Bir kitap kurdu olmuştum sanki. Bu tutkumu, hep o çocukluk yıllarındaki anıma bağlamışımdır. Veya başka bir deyişle, o anı bende, sonradan ortaya çıkan kitap düşkünlüğünü yaratan bir "bastırılmış anı" idi. (Bu konuda "bastırılmış anı"larla ilgili çalışmalarımı karşılaştırınız, Freud 1899 a). Bu arada, tutkuların insanları nasıl kolayca sıkıntılara sürükleyebileceğini de öğrenmiştim. On yedi yaşındayken, kitapçıya habire yükselen borçlarımı nasıl ödeyeceğimi bir türlü bilemiyordum. İşte Dr. Königstein'la rüyayı görmeden bir gün önce yaptığım konuşmada da aynı konuyu işlemiştik: Benim tutkularımı ve sevdiğim şeylere fazlaca düşkün olmamı.

Burada belirtmek istemediğim bazı nedenlerden dolayı, rüyayı yorumlamaya devam etmeyeceğim. Yalnızca, çözümü gerçekleştirebilecek yolu belirtmekle yetinmek en iyisi. Rüyamı yorumlarken, Dr. Königstein'la yaptığım konuşma aklıma gelmişti. Onunla nelerden bahsettiğimize değinirsem, sanırım rüyanın anlamı iyice açığa çıkacak. Tüm başlanmış düşünceleri; karımın ve benim sevdiğimiz şeyler, ameliyattan korkmam, kokain, monografi merakım, botaniğe ilgimin azlığı gibi açık kalan konuları böylece bir sonuca bağlamak niyetindeyim. Rüya bir kendimi savunma, hakkımı arama biçiminde oluşuyor. Kısaca: Ben, kokain üzerine değerli ve başarılı

denemeyi yazmış olan adamım. Tıpkı öğrencilik yıllarımda, kendimi çalışkan birisi olarak tanıtmak istiyişim gibi. Yani bununla demek istiyordum ki, ben kendime güvenebilirim ve bunda da haklıyım.

Rüyanın yorumunu sürdürmek anlamsız. Amaçım, bu örnek üzerinde bir gün önceki olayların, rüyanın içeriğiyle olan ilişkilerini incelemek ve göstermektir. Rüyanın görüldüğü biçimde yorumlanışında, yalnızca tek bir olay ile arasında bağlantı kurmak mümkün olmuştu. Oysa incelemeyi genişlettikten sonra, onunla ilgili bir diğer olay da aydınlık kazanıyor. Rüyanın ilk kaynağı, vitrinde gördüğüm, başlığını şöyle bir okuduğum ve içeriğinin pek de ilgimi çekmediği bir kitaptı. İkinci olay ise, önemli bir psikik değer taşıyor. Bir göz doktoru olan arkadaşımın bizi ilgilendiren konular üzerinde konuşmuştuk. İçimdeki eski anılar uyanmış ve onlara bağlı birçok düşünce gelmişti aklıma. Ayrıca konuşmamız, tanıdık dostların gelmesi ile yanda kesilmişti.

Rüyayı yorumlamış olmakla, önemli bir noktayı, yani, günboyu yaşadığımız olayların, uykumuza da yansıyacağını göstermiş olduk. Yaşanıldığında birbirleriyle hiç bir ilgisi yokmuş gibi görünen olaylar, rüyalarımızda bir bütün haline getirilip, belirli bir düzen kazanırlar.”

Bu ilk rüya bize, hem Freud'un, hem de benim görüşlerimi daha iyi anlama imkânı vermiştir. Freud, çıplaklık rüyasını yorumlarken, daha önce açıkladığımız yorum prensibine bağlı kalmıştır. Ona göre bu rüya, çocuksu ve akıldışı arzuların tatminidir. Fakat burada olaylar, değiştirilmiş ve farklılaştırıl-

miş olarak görünmektedirler. Bu da, içimizdeki sansürcünün bir marifetidir. Rüyamızda tatmin edilen arzu, çocukluğumuzdan kalan teşhircilik arzusudur. Ama, yetişkin kişiliğimiz böylesi arzulardan korkmakta ve bunu tatmin ettiğimizde, utanma duygularına kapılmaktadır.

Bu biçimde yapılan bir yorum, genelde doğrudur. Ancak böyle bir yorumu, her zaman uygulayamayız. Çünkü rüyanın içeriğini oluşturan konu, çocukluğumuzdan kalma bir arzu olmayabilir. Freud'un gözünden kaçırdığı nokta, çıplaklığın, cinsel teşhircilikten başka bazı şeylerin sembolü de olabilmesidir. Örneğin çıplaklık, doğruculuğu ya da dürüstlüğü gösterebilir. Buna karşın giyinik olmak, benimsemiş olduğumuz fikirlerimizi ifade edebilir. Yani buna göre çıplak beden, gerçek benliğimizi, kıyafetlerimiz de, toplumsal benliğimizi, yani egemen olan kültürel kalıbı temsil edebilir. Eğer birisi, rüyasında çıplak olduğunu görmüşse, artık gerçek benliğine dönmek ya da tüm önyargılarından kurtulmak isteğini dile getiriyor olabilir. Böyle bir rüyada hissettiği utanç da, benliğine dönmek istemesinden dolayı başkalarının onu eleştirecekleri korkusundan kaynaklanabilir.

Freud'a göre masallar da, rüyalar ve mitoslar gibi, bastırılmış cinsel isteklerin ürünleridir. Freud bu görüşte olduğu için, Andersen masalını ve buna bağlı olarak da çıplaklık rüyasını, tek yönlü olarak yorumlamıştır. Bence kralın yeni elbiseleri, teşhirci arzuların değiştirilmiş biçimdeki bir yansıması değildir. Burada, bambaşka bir olayla karşı karşıyayız. Amaç,

otoriteler hakkında bir eleştiri ortaya koymaktır. Çünkü bu otoriteler, sandığımız kadar güçlü ve ulaşılmaz değildirler. Masal, otoriteleri gerçekte olduğundan daha büyük görmemizi eleştirmektedir. Fakat henüz otoriteden korkmayı ve ona saygı göstermeyi öğrenmemiş olan bir çocuk, işin tüm sihrini “bozar” ve kralın aslında çıplak olduğunu söyler. Yani “görünmez kıyafet” diye bir şey yoktur. Diğer insanlar, gözleriyle göremediklerini hayallerinde görmüşlerdir. Çünkü daha önceden, elbiseleri göremeyenlerin iyi ve sadık vatandaş sayılamayacakları emri yayınlanmıştır. Bu masalda anlatılan, teşhircilik değil, otoritelerin akıldışı isteklerinin ortaya serilmesidir.

Botanik monografi rüyası da, Freud'un analiz yöntemine verilebilecek güzel bir örnektir. Görülebileceği gibi, kısacık rüya ile ilgili, bir çok çağrışım yapılmıştır. Rüyaları çağrışım yöntemiyle yorumlamaya çalışanlar için, bu kadar çok ve derin çağrışımların işin içine girmesi, sanırım ilginç ve şaşırtıcı olmuştur.

Anlatılan rüyada, bazı noktalara yeteri kadar önem verilmediği görülmektedir. Freud'un yalnızca bir tek konuyu ele alması ve geniş kapsamlı bir yorumdan kaçınması buna bir örnektir. Freud yukarıdaki yorumunda, kendisini incelemekte ve yaptıklarına dikkat çekerek, kendisine övgü payı çıkartmaktadır. Ancak rüyayı yalnızca akıldışı arzuların tatminine yarayan bir araç olara görmek, bizi, daha değişik yorumların yapılabilmesinden alıkoyar. Çünkü rüyalarda yalnızca akıldışı arzular tatmin edilmekle kal-

maz, ayrıca ruhumuzun bilmediğimiz bir çok yönü de kendisini gösterme imkânı bulur.

Freud'un rüyasının merkezinde kurutulmuş bir çiçek vardır. Bu, bir semboldür. Kurutulmuş ve özenle saklanmış bir çiçek, aslında çelişik bir durumu vurgulamaktadır. Çünkü çiçek, canlılığı ve güzelliği sembolize eder. Kurtulmuş bir çiçek ise, cansız bir nesne olarak bilimsel araştırmaların bir parçasıdır. Freud, kendi rüyası ile ilgili yaptığı çağrışımlarda, bu çelişik duruma küçük bir atıfta bulunmuştur. Sıklamen çiçeğinin monografisini kitapevinin satış bölümünde görmüştür. Freud sıklamenin, karısının en çok sevdiği çiçek olduğunu hemen hatırlamaktadır. Sonra, karısına ne kadar az çiçek hediye ettiğini düşünür. Burada kurulan karşılıklı ilişkilendirme ilginçtir. Çünkü sıklamenin monografisi ona sevgiyi hatırlatmış, ama aynı zamanda, sevgi konusunda pek de başarılı olmadığı düşünmeye başlamıştır. Fakat bundan sonraki diğer bütün çağrışımlar, başka bir yönde, hırs konusunda yoğunlaşır. Çünkü gördüğü monografi Freud'a, kokain ile ilgili bir çalışmasını hatırlatmıştır. Bu çalışmanın ve ardından gelen buluşun, bu kadar az ilgi görmüş olması, aslında onu kızdırmıştır. Daha sonra ise, okul müdürünü ve Herbarium olayını yine, aynı kızgınlıkla hatırlamaktadır.

Böylece, uyanık iken haberdar olmadığı bir iç çatışma su üstüne çıkmıştır. Freud duygusallığının, hırsına ve entellektüel bilimsel dünya görüşüne yenildiği düşünülmektedir. Aslında bu rüyada, Freud'un genel kişiliği ile sürdürdüğü hayat arasındaki derin

çelişki, çok güzel bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Çünkü bilimsel araştırmalarının ana bölümünü, sevgi ve cinsellik oluşturmuştur. Ama buna karşın, Freud temelde tutucu bir kişiliğe sahipti. Onda herşeyden önce görebileceğimiz özellik, arzulara ve cinselliğe karşı gösterdiği ilgisizliktir. Bununla beraber, insan-cıl güçsüzlüklere de teslimiyetçi bir hoşgörü ile bakmaktadır. Freud, rüyasında bir çiçeği, dolaylı bir biçimde kurutmuştur. Ama böylece de, cinselliği ve sevgiyi canlı bırakmak yerine, onları bilimsel araştırmaların bir aracı haline getirmiş olmaktadır. İşte bu rüya, Freud'un hayatında gördüğümüz ikilemi ortaya çıkartır. Freud, birçoklarının iddia ettiği gibi, "ahlâk dışı ve serbest Viyana atmosferinin" bir temsilcisi değildir. Tam aksine, Freud, ağırbaşlı ve geleneklere bağlı bir dünya görüşünü savunur. Cinselliği ve sevgiyi Herbarium'una hapsettiği için, bu konular hakkında geniş ve açıklayıcı yazılar yazma özgürlüğüne kavuşmuştur. Ama öte yandan da, bu rüyanın anlamını yanlış olarak yorumlayarak, kendi içindeki bu çatışmayı örtbas etmeye çalışmıştır.

Freud mitos ve masalları yorumlarken, rüyalar-da uyguladığı prensiplere sadık kalmaktadır. Ona göre, mitoslarda görülen sembollerin temelinde, insanlığın eski çağlarına ait duyguları yatmaktadır. Örneğin tarlayla uğraşmak veya ateş yakmak, o çağlarda cinsel libidonun etkilerini taşıyan davranışlar olarak biliniyordu. Günümüzde ise, bastırılmış biçimde ortaya çıkan ve aslında eski çağlara ait olan libido tatminleri, artık hayallerde gerçekleşen "yapay tatminlerle" karşılanmaktadır.

Rüyalarda olduğu gibi, mitoslarda da ilkel dürtüler belirgin olarak ortaya çıkmaz, kendilerini daha çok gizlenmiş ve üzerleri örtülü bir biçimde gösterirler. Aslında bu semboller Freud'un, çocuklarda bulunduğunu iddia ettiği ve her zaman vurguladığı eğilimler ile ilgilidir. Bu eğilimleri; inzest arzusu, cinsel merak ve kısırlaştırılma korkusu olarak sıralayabiliriz. Freud'un mitosları nasıl yorumladığını gösteren en güzel örneklerden bir tanesi de "sfenks bilmece-si"dir. Buna göre, Theba'yı tehdit eden vebadan kurtulmanın tek yolu, sfenksin sorduğu bilmeceyi doğru olarak çözmektir. Bilmece şöyledir: "İlk önce dört ayak, daha sonra iki ayak ve en sonunda üç ayak üzerinde yürüyen şey nedir?" Bilmecenin cevabı, herkesin bildiği gibi, insandır.

Freud'a göre bu bilmece, çocukların hayal gücünü bir hayli zorlayan başka bir sorunun, değiştirilmiş biçimidir. Freud, buradaki asıl sorunun şöyle olması gerektiğini söyler: "Çocuklar nereden gelmektedir?" Yani sfenksin bilmece-si, çocukların cinsel merakı ile ilgilidir. Bu merak daha sonra, anne ve babaların otoriteleri ile istekleri doğrultusunda bastırılacak ve bilinç dışına itilecektir. Freud, böylece sfenksin sorduğu bilmecenin ardında, insanların benliklerinde gizli olarak bulunan cinsel meranın yattığını savunmuştur. Fakat bu gizli merak, o kadar iyi şifrelenmiş ve değiştirilmiştir ki, ilk baktığımızda, karşımıza sanki karmaşık bir entellektüel sorunmuş gibi çıkmaktadır.

Freud'un en yetenekli öğrencilerinden olan Jung ve Silberer, hocalarının rüya yorum tekniğindeki ye-

tersizlikleri çok çabuk fark etmişler ve bunun ardından da, Freud'un yorum yönteminde bazı düzeltmeler yapmışlardır. Silberer, "anagogik" ve "analitik" rüya yorumu diye ikili bir ayırma gitmiştir. Jung da, buna benzer bir biçimde "prospektif" ve "retrospektif" diye bir ayırım geliştirmiştir. Her ikisinin de savundukları görüş şöyledir: "Rüyalar, kaynakları geçmiş yıllara uzanan arzuları temsil etmektedirler; ama, rüyalar aynı zamanda geleceğe de yönelmişlerdir ve rüya gören gören kişinin hedef ve düşüncelerine ışık tutmaktadırlar."

Jung, bu konu hakkında şöyle demiştir: "Ruhumuz bir geçiş yeridir. Bu nedenle iki yöne doğru da açıktır. Bir yandan bize geçmişteki olayları göstermekte, ama öte yandan da, geleceğimiz hakkında oluşturduğumuz bilinci ve bilgimizi vurgulamaktadır. Bu sonuca varabilmek için ruhumuzun, geleceği kendi başına yarattığına inanmamız gerekmektedir." (C.G. Jung, 1968, s. 205). Jung ve Silberer'e göre, rüyaları hem anagogik ve hem de analitik açıdan inceleyebiliriz. Aslında bu görüşlerin, Freud tarafından da benimsenmesi beklenebilirdi. Ama o, kuramında hiç bir değişiklik yapmaya yanaşmıyordu. Ona göre, akıldışı arzuların tatmin edilmesi konusu, rüyaları açıklayabilecek tek doğru kuram idi. O dönemde Jungcular ve Freudcular arasında amansız bir rekabet başlayınca Jung, kendi kuramından, bütün Freudcu kavramları çıkardı ve yenileriyle değiştirdi. Bununla beraber, Jung'un rüya kuramında da değişimler başgösterdi. Freud, daha çok serbest çağrışım yöntemini kullanıyor ve rüyayı, çocuksu ve akıldışı

arzuların bir tatmini olarak görüyordu. Jung ise bunun aksine, serbest çağrışım yönteminden giderek vazgeçmiş, bunun yerine yeni bir dogmatik görüş ortaya atmıştı. Ona göre rüyalar, bilinç dışımızdaki gizli kalmış bilgeliğin bir yansımasıdır.

Bu görüş, Jung'un bilinç dışımız hakkındaki genel düşüncelerinden türetilmiştir. Ona göre: "Bilinç dışı bazen, bilincimizi aşan bir zekâ ve hedefe yönelme yeteneği göstermektedir" (C.G. Jung, 1937, s. 41). Bence buraya kadar, bu görüşün hiç bir eleştirilecek yanı yoktur. Zaten bu düşünce sistemi, benim daha önce de açıklamaya çalıştığım rüya yorumu ile ilgili görüşlerime çok benzemektedir.

Fakat Jung, bir adım daha ileri giderek, rüyaları, "hiç şüphesiz dinsel bir fenomen" olarak görmeye başlar. Ayrıca da, rüyalarımızda konuşan sesin kendi sesimiz olmadığını, onun başka bir kaynaktan geldiğini ve bizi yücelttiğini iddia eder. Bu iddiaya karşı ortaya atılan ve "fakat rüyamızdaki sesin açıkladığı görüşler ve düşünceler tamamen kendimize aittir" biçimindeki görüşe ise, şu cevabı verir: "Bu doğru olabilir. Fakat bir düşüncenin, kendi düşüncem olabilmesi için, onu benim düşünmüş olmanı gerekmektedir. Bilinçli ve geçerli bir biçimde kazandığını paraya, doğal olarak "kendi paranı" diyebilirim. Fakat birisi tutup, bu parayı bana hediye etse, ona "benim param için sana teşekkür ederim". diyemem herhalde. Ancak, daha sonra gördüğüm üçüncü bir kişiye "bu para benim param" diyebilirim. Bunda hiç bir sakınca görmüyorum. İşte rüyadaki ses ile ilgili de bunu söyleyebilirim. Rüyamdaki ses, sanki bana fikirlerini

açıklayan arkadaşımın sesi gibidir. Fakat buna rağmen, arkadaşımın söylediklerinin, benim fikirlerim olduğunu iddia edersem, bu ne dürüst bir davranış olur ve ne de gerçekleri yansıtır.” (C.G. Jung, 1937, s. 41 vd.).

Jung aynı konu hakkında, bir başka yerde daha açıkça düşüncelerini belirtir. İnsanların kendi düşünceleri ile hiç bir yere varamadıklarını ve yalnızca onları aşan ulu bilgilerin, göksel açıklamaları yardımı ile bir sonuca ulaşabildiklerini iddia eder.

Jung'un yorum yöntemiyle, benim rüya yorum yöntemim arasındaki farkı şöyle özetleyebilirim: Uykumuzda, bazen çok daha zeki ve bilgili davrandığımızı kabul ediyorum. Bu konuda Jung ile hemfikiriz. Fakat Jung bu fenomenin, göksel ve ulu bir bilgelikten kaynaklandığını düşünmektedir. Oysa ben, rüyalarımızdaki düşüncelerin tamamen kendimize ait olduğuna inanıyorum. Uyanıkken karşı karşıya kaldığımız bir çok etki, bizim zihinsel ve ahlâksal yeteneklerimizi köreltmekte ve kısıtlamaktadır. İşte rüyalarda ortaya çıkan, bu etkilerden bağımsızlaşmış olan gerçek ruhsal yapımızdır.

Jung'un rüya yorum tekniğini, kendisinin yaptığı bir yorum yardımı ile daha yakından tanıyabiliriz. Aşağıdaki rüya, dört yüzden fazla rüyayı yazıp toplayan ve Jung'un hastalarından olan bir kişi tarafından görülmüştür. Katolik bir eğitime sahip olan bu kişi, artık dininin gereklerini yerine getirmemekte ve hatta dinî sorunlarla hiç ilgilenmemektedir. Gördüğü rüya şöyledir:

"Bütün evler, sanki birer sahne ya da birer tiyatro. Ve salmenin dekorasyonunu görüyorum. Arkalardan bir yerden Bernard Shaw'ın ismi okunuyor. Ama oyunun oynanması için daha çok zaman var. Kulise girişin üzerinde Almanca ve İngilizce olarak şöyle okunuyor:

"Burası Tanrı'nın evi olan Katolik Kilisesi'dir. Kendisini Tanrı'nın bir aracı olarak hisseden herkes, buyursun gelsin." Altında da küçük harflerle şunlar yazıyor: " Bu kilise, İsa ve Paulus tarafından kurulmuştur" . Bu, biraz da şirketlerin kuruluş tarihlerini vurgulamalarına benziyor. Arkadaşımı şöyle diyorum: "Hadi gel de şuraya bir bakalım" . Arkadaşım: "İnsanların, dinî duygulara sahip olduklarında neden hep cemaat oluşturdıklarını bir türlü anlayamıyorum" diye cevaplıyor beni. Ben de şöyle karşılık veriyorum: "Bir protestan olarak, bunu hiç bir zaman anlayamazsın." Yanımda duran bir kadın, bu görüşüme katılıyor. Şimdi de kilisenin duvarındaki bir çağrı gözüne ilişıyor.

"İnsanlar! Eğer Tanrı'nın egemenliği altında olduğunuzu hissediyorsanız, ona doğrudan seslenmekten kaçınınız. Tanrı'ya kelimelerle ulaşılamaz. Size, kendi aranızda Tanrı'nın özelliklerini ve görünüşünü tartışmamanızı bir kez daha salık veriyoruz. Değerli ve önemli olan şeyler, kelimelerle anlatılamaz.

İmza: Papa... (okunamıyor)"

Şimdi kilisenin içine giriyorum. Burası bir camiye, özellikle de Ayasofya'ya benziyor ve hiç bir

oturma yerine rastlanmıyor. Kilisenin içinde güzel bir derinlik görüntüsü yaratılmış. Çevrede resim de yok. Duvarlarda süs olarak yalnızca çerçevesiz sözler asılı duruyor (Ayasofya'daki Kur'an ayetleri gibi). Birisinde şunlar yazıyor: "Size iyilik edene yaltaklanmayın". Bir kaç sahne önce söylediklerimi içtenlikle onaylayan kadın, ağlamaya başlıyor ve şöyle konuşuyor: "Öyleyse geriye hiç bir şey kalmıyor ki". Onu: "Bence bunların tümü doğru" sözleriyle cevaplıyorum. Sonra kadın kayboluyor. Bunun üzerine biraz yürüyorum ve ilk olarak bir sütun dizisinin arkasına geçiyorum. Böylece sütunlar bütün görüşümü engellenmiş oluyorlar. Sonra yerimi değiştiriyorum. Birden karşıma birçok insan çıkıyor. Onlara dahil olamadığımı ve yalnızlık çektiğimi hissediyorum. Fakat onlar belirgin bir biçimde karşımda duruyorlar, yüzlerini görebiliyorum. Hep bir ağızdan şöyle söylüyorlar: "Tanrı'nın egemenliği altında olduğumuzu itiraf ediyoruz. Cennet içimizdedir". Bunu üç kez tekrarlıyorlar. Bu arada duyulan bir org sesi, Baclı'nın koro için yazdığı bir eseri seslendiriyor. Fakat koro hep aynı nakaratı tekrarlayıp duruyor: "Bunun dışındaki herşey boş bir kağıt gibidir". (Bunun anlamı "benim üzerinde canlandırıcı bir etki yaratmıyor" demek.) Korodan sonra, sıra oturumun eğlenceli bölümüne geliyor. Birden çevremizi ilginç ve neşeli insanlar sarıyorlar. Bunlar, birbirleriyle konuşuyor, selâmlaşıyor ve serinletici içkiler içiyorlar. Bu arada kilisenin gelişmesi için dua da ediliyor. Bir hoparlörden "Karl da bize katıldı" diye bir şarkı yayınlanıyor (sanki üye sayısının artmasından sevinç duyan bir dernekteyim).

Bunun üzerine bir papaz, bana açıklamada bulunuyor: " Bunların hepsi resmî eğlencelerdir. Artık bizim de Amerikan yöntemlerine uymamız gerekiyor. Bu kadar çok sayıda insanın burada olması, bu türlü bir yönetimi kaçınılmaz kılıyor. Fakat biz, daha ilerici olmamız açısından Amerikan kiliselerinden çok farklıyız." Bunun üzerine uyanıyor ve kendimde büyük bir rahatlama hissediyorum" (C.G. Jung, 1937, s 25-27).

Freud'a göre bu rüya, bilincimizin bastırıcı etkiyle gizli kalmış bir duyguyu ortaya çıkartmaktadır. Jung ise böyle bir yoruma karşı çıkar. O, açıkça Freud'un yorumunu beğenmediğini söyler ve şunları yazar: " Nevrotik kişilerin, bazı olumsuz duygularını gizledikleri konusunda hiç şüphem yok. Ama bunu normal insanlar da yapıyorlar. Rüya gibi normal ve tüm dünyaya yayılmış olan bir fenomeni, bu biçime indirgeyerek yorumlamanın doğru olmadığını düşünüyorum. Rüyaların, göründüklerinden daha farklı bir şey olduklarını söyleyenlere şüpheyile bakıyorum. Talmud'a göre rüya, zaten kendisinin yorumudur. Başka bir ifade ile, rüyayı olduğu gibi kabul etmek gereklidir. Rüya o kadar karmaşık ve güç bir olaydır ki, bir de onun ardında bazı gizliliklerin ve değiştirmelerin saklı olduğunu iddia etmekten çekinmiyorum. Rüya, doğal bir olaydır. Onun, bizi yanıltmak için varolduğunu hiç sanmıyorum. Rüyanın olduğu zamanlar bellidir. Biz uyurken, bilincimizin ve isteklerimizin büyük bir bölümü durgunlaşır. Rüya, nevrotik olmayan insanlarda da görülen doğal bir olay olduğu için, onu yorumlarken kendi doğasına uygun olmayan bir takım unsurları ekleyecek olursak, belki

de büyük bir hata yapmış oluruz. Çünkü rüya sürecinin psikolojisi hakkında tam bir bilgimiz yoktur, elimizdekiler de çok yetersizdir.

Bu nedenlerden dolayı rüyanın, bir din temeline dayandığını düşünüyorum. Rüyaların biçim ve içerik açısından bir uyum oluşturmaları, onların ardında belirli bir mantığın ve nedenselliğin yattığını düşündürmektedir. Yani rüyaların temelinde, anlamlı bir neden yatmaktadır ve bu da kendisini, rüya aracılığı ile göstermekte, dışa vurmakta ve belirginleştirmektedir” (C.G. Jung, 1937, s. 27 vd).

Bu açıklamalarından sonra Jung'un, yukarıdaki rüyayı nasıl yorumlamakta olduğunu inceleyelim. Jung, rüyada bazı din dışı görüşlerin ağırlıkta olduğunu kabul eder. Hristiyanlıkla bağdaştırılamayacak olan bu din dışı görüşler, rüyanın başından sonuna kadar, grubun kollektif duygusuna, kitle dinine veya dinsizliğe karşı hiç bir muhalefet oluşturmazlar. Yalnızca bir ara ortaya çıkan ve protestan olan bir arkadaşın hemen susturulması olayı, bunun dışındadır. Jung'a göre, rüyadaki yabancı kadın “anima” denilen bir olayın temsilcisidir. Anima, erkeklerde az rastlanan bir olgudur ve dişilik unsurlarının psişik olarak ortaya çıkmasıdır. Anima, çoğunlukla bilinç dışını temsil eder ve genelde rahatsız edici ya da şaşırtıcı bir karaktere sahiptir.

“Yukarıdaki kilise rüyasında anima, olumsuz bir tavır takınmaktadır. Yani içimizdeki kadınsı tarafın (yani, bilinç dışının), görüşlerimize katılmak istemeyişidir bu(...).

Kısaca bu rüyada, adamın bilinç dışının, katoliklik ile “joie de vivre” (*) bir dinsizliği tam olarak bağdaştıramadığı anlaşılmaktadır. Bilinç dışının ortaya attığı görüş, kişinin kesin görüşünü veya bakış açısını değil, daha çok o anda oluşan dramatik bir düşünme sürecini yansıtmaktadır. Bunu belki de şu sorularla açıklayabiliriz: “Söyle bakalım. Dinî konularda ne düşünüyorsun? Sen bir katoliksın, değil mi? Peki bu yeterli değil mi senin için? Ama “kilise de artık çağa uymalıdır” mı diyorsun? Tıpkı sinema, radyo ve cazda olduğu gibi. O zaman niçin bir kilisenin de sunacağı bir şarabı ve vereceği kabul toplantıları olmasın? Ama her nedense eski rüyalarımızdan da tanıdığımız kadın, olaylardan hiç memnun olmamış ve birden bire kaybolmuştur” (C.G. Jung, 1937, s. 32 vd). Jung, rüyayı gören hastası için; “geçirdiği çok ağır bir rahatsızlık sonunda bana gelmişti” demektedir ve şöyle devam etmektedir:

“O aslında, akılcı ve aydın bir insandı. Ama nevrozu ve onu demoralize eden duyguları karşısında, düşünce sisteminin de onu yalnız bıraktığını görmüştü. Artık hiç bir görüşü, kendisine hakim olmasına yetecek kadar güçlü değildi. Sanki düşünce ve idealleri tarafından terkedilmiş bir insan gibiydi. İşte böyle bir durumda, çocukluk dinine dönüş yapması, pek de şaşılacak bir durum sayılmaz. Çünkü hastam, bu geri dönüş aracılığı ile kendisine yardımcı olabilecek (belki de ona tutunabileceği) düşünsel bir temel ve bir inanç biçimi bulmaya çalışıyordu. Fakat

(*) “Joie de vivre”: Yaşama sevinci. (Çev.)

bu geriye dönüş, bilinçli bir biçimde, eski düşüncelerini canlandırmak amacıyla yapılmamıştı. Hastam, yalnızca bir rüya görmüş, yani bilinç dışı, eski dini görüşleri hakkında bir değerlendirme yapmıştı. Bu aslında, ruhsal olanla maddesel olanın birbiriyle uzlaştırılması çabasıydı. Hristiyan dininde ruh ve beden, uzlaşması mümkün olmayan iki karşıt güç olarak nitelendirilirken, hastamda, bunların barışını aramak çabası görülüyordu. Bu çabanın etkisi ise, biraz garip ve komik olmuştu. Ruhun ciddiyeti, ilginç bir neşeyle tanımlanmış, şarap ve güller ise, onu süsleyici birer unsur olarak ortaya çıkmışlardır. Bu rüyada kesin olan şey, hastanın içsel ahlâkî çatışmasını ve ruhsal acılarını azaltacak olan bir ortamın yaratılmış olmasıdır. Oluşan bu ruhsal ve dünyasal atmosfer, kişinin acı ve sıkıntılarını unutmasını sağlamıştır” (C.G. Jung, 1937, s. 33).

Ben, bu görüşe katılmıyorum. Çünkü eğer rüyanın kendisine ve anlatılanlara bakacak olursak, Jung'un yorumunun pek de geçerli olamayacağı ortaya çıkacaktır. Bu yorum, çok yüzeysel kalmıştır. Ne yazık ki Jung, rüyayı oluşturmuş olan ruhsal nedenleri gözardı etmiştir. Bence bu rüya, ruhsallık ile dünyasallığın bir uzlaşması değildir. Rüyayı gören adam, burada kendi dinini çok acı bir biçimde eleştirmiştir. Bu rüya, aynı zamanda ruhsal bir özgürlük arayışını da dile getirmektedir. Burada kilise, bir tiyatro, bir şirket ya da bir ordu biçiminde tanımlanmış ve Ayasofya ile temsil edilen Müslümanlık, Hristiyan dininden daha üstün olarak gösterilmiştir. Çünkü o dinde resim yapılmasına izin verilmez ve ayrıca: “Size iyilik edene yaltaklanmayın” türünden

sözler vardır. Bu cümle, Tanrı'ya yaltaklanıncı biçimde davranan kilisenin, bu tutumuna karşı rüya görenin getirdiği bir eleştiridir. Adam daha sonra da kiliseyle eğlenmektedir. Çünkü rüyasında dua merasiminin, eğlenceli bir partiye dönüştüğünü görmektedir. İçkiler dağıtılmakta ve "Charles is now also in the game" (oyuna şimdi Charles de katıldı) adlı bir rag-time çalınmaktadır. (Herhalde Jung, "Charles is now also in the game" dizesinin kendi adı Carl ile ilgili olduğunu gözünden kaçırmıştır. Bu dizayle, tüm rüya boyunca kendini gösteren bir isyan ve bir başkaldırı sembolize edilmiştir.) Rühayı gören kişi, bu noktayı zaten kendiliğinden ön plana çıkarmıştır. Çünkü bir papaz, kilisenin insanlara daha çekici gelmesi için, bu tür "Amerikanvari yöntemlerin" zorunlu olduğunu belirtmektedir.

Bu rüyadaki kadının rolünü, ancak bütün rüyaya egemen olan başkaldırıyı ve anti-otoriter duyguyu gözönünde tutarsak anlayabiliriz. Rühayı gören kişi, dinine karşı gösterdiği kayıtsızlığa rağmen, aslında ona temelden bağlanmıştır. Ya da daha doğru bir biçimde söylersek: Adamı, çocukluğunda öğrendiği dinin, otoriter görüntüsüne bağlanmıştır. Sahip olduğu nevroz da, akıldışı otoritelere bağlanma duygusunu kumaya yöneliktir. Fakat bunu başaramayınca, nevroitik rahatsızlıklar başgöstermiştir. Aslında otoritelere karşı çıkma ve isyan duyguları, adamın ruhunun önde gelen unsurları durumundadırlar. Rüyadaki kadın, büyük bir ihtimalle adamın annesini temsil etmektedir. Bu kadın, adamın otoriteye karşı gelmesiyle birlikte, artık yetişkin birisi olacağını anlamıştır. Fakat bu davranışı ile de kadın, kendi oğlunu kaybe-

deceğini sezinlediği için, ağlamakta ve “o zaman geriye hiçbir şey kalmayacak” diye yakınmaktadır. Aslında rüyayı gören adam, dine ilgi duyan bir insandır. Fakat Jung’un savunduğu gibi, bu konuda bir anlaşmaya ve uzlaşmaya değil, tam tersine, bir farklılaşmaya gitmektedir. Adam, otoriter ve insancıl din diye ikili bir ayırımı gitmekte, rüyasında da otoriter dine karşı bir savaş vermektedir. Otoriter dinde, itaat etmek en büyük erdemdir. Yani insan, her türlü güce ve kudrete sahip olan Tanrı karşısında küçük ve güçsüzdür.

Rüyayı gören adamı bu savaşı, kişisel hayatında da yaşamaktadır. Aslında bu, her türlü egemenlik sağlamaya hevesli olan bir otoriteye karşı yürütülen bir savaştır. Adamın hayalindeki ve hedefindeki din ise, insancıl bir dindir. Böyle bir dinde, insanın gücüne ve iyiliğine önemi verilmektedir. Burada itaat, erdemle eşanlı değildir ve dindeki en büyük erdem, insancıl güçleri gösterebilmek ve onları gerçekleştirebilecek imkânları bulmaktır (otoriter ve insancıl din ile ilgili olarak bkz: E. Fromm, 1950a, T.E. VI).

Yukarıdaki sonuca, rüyadaki sahnelerin sıralanışından da varılabilir. Rüyayı gören adam, insanların “neşeli bir biçimde” şöyle konuştuklarını görmektedir: “Cennet artık içimizdedir (...) Bunun dışındaki herşey boş bir kağıt gibidir.” Daha önce de kiliseyi, “büyük bir organizasyon ya da bir şirket gibi davranıyorlar” diye suçlamıştı. Ve şimdi de, Tanrı’nın içimizde yaşadığını söylüyor ve bunun dışındaki herşeyin, boş bir kağıt olduğunu belirtiyor.

Aynı hastanın ikinci bir rüyasında da benzer görüşlere rastlanmaktadır. Jung, bu rüyaya "Psychologie und Religion" (Psikoloji ve Din) adlı kitabında yer vermiştir (G.C. Jung, 1937, s. 37 vd);

"İçinden ışık fışkıran ve "toplanma evi" olarak isimlendirilen bir eve doğru yürüyorum. Arka planda birçok mum görülüyor. Mumlar, ilginç bir dörtlü düzenle dizilmişler. Evin kapısında yaşlı bir adam duruyor. Birçok insan, bu eve giriyor ve hiç konuşmadan ve hareket etmeden, sanki içsel bir bütünlüğü sağlamak ister gibi öylece duruyorlar. Kapıdaki adam, ziyaretçiler hakkında şöyle söylüyor: "Burada bulunanlar, evden çıktıklarında arınmış olacaklar". Şimdi ben de eve giriyorum. Birden bire bir ses duyuluyor: "Yaptığın şey, çok tehlikelidir. Din, kadının resmini yok etmek için ödemen gereken bir bedel değildir. Çünkü o resmi hiç bir zaman yok edemezsin. Dini, ruhun bazı eksik yönlerinin yerini tutacak bir aracı olarak görenlerin vay haline. Onlar yanıltıyorlar. Belâ, onların peşini bırakmayacaktır. Çünkü din bir ara bölüm değil, ruhun olgunluğunun tamamlanmasını sağlayan en son unsurdur. Hayatının daha başlangıcında kendi dinini yaratmış olmalısın. Yalnızca o zaman, ruhun huzur bulur." Bu son cümle, bağırarak söylenirken, uzaktan tek düze bir ezgi çalan bir org sesi duyuluyor. Birden bire, Wagner'in "Feuerzauber" (Ateşin Sihri) adlı eserini hatırlıyorum. Daha sonra bu evden çıkıyor ve dışarıda yanan bir dağı görüyorum. İçimde şöyle bir duygu uyanıyor: Söndürülemeyen ateş, kutsal bir alettir."

Bu rüyada kilise, bir öncekinde olduğu gibi mizahî bir biçimde eleştirilmez. Rüveyı gören kişi, burada insancıl din ile otoriter din arasında kesin bir ayrıma varmakta ve özellikle bir noktanın üzerinde durmaktadır. Din, sevgi ve (rüyada kadın olarak görülen) cinselliği basturmamalıdır. Hayatın bu yönünü reddeden din, onun yerini tutmak gibi bir eğilim taşırsa, bu da yanlış olur. Rüveyı gören kişiye göre din, bastırmalar sonucunda değil, hayatın dolu dolu yaşanması ile oluşmalıdır. Buradaki “söndürülemeyen ateş, kutsal bir ateştir” cümlesi, tüm rüyaya ege-men olan kadın motifine, yani sevgi ve cinselliğin ateşine bir gönderme yapmaktadır.

Bu rüyada, ruhun düşünce ve kararlarında nasıl berrak ve güzel anlatımlara ulaşabildiğini görüyoruz. Oysa uyanık ve bilinçli zihin halimizle, böylesi bir aydınlığa ulaşmamız mümkün olmaz. Ama bu rüyayı kitaba almamın asıl amacı, Jung'un tek yönlü ve dogmatik yorum biçimini gözler önüne sermektir. Jung'a göre “sönmeyen bir ateş” Tanrı'yı, “kadın ögesi” ise bilinç dışını sembolize etmektedir. Ateş ögesinin çoğu kez Tanrı'yı sembolize etmesi doğru bir görüştür. Fakat öte yandan ateş, sevgiyi ve cinsel arzuyu açığa çıkartan bir sembol olarak da kullanılır. Herhalde Freud, bu rüyaya hiç bir zaman felsefî bir anlam vermez ve burada çocukluk çağından kalan inzest arzularının yansıtıldığını söylerdi. Jung ise, dogmatik bir yaklaşımla, bu görüş açısını tamamen gözardı etmekte ve yalnızca dinî sembollere yer vermektedir. Bence, her ikisi de doğru yoruma ulaşamamışlardır. Rüveyı gören kişinin, dinî ve felsefî so-

runları ele aldığı doğrudur. Ama burada felsefî ilgi alanları ile sevgi ihtiyacı ve özlemi arasında kesin bir ayırım yapılmamıştır. Adama göre, bu iki konu birbirinden ayrılmamalıdır. İşte bundan dolayı da, kiliseyi günah kavramına bakışı yüzünden alabildiğine eleştirmektedir.

V

Rüya Yorumculuğunun Tarihçesi

Şimdiye kadar üç tane farklı rüya yorumlama yöntemi tanımış olduk. İlk yöntem, Freud'a aittir ve tüm rüyalar, akıldışı ve a-sosyal insan doğasının bir ürünü olarak görülmektedir. İkinci yöntem ise, Jung'a ait olan görüşleri yansıtır. Burada, rüyalara, bilinç dışımızda yer alan yüce bir bilgeliliğin kendini ortaya koyuş biçimi olarak bakılmaktadır. Üçüncü ve son yöntemde ise, rüyaların, ruhsal faaliyetlerimizin sonuçları oldukları ileri sürülür ve rüyalarda hem akıldışı yönlerimizin, ama aynı anda hem de akılcı yönlerimizin (yani içimizdeki iyi ve kötü herşeyin "aklımızın ve ahlâk anlayışımızın bile") dışa vurulduğu kabul edilir. Tahmin edebileceğimiz gibi, bu kuramlar ve yöntemler yeni bulunmuş değildir. Eğer rüya yorumlamanın tarihçesine kısaca bir göz atacak olursak, günümüzde yapılan tartışmaların aslında üç bin sene önce de aynen yapılmış olduklarını görebiliriz.

a) PSİKOLOJİK OLMAYAN RÜYA YORUMU

Rüya yorumlamanın tarihi, rüyayı psikolojik bir fenomen olarak değil de, bedenden ayrılan ruhun kendine özgü hayatı ya da hayaletlerin çıkardığı ses ve görüntüler olarak tasavvur etmekle başlar. Örneğin Ashantiler'de bir erkek, rüyasında başka bir adamın evli karısıyla cinsel bir ilişkiye girerse, zina suçuyla yargılanmaktadır. Çünkü bu erkeğin, kadının ruhuyla cinsel ilişkiye girdiği düşünülmektedir. (Bkz: R.S. Rottray, 1947). Britanya Yeni Ginesi inançlarına göre bir büyücü, bir insanın ruhunu rüya halindeyken yakalayabilirse, o insan artık hiç bir zaman uyanamaz (Bkz: G. Landtman, 1947). Başka bir inanca göre de, rüyada gördüklerimiz gerçeğin ta kendisidir. Böyle durumlarda, ölüleri ruhları rüyalarımızda ortaya çıkarak, kendilerini gösterirler. Bu yolla, bizleri eleştirebilir ya da bir tehlikenin varlığını veya başka bir bilgiyi bizlere iletebilirler. Örneğin Mohave ve Yuma kızılderililerinde, çok yakın tarihlerde ölmüş bir insanı rüyada görmek, çok tehlikeli bir işaret olarak kabul edilmektedir (Bkz: E.W. Gifford, 1947).

Diğer bazı ilkel toplumlarda da, Doğu'nun büyük kültürlerinde görülen rüya yorum yöntemlerine benzer yaklaşımlara rastlanmaktadır. Doğu kültürlerinde rüya, belirli dinî ve ahlakî kalıplara göre yorumlanır. Böyle bir yorum yönteminde, her sembolün belirli bir anlamı vardır. Yorumlayıcının yaptığı, bu anlamların oluşturduğu açıklamaları birbirleriyle birleştirerek, değerlendirmektir. Böyle bir yorumlama yöntemine örnek olarak, J.S. Lincoln'ün (1947) Navaho

kızılderilileri hakkında yaptığı bir araştırmayı ele alabiliriz.

“Rüya: Taş gibi sert bir cisimden yapılmış olan büyük bir yumurta görüyorum. Yumurtayı kırınca içinden, genç ve tam olarak gelişmemiş bir kartal çıkıyor. Bu olay, evimin içinde oluyor. Kartal, bir oraya bir buraya uçmaya çalışarak, evden kaçmak istiyor. Fakat pencerelerin hepsi de kapalı olduğundan, dışarıya ulaşamıyor.”

Yorum: Kartal, yüksek ruhlar sınıfına ait olan bir kuş türüdür. Yüksek ruhlar sınıfı ise, üç değişik ruh sınıfından oluşur. Bunlar; rüzgârın, şimşegin ve kuşların ruhlarıdır. Hepsisi de San Fransisco Dağı'nın tepesinde otururlar. Eğer bu ruhları darıltacak bir şey yapılırsa, bunlar büyük felâketlere ve yıkımlara yol açabilirler. Rüeyayı gören adam ise, kartalın ruhunu zedelemiştir. Belki kartalın yuvasına ayağı ile basmış ya da babası, yaptığı ters bir hareketle kartalın ruhunu incitmiştir. İşte bu nedenden dolayı kartal evden dışarıya uçanamamaktadır.

Yakın Doğu kültürlerinde yapılan rüya yorumlarının ilk dönenlerinde, rüyaların psikolojik kökenli oldukları tezinden değil de, Tanrısal mesajların iletilmesinde bir aracı oldukları düşüncesinden yola çıkılırdı. Kitabı Mukaddes'te anlatılan Firavun rüyalarında, böyle psikolojik olmayan yorumlama tarzlarına rastlayabiliriz. Buna göre Firavun, kendisini rahatsız eden bir rüya gördüğünde, Mısır'ın “tüm kâhin ve bilginlerini” yardımına çağırırdı. “Firavun onlara rüyalarını anlatırdı, ama aralarında, bu rüyaları yorumlayabilecek hiç kimse yoktu” (Tekvin 41: 8). Da-

ha sonra yorumcu olarak çağrılan Yusuf ise, Firavun'a şöyle söylemişti: "Firavun'un iyiliği için ben değil, Tanrı'nın kendisi cevaplayacaktır onu" (Tekvin: 41: 16). Firavun'un gördüğü rüya şöyledir. (Tekvin: 41: 17–24):

"Rüyamda, Nil kıyısında duruyorum. Nehirden yedi tane iyi beslenmiş inek çıkıyor ve kıyıdaki otları yemeğe başlıyorlar. Bu ineklerden sonra nelirden yedi tane de bakımsız, çirkin ve cılız inek çıkıyor. Mısır'da hiç bu kadar çirkin inek görmemiştim. Bu cılız ve çirkin inekler, besili ineklerin hepsini yiyorlar. (...) Sonra uyanyorum. Başka bir gün ise, şu rüyayı gördüm. Bir tek saptta, yedi tane büyük ve güzel başak oluştu. Onlardan sonra, Doğu rüzgârı tarafında kurutulmuş, yedi tane küçük ve boş başak ortaya çıktı. Küçük başaklar, yedi güzel başağı bastırdılar. Bu rüyaları kâhinlere anlattım, ama kimse bunları açıklayamadı."

Bunun üzerine, Yusuf şöyle bir yorum yapar: (Tekvin: 41:26–36): "(...) Yedi tane güzel inek de, yedi tane güzel başak da aynı şeyi, yani yedi seneyi gösterir. İkisi de aynı rüyadır. Sonradan gelen yedi tane cılız ve çirkin inek ile Doğu rüzgârınca kurutulmuş olan yedi boş başak ise, yedi sene açlığı göstermektedirler. Ben Firavun'a, "Firavun, Tanrı'nın ne yapmak istediğini görecektir" dediğimde, bunları anlatmak istemiştim. Öyle bir yedi sene gelecek ki, o zaman Mısır'da büyük bir bolluk olacak. Fakat ondan sonra da açlık ve kıtlık dolu yedi sene başlayacak. Bütün bolluk unutulacak ve açlık, bu ülkeyi eritecek. Ama Firavun'un aynı rüyayı iki kez görmesinde özel

bir anlam vardır. Bu da, bu olayların Tanrı'nın huzurunda sabit olduğu ve Tanrı'nın bunları, yakında uygulamaya koyacağıdır. Şimdi Firavun, zeki ve bilge bir adam arasın ve onu Mısır'ın başına getirsin. Firavun hemen harekete geçsin. Tüm ülkeye memurları göndersin ve yedi bolluk senesinde oluşanların beşte birini vergilendirsin. Memurlar, ekmeçlik buğdayı bolluk yıllarında toplasınlar ve Firavun'un emriyle depolara koysunlar. Bunlar, Mısır'ın üzerine çökecek olan yedi açlık ve kıtlık senesi için bir güvence olacak. O zaman ülke, açlıktan kırılmayacaktır.”

Kitabı Mukaddes'te anlatıldığına göre rüya, insanlara Tanrı tarafından iletilen ve açıklanan bir vizyonu temsil etmektedir. Aslında Firavun'un rüyasını psikolojik bir açıdan da inceleyebiliriz. Firavun, toprağın verimliliğini, gelecek on dört yıl içerisinde etkileyecek unsurları belki hissedebiliyordu. Ama bu gerçeği, ancak uykusunda kavrayabilmişti. Bu rüyanın hangi biçimde yorumlanması gerektiği, okuyucunun kendi görüşüne bırakılmıştır. Ama yine de Doğu kültürünün etkisi kendini belli etmektedir. Çünkü burada, insanlara Tanrısal kaynaktan gelen bir bilginin iletildiği görülmektedir.

Eski Hindistan ve Yunanistan'da, rüyaların bir başka özelliğine daha dikkat çekilir ve onların hastalıkların önceden bilinebilmesinde faydalı olabilecekleri düşünülürdü. Çünkü o dönemlerde, bazı sembollerin hastalık belirtilerini önceden gösterebildiklerine inanılırdı. Burada da, Firavun'un öngörüşel rüyasında olduğu gibi, psikolojik bir yaklaşımda bulunabilir ve uykumuzda, uyanık halimizden daha iyi bir algı-

lama gücüne sahip olduğumuzu ileri sürebiliriz. Örneğin bedenimizde oluşan küçük değişimleri, daha çabuk hissedebilir ve bu tür duyguları daha sonra rüya olarak görebiliriz. O zaman da, gelecekte oluşacak hastalıkları önceden anlayabilmiş ve belirli bazı bedensel gelişimleri, onlar kendilerini fizyolojik olarak belirtmeden önce kavramış oluruz. (Bu iddianın ne kadar geçerli olduğu, kendi hastalıklarını daha önce rüyalarında görmüş olan insanlarla ilgili bir araştırmaya yapılarak anlaşılabilir.)

b) PSİKOLOJİK RÜYA YORUMU

Psikolojik olmayan rüya yorumlarında rüya, daha sonra gerçekleşecek bir olayın, önceden hissedilmesi ya da insan dışı güçler tarafından iletilmiş bir mesaj (bilgilendirme) olarak görülüyordu. Psikolojik rüya yorumunda ise rüyalara, insan ruhunun oluşturduğu bir görüntü olarak bakılmaktadır. Bu iki yöntemi her zaman kesin bir biçimde birbirlerinden ayırmazlar. Ortaçağ'a kadar olan dönemde birçok düşünür, rüya yorumunda her iki yöntemin bir karışımını kullanmaktaydı. Onlar bütün rüyaları, dinî bir fenomen olarak yorumlanması gereken rüyalar ve psikolojik olarak açıklanması gereken rüyalar olarak, ikiye ayırıyorlardı. Eski dönemlerde yaşamış olan bir Hintli düşünür, buna bir örnek vermektedir:

“Rüya gören altı değişik insan tipi vardır. Bunlar şunlardır: 1) Ateşli insanlar, 2) Kolerik insanlar, 3) Flegmatik karakterli insanlar, 4) Tanrı'nın etkisiyle rüya gören insanlar, 5) Kendi alışkanlıkları doğrultusunda rüya gören insanlar ve son olarak da, 6) Bir kehanet olarak rüya gören insanlar. Bunlar arasında

da, yüce Kralım, yalnızca en sonuncusu gerçek bir rüyadır” (Bkz: “The Questions of King Milinda” (Kral Milinda’nın Soruları). Yazarı bilinmiyor. Milâdın başlarına doğru Kuzey Hindistan’da yazılmıştır; R. Wood, 1947).

Belirli sembollere dinî bir anlam vererek yorumlar yapmaya çalışan ve psikolojik olmayan rüya yorum yönteminin aksine, yukarıdaki Hint kaynağı, psikolojik yorum yöntemini kullanmaktadır. Burada rüya, rüyayı gören insanın kişiliği ile ilişkilendirilmiştir. Sözü edilen ilk üç sınıf, aslında bir tek sınıftır. Çünkü hepsi de bir karakteri açıklamaktadır. Bunlar, insanın sahip olduğu psikolojik özelliklerdir. Hintli düşünür, insanın karakteri ile rüyanın içeriği arasındaki bir ilişkiye dikkatimizi çekmektedir. Günümüz rüya yorumculuğunda pek önemsenmeyen bu ilişki, araştırılmaya ve dikkate alınmaya değer bir unsurdur. Hintli düşünür, Tanrı tarafından gönderilen rüyaları da, bir başka başlık altında toplamıştır. Daha sonra da, rüya gören insanın alışkanlıklarına dayanan ve kehanet niteliğinde olan rüyalar arasında bir ayırımı gitmiştir. Hintli düşünür “alışkanlıklar” konusunu tam olarak açmamıştır ama, herhalde burada insanların karakterlerinde bulunan egemen davranış biçimlerinden söz etmektedir. Kehanet cinsinden olan rüyalar ise, büyük bir ihtimalle, uyku sırasında ortaya çıkan yüce bir kavrayışı kapsamaktadırlar.

Yunan düşünürü Homeros, rüyalar hakkındaki fikirlerini şöyle açıklamıştır: Rüyalar ya en akılcı ya da en az akılcı güçlerimizin etkisi sonucu oluşmakta-

dırlar. Kendilerini ortaya koyabilmek için de, kullanabilecekleri iki değişik kapı vardır. Bu kapılardan, kemikten yapılmış olanı gerçek, fildişinden yapılmış olanı ise, delilik ve saçmalık içindir. (Burada herhalde kemiğin geçirgen ve fildişinin ise, geçirgen olmaması göz önünde bulundurulmuştur.) Rüyaların iki değişik yönünü, böylesine net ve özlü bir biçimde açıklayan başka bir söz bulmak güçtür.

Platon, Phaidon adlı eserinde, Sokrates'in görüşlerine yer vermiştir. Buna göre Sokrates rüyaları, vicdanımızın bir sesi olarak değerlendiriyor ve insanların bu sesi ciddiye alıp, ona uymaları gerektiğini ileri sürüyordu. Bu görüşünü, ölümünden hemen önce yapmış olduğu bir konuşmada şöyle dile getirmişti:

"Kebes söze karıştı ve şöyle dedi: "Zeus adına, bunu bana iyi ki hatırlattın Sokrates. Esop'un hikâyelerini dizeler haline getirdikten ve Apollon için yazdığın o methiyeden sonra, birçok kişi ile beraber Euenos da bana, senin buralara gelmenle birlikte, daha önceleri hiç yazmamış olduğun bir güzellikte yazmaya başladığını söylediler. Euenos'un bana bunu bir daha sorduğunda, ona nasıl bir cevap vermemi isterdin? Evet, söyle bana, ona ne demem gerekmektedir?" Sokrates ise: "Evet Kebes ona söyle ki, kendisine ve şiirlerine karşı gelmem imkânsızdır. Çünkü gördüğüm bir rüya, bana böyle bir sanatsal davranıştan sakınmamamı göstermiştir. Geçmişte kalmış olan hayatımda da aynı rüyayı değişik formlarda görmüştüm. Ve bu rüya bana durmadan şunu söylemektedir: 'Sokrates, hoş sanatlarla uğraş ve on-

ları yarat!’ İlk önceleri bu rüyayı, yaptığım işleri desteklemek ve bana güç vermek amacıyla gördüğümü sanmıştım. Onun için bu rüyadan güç aldım. Ve sanatların en iyisi ve en güzeli olan felsefe ile uğraşmaya devam ettim. Ama şimdi ölüm kararım açıklandı ve yalnızca Tanrısal şölen dolayısıyla ölümüm biraz ertelendi. Bu durumda bile, rüyamın emrettiği gibi, geleneksel hoş sanatlarla uğraşmanın gerekli olduğunu düşündüm. Ve böylece, bu kurban bayramının adanmış olduğu Tanrı’ya bir şiir yazdım. Fakat bir şairin tam anlamıyla şair olabilmesi için, fablları da yazmış olması gerekmektedir. Evet, ben böyle düşünüyorum. Ancak fabllar konusunda pek bir alışkanlığını yoktu, onun için bildiklerim arasında en iyileri olan Esop’un fabllarını ele aldım. Euenos’a böyle söyle, Kebes. Ona elveda diyorum ve peşimden gelmesini bekliyorum. Fakat öyle görünüyor ki, daha bugün gideceğim ben. Çünkü Atinalılar böyle istiyorlar” (Platon, 1931, s. 72 vd).

Fakat Platon, Sokrates’in fikirlerine karşı çıkmakta ve neredeyse Freud’un rüya kuramını ortaya koymaktadır (Platon, 1939, s. 298 vd):

“ (Sokrates):

(...) Vazgeçebileceğimiz dürtü ve arzular arasında, suç teşkil edenler de vardır. Bunlar herkeste görülebilirler. Ama yasalar ve iyi dürtüler yardımıyla ve de aklunızı kullanarak, bu tür dürtülerden kurtulabilmemiz mümkündür. Ya da en azından bu yolla, bu dürtüler azalır veya güçlerini kaybederler. Fakat bunları düzeltme çabasını göstermeyen diğer insanların da sayısı fazladır.

(Adeimantos):

Hangi dürtülerden söz ediyorsun sen?

(Sokrates):

Rüyalarınızda görünenleri kastediyorum. Aslında, ruhumuzun bir bölümü ihtiyatlı ve akıllıdır, öteki bölümün efendisidir. Ama buna rağmen diğer bölüm, yemek ve içmekten güçlenir, hayvansaldır ve sınır tanımaz. Böylece de canlı hale gelir. (...) Sen de bilirsin ki, o zaman ruhun bu bölümü herşeyi yapabilir. Tüm utanç duyguları ve akıl ortadan kaybolur. Hatta hayalinde annesine veya diğer insanlara ya da Tanrı'lar'a ve hayvanlara saldırmaktan korkmaz. Her türlü cinayeti işleyebilir ve istediği her yemeği yiyebilir. Tek bir cümleyle: Yapamayacağı hiç bir saçmalık ve akılsızlık yoktur.

(Adeimantos):

Bu gerçekten de doğru.

(Sokrates):

Fakat sağlıklı ve akıllı bir insanda, bu böyle değildir. Hele güzel konuşmalar ve düşünceler eşliğinde yatağa yattığı zaman. İşte böyle bir insan, artık kendisini kontrol edebilir. İçsel dürtülerini tatmin etmiştir ve de onlara canlanacak kadar çok gıda vermemiştir. Onlar uyuduklarında, ruhumuzun en yüce bölümüne, arzu ve acılarıyla yük getirmezler. Ruhumuzu rahatsız edip, onu engellemezler. Çünkü yüce ruhumuz o anda, bilgi edinmeye ihtiyaç duymaktadır. Hem geçmiş, hem şimdi ve hem de gelecek hakkında bilgi elde etmek için, böyle bir çaba gereklidir.

Artık ruhun her **iki** bölümü de uyutulabilmiş ve görevi, düşünmek olan üçüncü bölüme hayat verilmiştir. Eğer insan böylece uykuya dalarsa, rüyasında gerçeği daha kolay bulabilecek ve kötü rüyalar da onu rahatsız etmeyecektir.

(Adeimantos):

Evet, bence de.

(Sokrates):

Yine çok ileriye gittik. Açıklamak istediğimiz şey, aslında sağlıklı ve dengeli görünenler de dahil olmak üzere, bütün insanlarda aşırı ve kontrol edilemez dürtülerin varolduğudur. Bu dürtüler, rüyalarımızla beraber ortaya çıkarlar. Bu, kabul edebileceğin yeterli bir açıklama mıdır?

(Adeimantos):

Evet.”

Platon rüyalarımızın, Freud gibi, akıldışı arzu ve dürtülerimizin bir eseri olduklarını kabul etmektedir. Ona göre, sakin ve huzurlu bir biçimde yatağa yatıldığında, akıldışı rüyaları görme ihtimali çok azalmaktadır. Fakat bu görüşü, rüyaların hem akıldışı ve hem de akılcı bir doğaya sahip olmalarından doğan ikilik (düalizm) ile karıştırmamak gerekir. Platon rüyaların, genelde içimizde saklı olan vahşiliğin ve korkunun ürünleri olduğunu ileri sürer. Yalnızca en üst olgunluğa ve bilgelliğe ulaşan insanlarda, bu durum biraz değişmektedir.

Aristoteles ise, daha çok rüyaların akılcılığına

önem vermektedir. Aristoteles'e göre, uykumuzda küçük ve farkedilemeyecek bedensel değişiklikleri hissedebilmemiz mümkündür. Ayrıca uyurken, planlama ve davranış kuralları ile daha rahat ilgilenebiliriz. Fakat buna rağmen, Aristoteles, rüyalarımızın genelde bir anlam içermediğini öne sürer. Ona göre rüyaların bir çoğu, rastlantı sonucu oluşurlar ve geleceği önceden görme gibi bir işleve de sahip değildir. "Parva naturalis" adlı eserinden alınmış olan aşağıdaki paragraf, "rüyalar aracılığı ile kehanet" konusuyla ilgilidir ve Aristoteles'in bu yöndeki görüşlerini açıkça yansıtmaktadır (Aristoteles, 1953, s. 104-106):

"Rüyaların, olayların nedeni, sonucu ya da aynı anda her ikisi birden oldukları söylenebilir. "Neden" ile, herhangi bir neden-sonuç ilişkisini belirtmek istiyorum. Örneğin ayın, güneş tutulmasına neden olması ya da bir gök cisminin güneşin önüne geçmesiyle bir kararlı oluşturması veya yüksek ateşin dilimizin pullanmasına yol açması gibi. "Aynı anda her ikisi birden" dediğimde, yolda yürürken güneşin tutulmasına rastlamak durumunu kastediyorum. Aslında bizim yürüyüşe çıkmamızla, güneşin tutulması arasında bir ilişki yoktur. Bu olay, ne bir neden ve ne de bir sonuçtur. Bundan dolayı da "aynı anda oluşma", ender rastlanan bir olaydır. Öyleyse şunları sorabiliriz: Rüyanın görülmüş olması, bedenimizin bir sonucu mu, yoksa onun bir nedeni midir? Bazı doktorlar, rüyaları dikkate almamızı söylerler. Bu, yalnızca uzmanlar açısından değil, bilgi ve bilgelikle ilişkili olan herkes için doğru ve önemli bir yaklaşımdır.

Günlük yaşantıda, güçlü olan davranışlarımız, daha az güçlü olan davranışlarımızı bastırmaktadır. Rüyada ise, bu durum tersine döner. Orada, küçük şeyler de büyük gibi gözükebilir ve örneğin küçük bir uğultu, bir gök gürültüsü olarak algılanabilir. Veya ağzımızdan biraz salya aktığında, bal ve şekeri yediğimizi sanabiliriz. Ya da bir yerimiz ısındığında, ateş içinde yürüdüğümüzü görmemiz mümkündür. Bunun, hastalıklar için geçerli olabileceği de doğrudur. Yani uyurken, hastalıklarımızı daha iyi anlayabiliriz. Fakat rüyada gördüklerimizin, bedenimiz üzerinde bir etkisi olduğu da kesindir. Ama yine de rüyalarımız, genelde rastlantısaldır ve bir anlam taşımazlar.”

Romalılar'ın sahip oldukları rüya kuramları, Yunanistan'da geliştirilen kuranlara çok benzer. Fakat Platon ya da Aristoteles'te gördüğümüz kadar açık ve derin bir ifadeye ulaşamamışlardır. Lukrez, “De rerum natura” (1960, 961–986 sayılı dizeler) adlı eserinde, Freud benzeri bir görüş ortaya atmakta ve günboyu ilgilendiğiniz olayların ya da bedensel ihtiyaçlarımızın, kendilerini rüyalarımızda gösterdiklerini iddia etmektedir:

“Hangi işi ruhen en fazla takip edersek ya da hangi işin bizi hoşnut kıldığını anlarsak veya aklımızın daha çok uğraştığı şey, işte çoğunlukla rüyalarımızda bunlarla karşılaşırız. Kanun bilginleri kanun koyup, mahkeme ederler; askerler ordular yönetip, kanlı savaşlar yaparlar; denizciler rüzgârlarla mücadeleye devam ederler ve ben de bunu yapıp eşyaların doğasını araştırır, ondan sonra da bulduklarımı bir

dize haline getiririm.”

Daldisli Artemidor ise, yazdığı “Rüya Kitabı”nda sistematik bir rüya kuramı oluşturmaya çalışmıştır. İkinci yüzyılda yaşamış olan bu bilginin Ortaçağ düşüncesi üzerinde de önemli etkileri olmuştur. Artemidor'a göre rüyada beş temel öğe vardır. Bunlar: Rüya, rüyanın yüzü, kehanet, fantasma (veya duygusal rüya) ve hayaldir. “Rüya” denilen şey “günboyu yaşanan olayları açıklar” (Daldisli Artemidor, 1979, s. 9). Buna örnek olarak Yusuf ve Fırvun'un rüyası gösterilebilir (yedi inek ve yedi başak ile ilgili olan rüya). “Rüyanın yüzü”, geleceği açıklamaktadır: “Rüyanın yüzü, rüyayı görenin dikkatini gelecekte olacak şeylere yöneltmesini sağlamaktadır” (a.g.e., s. 10). Örneğin Heros'un dışının çekildiğini gören Vespasian'a böyle olmuştur. “Kehanet”, melekler ya da azizler tarafından insana iletilen ve Tanrı'nın isteklerini bildiren mesajlardır. Örneğin kutsal bakire Meryem'in kocası Yusuf, böyle bir rüya görmüştü. “Geleceği görme açısından pek bir önem taşımayan” (a.g.e., s. 12) “fantasma” ise şöyle oluşmaktadır: “Bazı baskın duygular, uyku sırasında yeniden ortaya çıkarlar ve rüyaların oluşmasına neden olurlar” (a.g.e., s. 9). Yani fantasmalar bize, günboyu yaptıklarımızın tekrarını veya onların bir devamını yaşatırlar. “Örneğin aşık olan birisi, bundan dolayı, rüyasında sürekli olarak sevdiği insanı görür” (a.g.e., s. 9). Veya günboyu oruç tutmuş olan bir kişi, rüyasında bol bol yemek yediğini izleyebilir. Yine bunun gibi, susuz kalmış birisi, rüyasında su içtiğini görek, sevinir. Tüccar kafalı bir insan ise, geceleri paralar görür ve hatta rüyasında sürekli olarak parayı sa-

yıklar. Rüya sınıflamasının son ögesi olan “hayal” çoğunlukla çocuklar ve yaşlı insanlar tarafından görülmektedir. Bu hayaller, genelde hayaletler ve korkunç yaratıklar biçiminde ortaya çıkarlar. Varoluş nedenleri de, korkutmak ve acı çektirmektir.

Görüleceği gibi Daldisli Artemidor'a göre “rüya” denilen şey, sembol diliyle anlatılmış bir bilgidir. Ona göre, Firavun'un gördüğü rüya, Tanrı tarafından gönderilmiş bir “rüya yüzü” değil, Firavun'un kendi akılcı kavrayışı ile elde ettiği bir bilgidir. Artemidor bazı rüyalarla birlikte, Tanrı'nın isteğinin insanlara iletildiğini de iddia etmekte ve bu tür rüyalara “kehanet” adını vermektedir. Arzularımızın biçim bulduğu ve Platon ile Freud'un savunduğu rüya yapısına ise “fantasma” tanımını getirmektedir. “Hayal” dediği korku rüyalarının da, yalnızca çocuklar ve yaşlılar tarafından görüldüğünü ileri süren Daldisli Artemidor, rüyaları yorumlamak için hiç bir genel kuralın varolamayacağını da özellikle vurgulamaktadır. Ona göre rüyalar, zaman ve kişiye göre farklılık gösterdikleri için, tam olarak yorumlanmaları da mümkün olmaz.

Roma dönemine ait rüya yorumu konusunu, ünlü bir şüpheci düşünür olan Çiçero ile bitirmek istiyorum: “Eğer rüyalar; Tanrı aracılığı ile gönderiliyor, doğadaki hiç bir şeyle doğrudan ve değişmez bir ilişki içinde bulunmuyor ve de gözlemler ile deneyler sonucu kesin bir yorumlama kuralına tabi olamıyorlarsa, bundan çıkacak sonuç bellidir. Bu da, rüyaların önemsiz ve anlamsız olduklarıdır. (...) Bundan dolayı, rüyalar yardımı ile bir kehanette bulunmayı

ve hatta genelde bir kehanette bulunmayı geri çevirip, reddedelim. Bu yanlış inanç, kabul gördüğü tüm toplumlarda insanları etkilemiş ve sonsuz saçmalıklara neden olmuştur.”

Talmud'daki rüya kuramı da, Roma dönemi kuramlarıyla yaklaşık aynı dönemlerde oluşturulmuştur ve onlara oranla olaya biraz daha sanatsal bir biçimde yaklaşmaktadır. Talmud'a göre, İsa'nın yaşadığı dönemlerde, Kudüs'te tam 24 tane rüya yorumlayıcısı vardı ve bu uğraş, çok ciddi bir meslek haline gelmişti. “Haham Chisda şöyle dedi: Oruç sonucu oluşanların dışında, her rüyanın bir anlamı vardır. Ayrıca Haham Chisda dedi ki: Yorumlanmamış bir rüya, okunmamış bir mektuba benzer” (Talmud, Berachot 55a). Burada, Freud'un bundan tam iki bin yıl sonra açıklayacağı bir görüşü bulmak mümkündür. Buna göre, her rüyanın bir anlamı vardır. Ayrıca her rüya, bizlere bazı mesajlar iletmektedir. Yorumlanmamış bir rüya, bizim için büyük bir kayıptır. Haham Chisda, oruçlu iken görülen rüyaları bu kuramın dışında tutarak, sanki psikolojik bir yorum biçimini geliştirmek istemektedir. Bu konuyu gözönünde bulundurarak, daha çağdaş bir sınırlamaya gidebiliriz: Genel kural, rüyaların ruhsal nedenlere dayanmasıdır. Bu kuralın tek istisnası, ağır bedensel ve hastalıklı uyarımlar sonucu oluşan rüyalardır.

Talmud Hahamları, bazı rüyaların da kehanet özelliği taşıyabileceklerini düşünüyorlardı. Haham Jochanan şöyle demişti: “Üç türlü rüya, daha sonra gerçek haline gelebilir. Bunlar: Sabah rüyaları, bir arkadaşınızın sizin hakkınızda gördüğü rüyalar ve uyku sırasında yorumlanan rüyalar. Kimileri, tekrar

tekrar görülen aynı rüyanın gerçekleşeceğini de söylerler”(Talmud, Berachot 55b).

Yukarıdaki görüşlerin nedenleri açıklanmamıştı ama, bunları tahmin etmek de pek güç değildir doğrusu. Gündüz uykuları daha az derindir ve insanlar, bilinçlerine daha egemen olurlar. Herhalde Haham Jochanan böyle bir durumda, akılcı biçimde davranan karar verme yeteneğimizin, rüya sürecini etkileyeceğini ve böylece de rüyaların gerçekleşebilme imkânlarının arttığını düşünmektedir. Bizim hakkımızda görülen rüyaların niçin gerçekleştikleri de kolayca anlaşılabilir. Bu iddianın arkasında herhalde, başkalarının bizi daha iyi değerlendirebildikleri ve uykularında daha iyi karar verebildikleri gerçeği yatmaktadır. Ayrıca rüya sırasında yorumlanan rüyaların da gerçekleşeceği belirtilmiştir. Çünkü rüya sırasında, olayların ardındaki gerçekleri daha iyi anlayabilmekte olduğumuzu biliyoruz. Nitekim hipnoz altında yapılmış rüya yorumlama deneyleri, bu durumu doğrulamışlardır. Hipnoz altında olan denekler, bir çok rüyayı kolayca yorumlayabilmiş ve sembolleri açıklayabilmişlerdir. Fakat hipnozdan çıkartılınca, bu sefer de aynı rüyaları anlamsız ve saçma olarak nitelendirmişlerdir. Bu deneyler, her insanın sembol dilini anlama yeteneğine sahip olduğunu göstermektedir. Ama bu yetenek kendini, ancak hipnoz altında oluşan kontrol dışı durumlarda gösterebilmektedir. Talmud'a göre, aynı durum, bir yarı hipnoz durumu sayılan uyku hali için de geçerlidir. Bir rüyanın yorumunu, en iyi bir biçimde ancak uykumuzda yapabiliriz. Bu da bir başka rüya içinde, eski rüyayı görmek ve onu çözümlemek olarak ortaya çı-

kar. Tekrarlanan bir rüyanın niçin gerçekleşeceği de apaçık ortadadır. Çağdaş psikologlara göre, çok kez görülen bir rüya, kişinin önemli bir sorununa işaret etmekte ve bu noktaya dikkat çekme görevini üstlebilmektedir. Böyle durumlarda bu tür rüyaların, kişilere gelecekteki bazı olayları önceden görebilmeleri imkânını sağladığı söylenebilir.

Sembollerin Talmud'da nasıl yorumlandıkları da çok ilginçtir. Çünkü burada, Freud'un yöntemlerini görmek mümkündür. Örneğin anlatılan bir rüyada, bir kişi, zeytin ağacını zeytin yağı ile sulamaktadır.(Bkz:Talmud, Berachot 55b) Bu rüyanın yorumu Talmud'da şöyle yapılmıştır: Bu rüya bir inzesti sembolize etmektedir. Bir başka rüyada ise, rüyayı gören kişinin gözleri birbirlerini öpmektedirler. Bunun sembol dilindeki anlamı, kız kardeş ile bir cinsel ilişkiye girmek biçiminde açıklanmaktadır. Böylece bir çok cinsel olmayan sembole, cinsel bir nitelik kazandırılmıştır. Fakat bunun tersi de geçerlidir. Yani cinsel sembollerin bir çoğu da, cinsel olmayan konularla anlamlandırılmıştır. Yine Talmud'a göre, rüyasında annesiyle cinsel bir ilişki kuran insan, büyük bir bilgeliğe ulaşacaktır. Ya da evli bir kadınla cinsel ilişkiye giren kişi, kişisel kurtuluşunu umabilmektedir. Talmud'daki rüya yorumlama yöntemi, rüyaların çoğunlukla ters olarak görüldüğü düşüncesine dayanmaktadır. Bundan dolayı da, cinsel bir anlamı içeren bir sembolün, aslında başka bir şeye işaret ettiği iddia edilmiştir. Fakat burada ilginç bir yorumlamaya gidilmiştir. Rüyasında evli bir kadınla cinsel ilişkiye girdiğini gören bir adam, bu kadını daha önceden tanıımıyorsa ve yatağa yataırken de hiç bir cin-

sel arzuya kapılmadıysa ve ancak böyle, kişisel kurtuluşu bekleyebilir (Bkz: Talmud, Berachot 55b). Buradan da anlaşılacağı gibi Talmud, insanların uykudan önceki ruh hallerine çok önem vermiştir. Eğer adam kadını az da olsa tanıyorsa ve uykudan önce de cinsel duyguları bulunuyorsa, o zaman yuvarıdaki rüyayı gerçekten de cinsel bir arzunun tatmini olarak yorumlamak doğru olacaktır.

Klasik Antik çağın rüya hakkındaki görüşleri, neredeyse hiç değiştirilmeden Ortaçağ'a yansımıştır. Dördüncü yüzyılda yaşamış olan Sireneli Synesius bize, uyurken daha doğru karar verebildiğimizi gösteren, çok güzel ve doğru bir kuram bırakmıştır:

“Eğer rüyalar gerçekten de geleceğe ışık tutuyorlarsa ve uykumuz sırasında ruhumuzun ortaya çıkan bazı özellikleri ve belirtileri aracılığı ile geleceğimiz hakkında bilgi elde edebiliyorsak, rüyalarımız hem doğru, hem de gizli olacaklardır. Ve bu gizliliklerinin içinde bile bir gerçeklik bulunacaktır. Tıpkı Hesiod'un dediği gibi: “Tanrılar insanların hayatlarını kapalı bir örtüyle gizlemişlerdir.”

Bazı kişilerin, rüyalarında gördükleri hazineleri gerçek hayatta da bulmalarına hiç şaşmıyorum. Ayrıca rüyalarında sanat perileriyle konuşan bazı yeteksiz insanların, daha sonra büyük bir şair oldukları da zamanımızda sıkça rastlanan olaylar arasındadır. Fakat burada, uykularında bir tehlikeyi sezinleyen ya da hastalıklarına iyi gelecek bir ilacın bilgisini alanlardan söz etmiyorum. Daha önceden bu konuda çalışmamış ve hatta ruhun daha yüksek zihinsel seviyelere yükselebileceğini hiç düşünmemiş olan bir

kimse, rüyasında bunları yaşayabiliyorsa... Aynı kimse doğanın üzerine yükselip, bambaşka bir düştinsel planla "bir" olabiliyorsa... Gerçek gözli açılıp, olayları çok değişik bir anlayışla kavramayı beceriyor ve de bunu nasıl yaptığını anlayamıyorsa, o zaman rüya, bu kişi için gerçekten de son derece şaşırtıcı ve gizemli bir olgudur.

Ruhumuzun rüyalarımız yardımıyla böyle yüceliklere erişmesine şaşırانlar ve böyle mutluluk verici bir birleşmenin, bilinçli kavrayışı nasıl aştığını anlayamayanlar, dikkatlerini kutsal bilicilere (kâhinlere) çevirsinler. Çünkü bu biliciler, bu yüce seviyelere nasıl ulaşılacağını açıkça ortaya koymuşlardır. Ruhun kendi içindeki güçlerini uyarıp, geliştiren ve onu yücelten çeşitli yöntemleri sıraladıktan sonra şöyle derler:

"Kimileri eğitimle aydınlanırlar,

Kimileri ise rüyalarıyla."

Bir Sibylla Özdeyişi (*)

Görüldüğü gibi, yüce bilici bir sınıflamaya gitmiştir. Ona göre, bir tarafta hayal gücümüz, diğer tarafta ise okuyup aydınlanma yeteneğimiz vardır. Bunlardan birincisi, uyku sırasındaki, ikincisi ise uyanık haldeki aydınlanmadır.

Uyanık iken genellikle bir öğretmen tarafından

(*) Sibylla: Varlığı tamamen efsaneye dayansa da. M.Ö. 5. yüzyıldan sonraki kaynaklarda adına rastlanır. Gelecekte haber verme yeteneğinin bulunduğu ileri sürülen bir kadın olan Sibylla, yaklaşık on ayrı yerde ve farklı tarih dönemlerinde karşımıza çıkmaktadır. (Çev.)

bilgilendiriliriz. Ama uyuduğumuzda edindiğimiz bilgiler, Tanrı tarafından iletilmiş olan bilgilerdir. Rüya yolu ile elde edilebilen aydınlanma, herkese açıktır. Bu tür bir aydınlanma, kolayca anlaşılabilen bilgileri içermektedir. Özel bir yeteneğe sahip olmadan da onları anlayabiliriz. Bir zorlamaya gitmedikleri ve her yerde de kullanılabildikleri için, bu bilgiler kutsaldır. Bunları uygulayabilmek, işimizden vazgeçmemizi ya da işimize bir zarar vermemizi gerektirmez. Çünkü hiç kimse, rüya görmek için işini gücünü bırakıp yatmaya zorlanmaz. Yapımız dolayısıyla, geceleri zaten uyuyor ve böylece dinlenmiş de oluyoruz. Bu arada, aslında uykudan daha değerli olan bilgileri ediniyoruz. İnsan olmamızın zorunlu kıldığı uyku, böylelikle yalnızca yaşamının bir gereği olmaktan çıkıp, daha iyi bir hayatın nasıl olması gerektiğini öğrendiğimiz ve biz mutlu kılan bir süreç haline gelir. Rüyalar aracılığı ile geleceği görebilmek ise, kişisel bir tecrübedir. Her ne kadar zaman zaman ondan ayrılmak istesek de, içimizde gizli bir kâhin yaşar ve bizi her yerde takip eder. Savaşa giderken, toplumsal hayatımızda, tarlada çalışırken ya da ticaret yaparken hep bizi izler. Çok kötü bir devletin kanunları bile, bu yeteneğinizi yasaklayamaz, Yasaklamış olsalar bile, neyi elde edebilirler ki? Uykunun neresi kötüdür? Hiç bir tiran, uykuları ve hele de rüya görmeyi yasaklayan bir ferman yayınlamaz. Bu imkânsız olanı gerçekleştirmeye çalışmak, budalalık olurdu. Ayrıca böyle bir şey doğanın, ve Tanrı'nın isteğine ters düştüğü için de, Tanrı'ya karşı gelmek demektir.

İşte bundan dolayı bütün insanların (kadınlar ve erkekler, yaşlılar ve gençler, zenginler ve fakirler, vatandaşlar ve yöneticiler, şehirli ve köylüler, sanatkârlar ve hatipler) hep beraber rüya yorumculuğu ile ilgilenmeleri gerekmektedir. Cinsiyeti, yaşı, varlığı ya da yaptığı işi dolayısıyla hiç kimse, rüya yorumculuğunda özellikli ve ayrıcalıklı bir konuma sahip değildir. Rüya, herkesin emrinde olup, her zaman bizi uyaran ve hiç bir zaman da şaşmayan bir kâhindir. Bu kâhin bize, gelecekte gerçekleşecek olan mutlulukların haberini önceden verebilir. Böylelikle bu mutlulukları daha önceden kestirebilir ve onların daha uzun ömürlü olmalarını sağlayabiliriz. Rüyalar, bazı tehlikeleri de önceden gösterebildikleri için, bu tehlikelere karşı hazırlıklı olabiliriz.

İşte bütün bunlar, rüyalarımız yardımıyla gerçekleşmektedir. Umutlarımızı besleyebilecek daha güzel ve uygun bir kaynak yoktur. Büyük bilginlerden birinin de söylediği gibi, bu kaynak o kadar değerli ve büyüktür ki, onsuz hayat, dayanılmaz bir şey olurdu” (Cyreneli Synesius, 1947).

Onikinci ve onüçüncü yüzyıllarda yaşamış olan ve Aristoteles'in etkisinde kalan bazı Musevi bilginlerin rüya hakkındaki görüşleri de, Synesius'un görüşlerine çok benzemektedir. Bu bilginler arasında en tanınmış olan Maimonides'e (*) göre rüyalar, ke-

(*) Maimonides: 1135-1204 yılları arasında yaşayan ve asıl adı Moses bin Maimon olan bu düşünür, geliştirdiği teolojik sistem ile ortaçağ Yahudi düşüncesini derinden etkilemiştir. (Çev.)

hanetler gibi, uyku sırasında ortaya çıkan hayal gücümüzün etkilerine bağlıdır: “Kişi, düşünce gücünün gelişmişliği ve rüyada karşısına çıkan bilgiyi tam ya da üzeri örtülü bir biçimde anlamış olması oranında, rüyasındaki ruhsal yanı kavrayabilir. Ya da görünen perdenin ardındaki bu ruhsal gerçeği, işinin ehli bir rüya yorumcusunun ona anlatıp, açıklaması gerekir” (J. Guttmann, 1933, s. 101).

Aquino’lu Thomas (*), dört çeşit rüya türü arasında bir ayrım gitmektedir:

“Daha önce de açıklandığı gibi, yanlış görüşe dayanan bir kehanet, batıldır ve yasaktır. Bundan dolayı, rüyaların yardımı ile geleceği yorumlarken çok dikkatli olmalıyız. Çünkü bazen rüyalar, gelecekte gerçekleşecek olayların nedenleri olmaktadır. Örneğin rüyasında gördüklerinden dolayı heyecanlanan bir kişi, bir şeyler yapmak ya da o heyecan veren şeyden kaçmak için harekete geçer.

Eğer rüya ve gelecekteki olay, ortak bir nedene dayanıyorsa, bu tür rüyalar kehanet niyetine kullanılabilirler. Bu yolla, gelecekte ortaya çıkacak bazı olayları, önceden bilebilmek mümkün olur. Ama buna karar verebilmek için önce rüyanın, sonra da olayın nedenlerine bakmamız gerekmektedir. Bunların tutarlı olması ve tarafımızdan anlaşılabilmesi, gele-

(*) Aquino’lu Thomas: 1225-1274 yılları arasında Napoli yakınlarında yaşamış olan İtalyan ilahiyatçısı. İman ve akıl arasındaki uyumun araştırılması konusundaki çalışmaları ile tanınan Thomas, özellikle *Summa Theologiae*’si ile ünlenmiştir. (Çev.)

ceği önceden görmemizde bize yardımcı olabilir.

Bazı rüyaların temelinde içimizdeki, bazılarının temelinde ise, dışımızdaki olaylar yatmaktadır. İçimizden kaynaklanan rüyaların iki ana nedeni vardır: Bunlardan birincisi, ruhsal bir özelliğe sahiptir. Genellikle uyanık iken bizi ilgilendiren şeyler, uykumuzda da aklımıza gelir ve hayallerimizi süslerler. Böyle bir rüyanın ortaya çıkış nedeni, gelecekteki bir olayın oluşum nedeni olamaz. Bundan dolayı da, bu tür rüyalar ile gelecekteki olaylar arasında yalnızca göreceli ve önemsiz bir ilişki vardır. Eğer gelecekte ortaya çıkan olay, görülen rüya ile aynı olursa bu, tamamen büyük bir rastlantı sonucudur.

İçimizden kaynaklanan rüyaların ikinci nedeni de, bedensel özelliklerimizdir. Bazı rüyalar, bedenimizin faaliyetleri sonucu ortaya çıkmaktadırlar. Örneğin soğuktan hoşlanan bir insan, deniz veya kar rüyası görebilmektedir. Bu nedenden dolayı da hekimler, bedensel olayları anlamak için, rüyalara önem vermektedirler.

Dışarıdan etkilenme sonucunda oluşan rüyalar da, yine iki grupta incelenebilir. Bunlar da, öncekinde olduğu gibi bedensel ve ruhsal nitelikli rüyalardır. Bedensel nedenlere dayananlara, şöyle bir örnek verebiliriz. Uyuyan kişinin bulunduğu odadaki havanın değişmesi ya da gökcisimlerinin o anki konumları, insanların hayal güçlerini olumlu veya olumsuz yönde etkilemekte ve rüyaların görülmesinde farklı biçimler ortaya çıkmaktadır.

Ruhsal bir nedene sahip olanlardan bazıları ise,

Tanrısal kökenlidirler. Tanrı bu tür rüyalarda, melekler aracılığı ile insanlara bazı bilgiler iletmektedir. Kutsal kitapta da yazılmış olduğu gibi (Sayılar 12:6): “Eğer aranızda bir peygamber varsa, ben ona bir vahiy gönderirim ve onunla rüyasında konuşurum.” Ama bazen de rüyalarda şeytansı etkilerin ağırlık kazandığı görülmektedir. Böyle durumlarda insanlar bazı hayaller görmeye başlarlar. Şeytanlar, onlarla gizli yollardan temas kurabilen insanlara, gelecekle ilgili bazı bilgileri aktarabilirler.

Özetle şunu söylemek isterim. Tanrısal kökenli rüyaları, bir kehanet için kullanmakta, hiç bir sakınca yoktur. Ayrıca doğal bir nedene dayanan rüyalarından da, yine geleceği bilme açısından yararlanabiliriz. Fakat şeytansı güçler tarafından etkilenmiş rüyaları, geleceği bilmek için kullanmak batıldır ve yasaktır. Şeytanların görüşme için açıkça davet edilmiş olup, olınmaları burada tamamen önemsizdir. Bu sözler, sorulara yeterli bir cevaptır” (Aquino’lu Thomas, “Summa Theologiae” II-II, q. 95, a. 6; çeviri: Christoph Berchtold).

Aquino’lu Thomas da, Artemidor ve benzerleri gibi, bazı rüyaların Tanrı tarafından gönderildiğini düşünmektedir. Thomas, Maimonides’in aksine, uyuyan kişinin ruhu tarafından etkilenen rüyaları, entelektüel yeteneklerimizin bir ürünü olarak değil de, günboyu ilgilendiğimiz olayların hayalimizde canlanmaları biçiminde değerlendirmektedir. Thomas’ın bazı Hint ve Yunan düşünürlerinde de görülen, rüyaların, hastalık olaylarının bir ön belirtisi olabileceği düşüncesini kabul etmesi de ilginçtir.

Onyedinci yüzyıldaki rüya yorumculuğu Ortaçağ'ın ve Antik dönemlerin izlerini taşısa da, yeni bazı görüşleri ortaya atmasıyla dikkatleri çeker.

Rüyaların, bazı hastalıklı olayların ön belirtisi olabilecekleri, çok eskilerden beri iddia edilegelmiştir. Fakat Hobbes, bu düşünceyi daha da ileriye götürerek, rüyalarımızın tümünün hastalıklı olayların etkisiyle oluşmakta olduğunu ileri sürmüştür. Günümüzde de çok yaygın olan bu görüş, Freud'un tezleri ne karşı bir anti-tez olarak görülmektedir:

“Bedenimizdeki bazı kötü oluşumların rüyalarımıza neden oldukları göz önünde tutulacak olursa, farklı ağırların ve kötü duyguların, değişik rüyalara yol açmaları da doğal olacaktır. Bundan dolayı yatağı soğuk olan bir insan, korkutucu rüyalar görebilmekte ve dehşet dolu görüntüleri izlediğini sanmaktadır (çünkü bu hareket beyinden tüm organlara yayılır ve buralardan da yine beyine geri döner). Uyanık iken birşeye kızdığımızda, içimizi bir sıcaklığın basması gibi, bedenimizin biz uykudayken ısınması da kızgınlığa neden olmakta ve beynimizde belki de bir düşmanın görüntüsünü oluşturmaktadır. Buna karşılık bir sevdiğimizi gördüğümüzde içimizin kıpırdanması gibi, bedenimizin biz uyurken böyle bir içsel kıpırtı duyması da, rüyamızda o sevilen şeyi görmemize neden olur. Yani kısaca: Bir insanın rüyasında gördükleri ile günlük hayatta yaşadıkları arasında birbirleriyle ters orantılı bir bağlantı vardır. Şöyle ki, uyanık durumda, hareket beynimizden, uyurken ise iç organlarımızdan kaynaklanmaktadır” (Th. Hobbes, 1978, s. 17 vd).

Aydınlanma çağı filozofları, rüyaların Tanrısal bir kökene dayandığı görüşüne büyük bir şüpheyile bakmaktaydılar. Voltaire'e göre, rüya aracılığı ile geleceği görmeye çalışmak, saçma bir düşüncedir. Fakat bu önyargısına rağmen rüyaların, bedensel dürtü ve uyarımlar sonucu oluştuklarını söyler ve bazen de uykumuzda akılcı yeteneklerimizi çalıştırdığımızı savunur:

“Uykularında savunmalar yapan avukatlar, problemler çözen matematikçiler ve şiir yazan şairler tanıyorum. Bundan dolayı uykumuzda da, mantıklı ve düzenli düşüncelere sahip olabileceğimiz doğrudur. Ayrıca bu düşünceler, bizim bir çabamızla değil, kendiliğinden oluşmaktadırlar. Uyurken yatakta bilinçsizce hareket etmemiz gibi, rüyalardaki düşünceler de öylece kendiliğinden ve belirli bir amaç olmadan ortaya çıkarlar. Babanız Malebranche: “Kendi fikirlerimizi kendimiz düşünmüyoruz” dediğinde çok haklıydı. Çünkü uyanık iken, onlar üzerinde uykudakinden daha egemen olduğumuzu kim iddia edebilir ki?” (Voltaire, 1973).

Kant'ın rüya kuramı da Voltaire'inkine çok benzer. O da rüyalarımızda, bir takım kutsal bilgilere ve geleceği bilme yeteneğine varabildiğimize inanmıyordu. Kant'a göre, rüyaları “ağır yenmiş bir yemekten” sonra görürüz. Fakat aynı Kant, düşüncelerinde şu görüşlere de yer vermektedir:

“Bence rüyalarımızda sahip olduğumuz fikirlerimiz, uyanık iken sahip olduğumuz fikirlerden daha açık, kararlı ve kavrayıcıdır. Rüya dış duyu organlarımız ve ruhumuz tam bir durgunluk içine girmiş-

lerdir. Uyandığımızda ise, bunları hatırlayamayız. Çünkü o anda bilinçli bir algılama ve tesbit yapılmamıştır. Uyurgezerlerin bazılarının geceleri daha akıllı davrandıkları bir gerçektir. Bu da benim, normal uyku hakkındaki görüşlerimi destekler. Uyandıktan sonra hatırlanan rüyalar ise, bu kategoriye girmezler. Çünkü bu durumda, rüya gören kişi belirli bir düzeye kadar bilinçli düşüncelere sahiptir ve hayallerini bu düşünceleri ile birleştirmiştir. Bu nedenle de, bu tür rüyalar daha sonra rahatlıkla hatırlanabilmektedir. Çünkü rüya gördüğümüz zaman, hayal gücümüz ile duygularımız ve düşüncelerimiz birbirleriyle anlamlı bir ilişkiye girmişlerdir" (I. Kant, 1922, s. 353).

Goethe de uykumuz sırasında artan akılcı bir yetenekten söz eder. Bir gün arkadaşı Eckermann, Goethe'ye gördüğü "sanatsal" bir rüyasını anlatınca, ünlü şair ona şu cevabı vermiştir:

"Anlaşılan sizi uykunuzda, sanat perileri ziyaret etmişler. Bana hak vereceğiniz gibi, böyle bir şeyi hiç bir zaman uyanık durumda yazamazdınız. Bu, çok güzel ve orjinal bir şiir olmuş."

Yalnızca hayal gücümüz değil, aynı zamanda sağlık ve mutluluk arzularımız da biz uyurken güçlenmektedirler.

Goethe "insanın doğasında hayret verici güçler yatmaktadır" demişti. "Ve bu güçler, en ümitsiz anlarımızda bile, bize çok hoş sürprizler yaratmaktadır. Gözyaşlarıyla uykuya daldığım zamanlar çoktur. Fakat her keresinde, rüyamda güzel ve hoş insanlar ortaya çıkar ve beni teselli ederler. Ertesi sabah da,

neşeli ve mutlu bir biçimde uyanırım" (J.P. Eckermann, "Gespräche mit Goethe" (Goethe ile Sohbetler) 12 Mart 1828).

R.W. Emerson ise (1904, s. 7 vd), uykumuzu ve rüyalarımızı anlatan çok güzel ve göze çarpıcı bir kuranı geliştirmiştir:

"Rüyalar, şiirsel bir bütünlüğe ve gerçekliğe sahiptirler. Düşüncelerimizin, rüya denilen çöplüğünde ya da deposunda bile bir düzen vardır. Ama rüya ile doğa arasındaki farklılaşma, daha da üst düzeylerde gerçekleşmektedir. Rüyalar, düşünme yeteneğimizin verimliliğini ve hareketliliğini gösteren birer işaretlerdir.

Rüyalarımız kişiliğimizden bağımsız oldukları için, ortaya çıkan sonuçlar bizleri şaşırtmaktadır. Fakat buna rağmen, bu büyük karmaşıklığın içinde kendimizden birçok izler de görebiliyoruz. Ayrıca rüyalarımız sayesinde, belirli bir önceden bilmeye ve bilgelığe ulaşmamız da mümkün oluyor. Rühayı oluşturan, "ben" değilim. Fakat rüyaları oluşturan, "doğa" ya da "ben değil" de değildir. Rüyalar bunların tümüdür. Rüyaların iki tane bilinci vardır. Rüyalar, aynı anda hem sübjektif (öznel) ve hem de objektiftir (nesnel). Bu yolla ortaya çıkan görüntüleri, biz, hayal gücümüzün ürünleri olarak nitelendiriyoruz. Ama onlar asiler gibi davranıyorlar ve komutanlarına ateş açıyorlar. Rüyalarımız bize, her davranışın, her düşüncenin ve her nedenin iki kutuplu olduğunu gösteriyorlar. Yani her davranışın içinde, bir karşı davranışın olduğunu ve artı ile eksiğin aynı anda, aynı birini içinde bulunduğunu anlıyoruz. Birine

vurursam, bana da vururlar. Birini seversem, beni de severlerler.

Rüyalarımız bazen bilgelik dolu, ama bazen de korkunç öğelerle yüklüdürler. Sanki bütün bu sahneler, bilinmeyen bir zekâ tarafından rüyalarımıza serpiştirilmektedir. Ama bize bilincimizin onu kısıtlayan bağlardan çözüldüğünde, neler yapabileceğini göstermesi açısından da ilginçtir.

O zaman, kendimizi daha özgür bir biçimde ifade edebildiğimizi görürüz. Bazen bir konu hakkında bazı görüşlerimiz olur, ama bunları olgunlaştıramayız. İşte bunlar, kimi zaman rüyalarımızda gerçek yerlerine oturur ve bir kavrayış olarak belirirler. Örneğin uyanık iken Rupert'in karakterini bildiğimiz halde, onun gerçekte nasıl davranacağını kestiremeyiz. Fakat rüyamızda onun, saçma ve uygunsuz bir iş yaptığını, saldırgan, valişi ve korkunç davrandığını, ama aslında içten içe çok da korkak olduğunu görebiliriz. Bir yıl sonra, böyle bir davranışını görünce de, rüyanın bir kehanet olduğunu anlayabiliriz. Rupert, gerçekten de bir korkaktır. İşte, "geleceği bilen" rüyalar yardımı ile düşüncelerimiz, çok daha önceden bir biçim alabilir. O halde rahatsızlık yaratan arazların belirtilerinin ve bazı tahminlerin de, ruhumuzun ürünleri olduklarını ileri sürebiliriz.

Bu bilgiyi göz önünde bulundurarak, "neden" kavramını incelememiz ve birbirleriyle ilgisizmiş gibi görünen olaylar arasındaki ilişkileri ve etkileri de ele almamız gerekmektedir. Çünkü uykumuz, çevremizin bize giydirdiği maskeyi çıkartmakta ve bize müthiş bir özgürlük tanımaktadır. Böylece her istedi-

ğimizi, rüyasal planda bir davranış haline dönüştürebiliriz. Usta bir insan, kendisini anlayabilmek için, rüyalarını anlamaya çalışır. Ama bu, ayrıntılara takılmış bir çaba olmaktan çok, kişiliğin genel kalitesini anlamaya yöneliktir. Burada önemli olan şeyler, rüyaları oluşturan unsurlar değil, rüyanın genelde ilettiği mesajlardır. Kişinin, hangi rolde görüldüğü, neşeli ve canlı bir erkek olarak mı, yoksa acınacak ve zavallı bir çocuk biçiminde mi belirdiği, bize o kişi ve rüyası hakkında en iyi bilgiyi verecektir. Rüyalarda gördüklerimiz, abartılı ve saçma bile olsa, onların ardında her zaman bir gerçek gizlidir. Aynı şeyi, bazı hayret verici kehanetler ve rastlantılar için de ileri sürebiliriz. Hepsi için ortak olan nokta, her insanın benliğinde, bu olayların zaten yer almasıdır. Bir zamanlar Goethe'nin de dediği gibi, içimizden gelen bu sahnelerin herhalde hayatımız ve kaderimizle bir ilgileri vardır ve olmalıdır.”

Emerson'dan önce hiç kimse, karakter ve rüya arasındaki ilişkiyi bu kadar açık bir biçimde dile getirememiştir. Çünkü gerçekten de karakterimiz, rüyalarımıza yansımaktadır. Ayrıca, dışa dönük davranışlarımızda kendilerini gösteremeyen karakter unsurları, rüyalarda kendilerini daha rahat belli etmektedirler. Uyanık iken, yalnızca bilinçli ve dışa yansıyan karakterimizin sonuçlarını farkedebiliriz. Oysa uykuda, bu karakterimizin ardında gizli olan nedenleri de görebiliriz. Böylece, gelecekteki davranışlarımız hakkında bazı öngörülerde bulunabilmek mümkün hale gelir.

Rüya yorumculuğunun bu kısa tarihçesini, rüya

hakkında en orijinal ve en ilginç kuramlardan bir tanesini geliştirmiş olan Henri Bergson'dan söz ederek bitirmek istiyorum. Bergson da Nietzsche gibi, bazı bedensel uyarımların rüyalara yol açtığını düşünüyordu. Fakat Nietzsche'den ayrılan yönü, bu uyarımların, içimizde egemen olan arzu ve ihtirasların bir sonucu olmadığını düşünmesidir. Bergson'a göre, hatıralarımız sonsuz bir hazine gibidir. Biz yalnızca bedensel uyarımlarımıza uygun olan hatıralarımızı seçmekte ve bunları "rüya" olarak gözünüzde canlandırmaktayız. Aslında Bergson'un hatıralar ile ilgili kuramı, Freud'un fikirlerine çok benzemektedir. Fakat ilginç olan, Bergson'un hiç bir şeyi unutmadığımızı iddia etmesidir. Ona göre, hatırladıklarımız, toplam hafızamıza oranla çok küçüktür. Bergson, bu konuda şöyle demektedir (H. Bergson, 1928, s. 84 vd):

"Hatıralarımız bir bütün oluştururlar. Aslında bunu bir piramide benzetebiliriz. Bu piramidin ucu sürekli olarak yukarıya, yani geleceğe doğru uzamakta ve şimdiki zamanı temsil etmektedir. Günlük yaşantımız boyunca hafızamızdan aldığımız hatıralar, asıl toplam hatıralarımızın yalnızca küçük bir bölümüdür. Altlarda kalan binlerce hatıra, bilincimizin aydınlığına erişemezler. Evet, hayatımızın tümü hatıralarımızda saklıdır. En küçük ayrıntılara kadar her şey, hafızamızda depolanmıştır. Ve insanlar hiç bir şeyi unutmazlar. Gözlerimizi açtığımız ilk andan itibaren hissettiğimiz, düşündüğümüz ve arzuladığımız her şey, sonsuza kadar burada saklanacak ve yaşamaya devam edecektir. Hafızamızın en derin uçlarında saklı olan bu hatıralar, hayatlarını birer görünmez

fantom olarak devam ettirmektedirler. Belki aydınlığa doğru yönelmişler ama, oraya ulaşamayacaklarını da bilmektedirler. Çünkü, canlı ve yaşayan bir insanın, onlarla ilgilenmekten çok, yapacağı bir sürü işi vardır. Fakat varsayalım ki, şu an dünya ile olan ilgimi bütünüyle kesmiş durumdayım ve hafızamı dolduran her şeyden de uzaklaşıyorum. Yani dış dünya ile ilgilenmez bir konumdayım artık. Ya da bunu başka türlü söylesek, uyumuş olduğumu düşünelim. İşte o anda, pusuda bekleyen bütün hatıralarım, bilinç engelini ortadan kalktığını hissedeceklerdir. Onları bilincimizin mahzenine hapseden kapı artık açılmıştır. Hatıralarım hızla harekete geçer ve aralanmış olan kapıdan dışarıya çıkmaya başlarlar. Hepsi de bu mahzenden kurtulmak istemektedirler. Ama sayıları çok fazla olduğundan, hepsinin dışarıya çıkması mümkün değildir. Peki dışarıya çıkmayı hangileri başaracaktır dersiniz? Bunu tahmin etmek pek de güç olmaz. Yatağa yatmadan önce sahip olduğum ruh halime uygun düşen hatıralarım, bu kapıdan dışarıya çıkmayı başaracaklardır. Sonuç olarak, duygularıma ve düşüncelerime uyum sağlayabilen hatıralarım su üstüne çıkabileceklerdir. Kısaca, eğer duygularım ve hatıralarım arasında böyle bir denklik oluşursa, o gece rüya görmeye başlarım.”

Bergson, uyanık olmakla uyumak arasındaki farkı önemli vurgular (a.g.e., s. 92 vd):

“Rüya gördüğün zaman, ne mi olduğunu soruyorsun? En iyisi sana, uyumadığın zaman ne yaptığını söyleyeyim. Benliğini (yani, rüyadaki ya da geçmişlerinin toplamı olan ben'i) alıyor, gitgide yoğun-

laştırmıyor ve sonunda şu andaki davranışlarının çizdiği küçücük bir çembere sıkıştırıyorsun. İşte bu, uyanık olmak demektir ve normal bir ruhsal hayatın ögesidir. Ama bu, aynı anda istemektir ve mücadele etmektir. Şimdi sana rüyayı anlatmama gerek kaldı mı? Rüya, kendini bıraktığın ve dikkatini belirli konularda yoğunlaştırmadığın zaman yaşadığın hayattır. Eğer daha da fazla bilgi istiyorsan, o zaman, uyanık halinin benliğine niye sonmuyorsun? Acaba içindeki istek nasıl oluyor da, bir anda ilginin yönelttiğin tek noktada odaklaşabiliyor? Burada uyanık halinin psikolojisini iyi bilmen gerekmektedir. Çünkü uyanık olmak ve istemek, bir ve aynı şeydir.”

Bergson'un uyku ve uyanık olma durumu arasında ortaya koyduğu ve üzerinde titizlikle durduğu fark, benim rüya kuramımı oluşturan düşüncelerime çok benzemektedir. Bergson ile ben, bir tek noktada ayrılıyoruz. O da şudur: Bergson'a göre, uyuduğumuz zaman, bir ilgisizlik içinde yaşamaya başlarız ve yalnızca bedensel uyarımlara tepki gösteririz. Benim görüşüme göre ise, uykumuzda yoğun bir ilgi ile arzu, korku ve düşüncelere yöneliriz. Ama bu, günlük hayatta olduğu gibi “gerçeklik” ile bir başa çıkma mücadelesi olarak değil, bilinç dışı bir faaliyet olarak belirir.

Bu kısacık tarihçeden de anlaşılacağı gibi, çağdaş insanın rüyalar hakkındaki bilgisi, eskiye göre pek da fazla değildir. Bunun tersini iddia etmek, bençe komiklik olur. Aslında bu durum, konusu insan olan diğer bütün bilim dalları için de böyle değildir? Çağımızda, eski kuramlarda rastlanmayan çok

önemli buluşlar da yapılmıştır. Örneğin Freud'un, serbest çağrışım yöntemi ile rüyalara açıklık getirmeye çalışması ya da "rüya çalışması"nın özellikleri ile ilgili olarak ortaya attığı görüşleri (yani, değiştirme ve farklılaştırma) daha önceleri hiç kimse tarafından ele alınmamıştır. Rüyalarla uzun seneler içli dışlı olduğum halde, birbirleriyle ilgisiz gibi görünen olayların nasıl da birbirlerini tamamladıklarını ve rüyalara nasıl da açıklık getirdiklerini görmek, benim için hâlâ hayret vericidir.

Eski rüya kuramları hakkında şöyle bir özet yapmak istiyorum. Rüyalarla ilgili görüşleri iki ana grupta toplamak mümkündür: Bunlardan birisi, rüyaların içimizdeki hayvanî arzuların ürünü olduklarını savunan görüş (delilik kapısı); diğeri ise, rüyaların aklımızın en yüce yeteneklerinden doğduğunu savunan görüştür (gerçek kapısı). Freud gibi düşünenler, rüyaların akıldışı olduklarını iddia etmektedirler. Buna karşın Jung gibi bazıları ise, rüyalara yüce bir bilginin açıklanması olarak bakmaktadırlar. Bilim adamlarının bir çoğu da, benim bu kitapta dile getirdiğim görüşlere sahiptirler. Yani buna göre, rüyalarımız, hem akıldışı ve hem de akılcı yönlerimizin bir dışı vurumu ve yansımasıdır. Rüya yorumlama sanatının amacı da, bu görüşe uygun olarak, hangi rüyaların iyi yönlerimizi ve hangilerinin de kötü ve hayvanî yönlerimizi gösterdiklerini ortaya çıkarmak olmalıdır.

VI

Rüya Yorumlama Sanatı

Hiç şüphesiz, rüya yorumlamak da bir sanattır ve her sanatta olduğu gibi burada da bilgi, yetenek, tecrübe ve sabır yapılan işin vazgeçilemez unsurlarını oluşturmaktadırlar. Yetenek, sabır ve öğrenilenleri pratiğe aktarmak, kitaplardan öğrenilemeyecek olan şeylerdir. Ama rüya dilini anlamak için gerekli olan temel bilgiler, öğrenilebilir niteliktedir. Şimdiki bölümün amacı da, sizlere bu tür bilgileri sunmaktır. Önsözde de belirttiğim gibi aslında bu kitap, ilgilenen ve konuya meraklı okuyucuların ve de üniversite öğrencilerinin istifadesine sunulmuştur. Bu nedenle, kullanacağım örnekler kolay ve anlaşılabilir niteliktedir. Böylelikle, rüya yorumculuğunun prensiplerini okuyucularıma aktarabileceğimi umuyorum.

Daha önceki bölümlerde rüyaların önemi ve işlevi hakkında yürüttüğümüz kuramsal tartışmalardan şu sonuç çıkmıştı: Bir rüyayı yorumlamaya çalışırken karşılaştığımız en önemli sorun, o rüyanın ruhumuzun hangi bölümünden kaynaklanmış olduğunu bulabilmektir. Acaba rüyada gördüklerimiz, ruhumu-

zun “iyi” tarafını mı, yoksa “kötü” tarafını mı temsil etmektedir? Ve bunu anlamamızı sağlayacak bir anahtar var mıdır?

Rüya yorumculuğu ile ilgili diğer önemli sorular ise şunlardır: Rüyaları anlamak için Freud'un kullandığı çağrışım yöntemine gerek var mıdır, yoksa buna gerek kalmadan da rüyaları anlayabilir miyiz? Rüyalar ile ruh halimiz arasında nasıl bir ilişki vardır? Günboyu gelişen olaylar bizi nasıl etkilerler ve bunların bizim genel karakter yapımız, isteklerimiz ve korkularımızla ne gibi bir alış-verişleri olmuştur?

İsterseniz şimdi de bunların cevaplarını arayalım. İlk rüya örneğimiz bize, hiç bir rüyanın anlamsız olmadığını gösteriyor:

“Rüya yorumculuğu ile ilgilenen genç bir kadın, kocasına kahvaltıda şunları anlatır: “Dün gece, rüyaların bazen anlamsız olduklarını gösteren bir rüya gördüm. Bu rüyamda, sana çilek veriyordum.” Kocasını gülerek, “herhalde benim çilekten nefret ettiğimi unutmuş olmalısın” diye karşılık verir.”

Görülebileceği gibi, bu rüyanın da bir anlamı olduğu kesindir. Kadın, kocasına, onun sevmediği bir şeyi ikram etmektedir. Acaba bu rüyadan, kadının başka insanlara, onların sevmediği şeyleri ikram etmekten hoşlandığı sonucu mu çıkartılmalıdır? Yoksa görülen rüya, gizli kalmış bir evlilik içi kavganın gün ışığına çıkması mıdır? Belki de kadın, kocasına kızdığı için bu rüyayı görmüş ve böylece kendisini rahatlatmıştır. Bu soruları, kadın ve yaptığı evlilik hakkında daha kapsamlı bilgileri edinmeden cevaplayamayız. Fakat

kesin olan tek bir şey vardır: Bu rüya anlamsız değildir!

Şimdi anlatacağımız rüya ise, biraz daha karmaşık olmasına rağmen, kolayca yorumlanacak cinstendir.

“28 yaşındaki genç bir avukat, gördüğü rüyayı, bir bilimsel rüya yorumlayıcısına şöyle anlatıyor: *Kendimi beyaz bir savaş atının üzerinde görüyorum. Birçok asker, beni coşkulu bir biçimde selâmlıyorlar. Aslında bu askerler, onuruma düzenlenmiş bir törene katılmaktadırlar.*”

Yorumcunun sorduğu ilk soru, genel bir niteliğe sahiptir: “Bu rüya hakkında ne düşünüyorsunuz?”. Genç avukat onu: “Hiç bir şey düşünmüyorum. Bu çok aptalca bir rüya, askerlerden ve savaşlardan nefret ettiğimi siz de biliyorsunuz. Bir general olmayı arzuladığımı da hiç sanmıyorum” diye cevaplıyor ve şunları ekliyor: “Dikkatlerin bana yönelmiş olmasından da hiç hoşlanmam. Binlerce askerin bana bakıp, selâm vermelerini kesinlikle düşünemiyorum. Ben, böyle şeylerden nefret ederim. Size daha önce de söylemiştim. Mahkeme sırasında insanların bana bakmalarından bile çok sıkılır ve böyle bir durumda davayı zorlukla yürütürüm.” Yorumcu ise şöyle karşılık verir: “Fakat bu rüya size aittir. Rüyadaki rollerin yaratıcısı da yalnızca sizsiniz. İlk bakışta saçmalık gibi görünseler bile, rüyaların mutlaka bir anlamları vardır. Bütün dikkatinizi rüyadaki sahneye yöneltin. Beyaz atın üzerindeki durumunuzu bir daha inceleyin. Askerlerin size nasıl selâm verdiklerini ve bu sahne ile ilgili aklınıza gelen her şeyi anlatın bana

lütfen.”

“Çok garip. Şimdi hatırlıyorum. Aklıma bir tablo geldi. Onu, on dört ya da on beş yaşındayken bir çok kere görmüştüm. Napoleon'un bir tablosuydu bu. Evet gerçekten de, beyaz bir atın üzerinde duruyordu. Ordusunun başındaydı. Fakat bu resimde, onu selâmlayan askerler yoktu.”

“Bu gerçekten de çok ilginç bir hatıra. Bu tabloyu ve özellikle de Napoleon'u neden beğeniyordunuz?”

“Bunun hakkında size bir çok şeyler anlatabilirim. Ama inanın biraz utanıyorum. Ben daha henüz 14-15 yaşındayken, utangaç bir mizaca sahiptim. Spor ile ilgilenmezdim. Zaten başarılı da değildim. Benden büyük olan çocuklardan korkardım. Aa, evet, şimdi bir şey daha hatırlıyorum. Bu güçlü, kuvvetli çocuklardan birisinin arkadaşı olmak istiyordum. O zamana kadar, o çocukla çok az konuşmuştuk. Fakat onun da benden hoşlandığını umuyordum. Bir gün tüm cesaretimi toplayarak ona, benimle eve gelmesini önerdim. Bir mikroskopum olduğunu ve ilginç şeyler gösterebileceğimi söyledim. Bir an için bana şöyle bir baktı ve sonra gülmeye başladı. Evet, çok gülmüş ve “git işine be! Kız kardeşinin küçük arkadaşlarını evine davet et sen, salak!” diye söylemişti. Oradan hemen kaçtım. Çünkü ağlamaya başlamıştım. İşte o zamanlar, Napoleon ile ilgili bütün kitapları okumaya başladım. Napoleon'un resimlerini bile biriktiriyordum. Hayalimde, onun gibi meşhur ve güçlü birisi olmayı düşünüyordum. O da küçük bir adamdı ve çocukken, benim gibi utangaç birisiydi. O

zaman Napoleon gibi olmamı engelleyen ne olabilir-
di ki? Saatlerce hayal kurardım. Aslında “nasıl Na-
poleon olunur” gibi sorunlarla pek ilgilenmezdim.
Hep Napoleon oluverirdim. Evet, ben Napole-
on'dun. Herkes tarafından sayılan ve kıskanılan,
ama yine de bana hainlik edenleri affedecek kadar da
iyi kalpliydim. Üniversiteye başladığımda Napoleon
hayallerim, yavaş yavaş kaybolmaya başladılar.
Uzun senelerden beri de o dönemimi hiç hatırlama-
mıştım. Aslında bunu sizinle konuştuğum için biraz
utanıyorum.”

“Belki siz unuttunuz, ama diğer benliğiniz onu
hâlâ canlı tutmaktadır. Halen tanınmış ve saygın bi-
risi olmayı hayal ediyor, güçlü bir insan olmayı isti-
yorsunuz. İşte, diğer benliğiniz geçen gece sizinle
bir sohbet yapmış. Fakat bunu durup dururken niye
yaptı acaba? Dün önemli bir olay oldu mu?”

“Hayır hiç bir şey olmadı. Olağan günlerden bi-
risiydi. Yine büroma gittim ve bir savunma için ge-
rekli olan konuları araştırdım. Daha sonra eve dön-
düm, yemek yedim ve sinemaya gittikten sonra da
yattım. Hepsi bu kadar.”

“Ama bu, beyaz bir at üzerinde olmamızı tam
olarak açıklamıyor. Büronuzda daha başka neler ol-
du, bana anlatabilir misiniz?”

“Evet, şimdi bir şey daha aklıma geliyor. Fakat
bunun rüyamla bir ilgisi olmadığını sanıyorum. Ama
size yine de anlatayım. Şirketin genel müdürüne, ha-
zırladığım savunmayı gösterince, bir yanlışıma far-
ketmişti. Bana şöyle bir baktı ve: “Çok şaşırdım. İşi-

nizi daha iyi yaptığınızı düşünüyordum” dedi. Bir an için korkmuş ve gelecekte beni şirketine ortak olarak kabul etmeyeceğinden endişe duymuştum. Sonra kendi kendime “herkes yanlış yapabilir” diye düşündüm ve genel müdürün o gün çok sinirli olduğuna kendimi inandırdım. Artık bu olayın, geleceğimi olumsuz yönde etkilemeyeceğinden emindim. Bir süre sonra da bu olayı unutmuştum.”

“Olayı yaşadığınız anda nasıl bir tepki göstermiştiniz? Kızgın mıydınız, yoksa içsel olarak bir hayal kırıklığı mı yaşadınız?”

“Hayır, hiç de değil. Tam tersi. Yalnızca biraz yorgundum ve uykum gelmeye başlamıştı. Artık daha fazla çalışamayacaktım. Paydos olduğunda da çok sevinmiştim.”

“Bana, o gün en son olarak da sinemaya gittiğinizi söylediniz. Hangi filmi seyrettiğinizi söyler misiniz?”

“Evet, söyleyebilirim. Filmin adı “Juarez” idi ve bu filmi çok beğenmiştim. Ayrıca film sırasında biraz da ağlamıştım.”

“Filmin hangi yerinde ağladınız?”

“İlk olarak Juarez’in fakirliğini ve acısını anlatan bölümde. Sonra da Juarez’in zafer kazandığı bölümde ağladım. Beni bu kadar etkileyen ikinci bir film hatırlamıyorum.”

“Daha sonra yattınız ve rüyanızda, sizi selâmlayan askerler gördünüz. Siz de, beyaz bir atın üzerindeydiniz. Şimdi bu rüyayı niçin gördüğünüzü

daha iyi anlayabiliyoruz. Çocukken utangaç birisiydiniz ve kendinizi arka plana itilmiş gibi hissediyordunuz. Sizinle daha önceleri yaptığımız konuşmalardan, babanızın kişiliğiniz üzerinde önemli bir etki yaptığını biliyoruz. Babanız, kendi başarısından gurur duyan bir insandı. Fakat size bir türlü yaklaşmıyor ve sizi sevemiyordu. Sizin özgüveninizi pekiştirecek hiç bir davranışta da bulunmamıştı. Bugün bana anlattığınız olay, yani büyük bir çocuk tarafından reddedilmiş olmanız, uzun bir zincirin yalnızca son halkasıydı. Kendinize olan güveniniz zaten azdı. Bu reddediliş sonucunda, özgüveninizi tümünden kaybettiniz ve artık bir türlü babanız gibi olamayacağınızı düşünmeye başladınız. Doğru dürtüst bir adam olmayacaktınız ve insanların size ilgi göstermeyeceğini ve hatta her zaman geri çevireceğini düşünmeye başlamıştınız. Buna karşı ne yapabiliirdiniz? Hayallerinizi, tek kaçış ve çıkış yolu olarak görmeye başladınız. Gerçek hayatta yapamayacağınızı sandığınız her şeyi, hayallerinizde kolayca yapabiliyordunuz. Kimsenin müdahale edemeyeceği ve sizi geri çeviremeyeceği hayal dünyanızda, kendi Napoleon'unuz olmuştunuz. Artık büyük bir kahramandınız ve binlerce insan, daha da önemlisi siz kendiniz, bundan büyük gurur duyuyordunuz. Çevrenizle olan ilişkilerinizde egemen olan aşağılık kompleksinizi de, böylelikle bastırma imkânı buluyordunuz. Sonra üniversiteye başladınız. Artık babanıza bağımlı değildiniz. Öğrenim dönemi, sizde belirli bir tatmin yaratıyordu. Hayatınıza yeni bir başlangıç yapmak niyetindeydiniz ve artık “çocuksu” hayallerinizden dolayı, kendinizden utanıyordunuz. Bunun için onları bir kenara

ittiniz. Tam bir erkek olma yolunda olduğunuzu düşünüyordunuz artık. Ama bu düşünce, sizin de anlatığınız gibi, hatalıydı. Her sınav öncesinde, içinizi bir korku kaplardı. Ayrıca kızların size ilgi göstermeyeceğinden de korkuyordunuz. Tıpkı genel müdürün eleştirilerinden korkmanız gibi. Bu da bizi, rüyayı gördüğünüz gün yaşamış olduğunuz olaylara götürüyor. Önemeye çalıştığınız şey, başınıza gelmişti. Genel müdür, sizi eleştirmişti. Yetersiz olma duygunuz, yine canlanmış, fakat siz onu, bir kenara itmişsiniz. Korkmaktan ve üzgün olmaktan çok, artık yorulmuştunuz. Ondan sonra da o filmi seyrettiniz. Bu filmi, size çocukluk hayallerinizi hatırlatmış ve çocukluğunuzda olduğu gibi kendinizi, yine alkışlanan bir kahraman olarak görmeğe başlanıştınız. Kurtuluş olarak hayallere sığındığınızı anlayamadınız mı? Siz halen, hayal dünyasına giden köprüleri yıkamamışsınız. Gerçekle karşı karşıya gelmekten utanıp, çekindiğiniz her an, hayal dünyanıza geri dönüyorsunuz. Bu davranışınız da sizi, ruhen bir çocuk durumunda bırakmaya devam ediyor.”

Bu rüya bizi, rüya yorumculuğunun çeşitli unsurlarını incelememiz için güzel bir fırsat vermektedir. “Rüya, bir arzunun tatmini mi yoksa bir bilginin aktarılması mıdır?” sorusunun cevabını, hemen verebiliriz. Bu rüya, akıldışı bir arzunun (yani, meşhur ve saygın olma isteğinin) tatminidir. Rüya gören kişinin kendisine karşı bir güveni olmadığı için, hayal kurarak, ruhsal dengesini bulmaya çalışmaktadır. Bu rüyanın akıldışı bir arzunun tatmini olduğunu gösteren işaretler ise, kullanılan sembollerin gerçekte var olmayacak semboller olmasıdır. Askerî konulara hiç

bir ilgisi olmayan ve olmayacak olan genç avukat, kendini general olarak görmektedir. Yani rüyanın konusu, henüz tam bir kişiliğe ve özgüvene kavuşmamış olan bu gencin hayallerinden oluşmaktadır.

“Rüyayı açıklamaya yardımcı olan çağrışımların önemi nedir? Ve bunlar olmasaydı genç avukatın rüyasını anlayabilecek miydik?” sorularının cevapları ise şöyle olacaktır: Bu rüyada kullanılan sembollerin tümü, evrensel niteliklidir. Askerlerin alkışladığı ve selâmladığı beyaz atlı adam, evrensel bir anlam taşır. Bu sembolle güç, büyüklük ve hayranlık anlatılmak istenmektedir. (Burada hemen küçük bir sınırlama getirelim. Dünyada bulunan kültürlerin tümünde, beyaz atlı general ve selâmlayan askerler yoktur. Böylece de bunların o bölgelerde bir sembol olarak kullanılmaları mümkün değildir. Bu sembol, kullanım gördüğü kültürler için evrensel bir anlam içermektedir.) Genç avukatın Napoleon’a duyduğu hayranlık, bu sembolün kullanılmasına neden olmuştur. Eğer bu bilgiye ve ilişkilendirmeye sahip olmasaydık, rüyayı gören kişinin yalnızca güçlü ve meşhur olmayı hayal ettiğini sanabilirdik. Fakat, gençliğinden ve hatta çocukluğundan kalma bu Napoleon sembolüyle, güçsüzlüğünü ve yenilmişliğini giderebilecek, eski bir hayalin ortaya çıkacağını görmüş olduk.

Ayrıca, rüya ile yatmadan önce yaşanan olayları arasındaki ilişki de, bu örnekte çok güzel bir biçimde sergilenmektedir. Genç avukat, genel müdürün eleştirisini aklından çıkarmaya çalışmıştır. Ama gördüğü rüya, bu eleştirinin, genç avukatı en hassas noktadan vurduğunu göstermektedir. Bu da, onda eskiden

beri varolan yetersizlik ve başarısızlık duygusudur. Böylece eski kaçış yolları yeniden gündeme gelmiş ve unutulmuş hayaller ortaya çıkmışlardır. Aslında bu hayaller, genç avukatın içinde (gizli halde) her zaman varolmuşlar ve gerçek hayatta sorunlu bir durum yaşadığında da belirgin olarak ortaya çıkmışlardır. Rüyaların hemen hepsi, uyanırken yaşadığımız bir olaya karşı duyulan ve biraz da gecikmiş olan bir tepkiyi göstermektedirler. Uyanırken önemlerini pek algılayamadığımız bir çok şey, kendilerini önce rüyalarda belli ederek, bizim dikkatimizi çekerler. Rüyaları tam olarak kavrayabilmek için onların, uyanırken yaşanan bir olaya karşı duyulan tepkiyi yansıttıklarını, her zaman göz önünde bulundurmamız gerekmektedir.

Şimdi rüyaya geri dönelim. Genç avukatın seyrettiği film de önemli bir gelişmedir. Rüyaların, birbirlerinden uzak olan olayları nasıl da bağdaştırabildikleri hayret vericidir. Acaba avukat, bu filmi seyretnememiş olsaydı, bu rüyayı görecekti miydi? Buna kesin bir cevap vermek zordur. Hiç şüphesiz, genel müdürden işittiği eleştiriler, böyle bir rüyayı görmesine yetecekti, fakat belki buna filmin de eklenmesi gerekiyordu. Bizim için önemli olan, bu rüyayı anlayabilmiş olmamızdır. Burada geçmiş ile şimdiki zaman ve karakter özellikleri ile gerçek yaşantılar tek bir görüntüde birleştirilmiştir. Böylece rüyayı gören avukat ile ilgili pek çok bilgiyi elde etmiş oluruz. Hangi davranışlardan sakınması gerektiğini ve mutlu olabilmesi için de, neler yapması gerektiğini söyleyebiliriz.

Aşağıda anlatacağımız bir diğer rüya ise, Freud'un yöntemlerine göre ele alınmalıdır. Rüveyi gören kişi, 30 yaşında ve bekâr bir erkektir. Bu adam, ağır ve şiddetli suçluluk duygusu, korku ve intihar hayalleri altında kıvrınmaktadır. Adam, kendisinin kötü bir insan olduğunu düşünmekte ve bundan dolayı da yoğun bir suçluluk duygusu yaşamaktadır. Söz konusu adam, her şeyi yok etmeyi düşünmekte ve özellikle de çocukları öldürmek istemektedir. Kendisinin bu yanından ve duygularından utanç duyduğu için de, intiharı tek çıkış yolu olarak görmektedir. Ölümüyle dünya, onun kötülüğünden kurtulmuş olacak ve o da, kendi cezasını çekecektir. Ama bu düşüncelerinin bir diğer yönü daha vardır. Çünkü adam, kendini kurban ettikten sonra, herkes tarafından sevilen ve güçlü bir insan olarak yeniden doğmayı hayal etmektedir. Aynı kişi psikanatik tedavilerin başlarında şöyle bir rüya görmüştür:

"Bir dağa çıkıyorum. Yolumun sağında ve solunda birçok ceset görülebiliyor. Bunların hiç biri canlı değil. Zirveye ulaştığımda ise annemi görüyorum. Orada oturuyor. Birdenbire küçük bir çocuk şekline dönüyorum ve annem beni kucagina alıyor."

Söz konusu olan adam, rüyasından büyük bir korkuyla uyanmıştır. O kadar korkmuştur ki, sorular sorulduğunda, rüyanın hiç bir unsuru hakkında bir çağrışımında bulunamamıştır. Ayrıca gündüz başından geçmiş olabilecek herhangi bir olayı da hatırlayamamıştır. Fakat buna rağmen, rüveyi gören kişi ile ilgili bildiklerimizi göz önünde bulundurarak, bu rüya hakkında bazı yorumlarda bulunabiliriz. Adam, aile-

sinin en büyük oğludur ve kendisinden bir yaş küçük bir erkek kardeşi vardır. Babası katı yürekli, otoriter bir papazdır ve büyük oğluna pek ilgi göstermemektedir. Genelde onu sık sık azarlamakta, aşağılamakta ve cezalandırmaktadır. Çocuk, babasından o kadar korkmuştur ki, annesinin "ben araya girmeseydim, baban seni öldürecekti" demesine bile inanmıştır. Çocuğun annesi, ise babasından tamamen farklıdır. Yaptığı evlilikten mutlu olamayan ve patolojik bir sahip olma hırsıyla dolu olan bu kadının, çocuklarının üstünde egemenlik kurmaktan başka ilgilendiği birşey yoktur. Fakat buna rağmen, doğurduğu ilk çocuğuna daha yakındır. Ona önce ürktücü hikâyeler anlatarak korkutmakta ve sonra da kurtarıcı ve koruyucu bir anne gibi davranmaktadır. Bir yandan da çocuğunun, kocasından daha güçlü ve üstün olması için sürekli dua etmektedir. Küçük erkek kardeşi doğduğunda ise, ağabeyinin onu kıskandığı ve annesiyle olan ilişkisinin değiştiği, hastanın akrabaları tarafından anlatılmıştır. Çünkü kendisi bunların hiç birini hatırlayamamaktadır.

Baba, ikinci oğlunu daha fazla sevmeye başlayınca, adamın kıskançlık duygusu da giderek artmıştır. Babasının bunu neden yaptığını bilmiyoruz. Rüyayı gören kişi, dört-beş yaşlarına geldiğinde, kardeşler arasındaki rekabet iyice kızışmıştı ve giderek de artıyordu. Onlar arasındaki bu düşmanca davranışlar, aslında anne ve babanın kendi aralarındaki düşmanca davranışların çocuklara yansımalarından başka bir şey değildi. İşte bu yıllarda, ileride ortaya çıkacak olan ağır nevrozların ilk tohumları atılmaya başlamıştı. Kardeşine karşı duyduğu ve onun kendi-

sinden üstün olduğu kanısından kaynaklanan derin kıskançlık, bunu aşabilmek ve kendini gösterebilmek için çırpınması, babasına karşı duyduğu düşmanca duygular ve ileride onu geçmeyi istediği için, içinde beliren suçluluk duygusu, onun kişiliğinde derin izler bırakıyordu. Korkusu, suçluluğu ve güçsüzlüğü, annesinin davranışlarıyla daha da artıyordu. Annesi, çocuğu sürekli olarak korkutuyor, ama bir yandan da ona bir çıkış yolu gösteriyordu. Eğer oğlu, annesinin sevgili küçük çocuğu olarak kalırsa, annesi onu sürekli koruyacak ve güçlendirecekti. Bu da, adamın gündüzleri gördüğü güç ve büyüklük hayallerinin temelini oluşturuyordu. Ayrıca annesine olan aşırı bağlılığı da, adamın kendi yetişkinliğini reddetmesine yol açmaktaydı.

Bu bilgiler ışığında rüyayı kolayca yorumlayabiliriz. “Bir dağa çıkıyorum” dediğinde, içindeki hırsın uyanmış olduğunu görüyoruz. “Yolun sağında ve solunda birçok ceset var. Bunların hiç biri canlı değil” dediği zaman da, rakiplerini yok etmek isteği ortaya çıkmaktadır. Kendisini çok güçsüz hissettiği için, rakiplerinden ancak onların ölmesiyle kurtulabilecektir. “Zirveye (yani, arzuladığı hedeflere) ulaştığımda annemi görüyorum. Orada oturuyor. Birdenbire küçük bir çocuk şekline dönüyorum ve annem beni kucağına alıyor.” Böylece adamın, annesiyle birleştiğini, yine onun yavrusu olduğunu ve onun gücünü ve korumasını kabul ettiğini anlıyoruz. Fakat adam, bu rüyadan bir korku duygusuyla uyanmıştır. Çünkü akıldışı arzularının tatmini, akılcılığa dayanan yetişkin kişiliğini büyük bir tehlikeye sokmaktadır. Çocuksu arzularını gerçekleştirebilmesi için ödemesi

gereken bedel, gerçekten de çok ağırdır. Çünkü artık, kendi başına düşünemeyen, sevemeyen ve annesine tamamen bağlı olan bir yavru olması gerekmektedir. İşte bu sonuçtan dolayı da, uykudan kalktığında çok korkmuştur.

Avukatın gördüğü rüya ile bu adamın gördüğü rüya arasında bir bakıma epey fark vardır. Çünkü ilk rüyadaki genç avukat, utangaç ve tutuk bir insandı. Onun hayatını olumsuz yönde etkileyen ve onu güçsüz kılan birçok sorunları vardı. Genel müdürün eleştirisi gibi, göreceli olarak hafif bir eleştiri bile, onu derinden yaralamış ve böylece yine çocukluk hayallerine geri dönmüştü. Fakat genelde, genç avukat normal bir insandır. İncelediğimiz ikinci kişi ise, çok hastadır. Hem uyanık ve hem de uykusundaki hayatı, korku ve suçluluk duygusu ile doludur. Adam, annesine geri dönmek istemektedir. Bu rüyayı görmesine yol açacak özel bir nedeni de yoktur. O halen, çocukluğundaki dünyada kaldığı için, yaşadığı hayatı bir gerçeklik olarak kabul edememektedir. Bundan dolayı, özel bir neden olmasa bile, yukarıda anlatılan rüyayı görebilmektedir.

Fakat bu iki rüya, bir başka nedenden dolayı birbirlerine çok benzemektedirler. Her iki rüya da, çocukluk çağından kalma arzuların tatmini ile ilgilidir. Birinci rüyada, bu arzunun gerçekleşmesi ile kişi belirli bir tatmini gerçekten de yaşamıştır. Fakat ikincisinde, böyle bir arzunun gerçekleşmesi, yetişkin bir insanın hayatı ile bağdaşmayacağı için, bu tatmin arayışı bir kuşkuya yol açmıştır. Ayrıca her iki rüyada kullanılan semboller de evrenseldir. Bu iki rüya-

nın bir diğer benzer yanı, kişiler hakkında bazı belirli şeyleri bildikten sonra, rüyaları yorumlarken çağrışımlar olmasa da, belirli sonuçlara varılabilmesi olmuştur.

Şimdi iki rüya daha anlatmak istiyorum. Bu iki rüyanın içeriği benzer olmasına karşın, anlamları farklıdır. Rüyaların ikisi de, genç bir eşcinsel tarafından görülmüştür.

“Birinci rüya: Elimde bir tabancının olduğunu görüyorum. Fakat tabancanın namlusu garip bir uzunluğa sahip.”

“İkinci rüya: Elimde uzun ve ağır bir sopa bulunmakta. İçimde ise sanki birisini dövüyormuşum gibi bir duygu var. Fakat rüyada, benden başka kimse bulunmuyor.”

Freud'a göre her iki rüyada da, eşcinsel bir arzu ortaya koyulmuştur. Birinci rüyadaki tabanca ve ikinci rüyadaki sopa, erkeklik organını sembolize etmektedir. Fakat genç adama, yatmadan önce başından geçen önemli olaylar sorulduğunda, iki tane tamamen farklı cevap alınmıştır.

Rüyayı gören kişi, tabancalı rüyadan önceki gece, genç bir erkekle tanışmış ve şiddetli cinsel arzulara kapılmıştır. Uyumadan önce de, bu genç adam ile ilgili cinsel fantaziler kurmuştur.

Bu rüyadan yaklaşık iki ay sonra gördüğü “sopalı rüya”da ise, bambaşka bir olay ile karşılaşmaktayız. Genç adam o gün haksızlığa uğradığını düşünerek, üniversitedeki profesörüne çok kızmıştır. Utan-

gaç bir yapıda olduğu için, profesörle bu konuyu tartışamamış, ama uyumadan önce bir intikam planının hayalini kurmuştur. Ayrıca sopa ile ilgili bir başka hatırası daha bulunmaktadır. Genç adam on yaşındayken, okulda çok sert bir öğretmeni vardır. Bu öğretmen, bir keresinde bir sınıf arkadaşını sopayla dövmüştür. Bunun üzerine bu öğretmeninden sürekli olarak korkan çocuk, ona karşı olan kızgınlığını içine atıp, bastırınmıştır.

İkinci rüyadaki sopa, hangi anlama gelmektedir? Bu da bir cinsel sembol müdür? Bu rüya ile birlikte, çok iyi gizlenmiş eşcinsel bir arzu mu ortaya çıkmaktadır? Bu arzunun objeleri, üniversite profesörlüğü ve hatta okuldaki öğretmeni midir? Eğer yatmadan önce yaşanmış olayların, rüyalarımızın üzerinde önemli bir etkiye sahip olduğunu kabul edersek, ikinci rüyadaki sopa sembolünün, bir eşcinsel sembole benzemesine rağmen, böyle bir şey olmadığı ortaya çıkacaktır.

Birinci rüya, cinsel bir arzunun doğduğu gün görülmüştü. Onun için rüyadaki tabancanın, erkeklik organını temsil eden bir sembol olduğunu kabul edebiliriz. Ve cinsel organın silâhla temsil edilmesi de bir rastlantı değildir. Bu eşleme bize, genç eşcinselin ruhsal durumu hakkında bazı önemli bilgiler vermektedir. Çünkü bu adama göre cinsellik, sevgiden doğmaz, tam tersine, başkaları üzerinde egemenlik kurmanın ve onları yok edebilmenin bir aracıdır. Rüyaı gören kişi, zaten küçüklüğünden beri aşağılık kompleksine sahiptir. Kendi kendini tatminden doğan ve erken yaşlarda ortaya çıkan suçluluk duygu-

su, bundan dolayı cinsel organını zedeleme korkusu ve daha sonra da cinsel organının diğer erkeklerinkinden daha küçük olabileceği endişesi ve erkekleri kıskanma duygusu, onu erkeklere yöneltmiştir. Böylece onlara, cinsel üstünlüğünü gösterebilecek ve erkeklik organını bir silâh olarak kullanabilecektir.

Oysa ikinci rüya, tamamen farklı bir duygusal temele dayanmaktadır. Genç adam, bu rüyanın öncesinde bir kişiye kızmış, ama bu kızgınlığını da tam olarak yansıtamamış, hatta uykusunda bile belirgin bir biçimde açığa vuramamıştır. Anlatımında, “birisine vuruyormuşum” türünden bir ifade kullanmaktadır. Ayrıca rüyasında sopa sembolünü görmesi, eski bir okul hatırasına dayanmaktadır. Profesörüne duyduğu kızgınlık, okul çağında iken öğretmenine duyduğu kızgınlıkla birleşmiştir. Böylece bu iki rüyanın ilginç bir özelliği de, belirgin bir biçimde ortaya çıkmıştır. Her iki rüyada da benzer semboller, farklı anlamlarda kullanılmışlardır. Hangi anlamın ve yorumun geçerli olduğunu anlamak için de, rüya gören kişinin uyumadan önceki ruh haline bakmamız gerekmiştir.

Burada küçük bir rüyaya daha değinmek istiyorum. Bu rüya da, akıldışı arzuların tatmini ile ilgilidir ve bu arzular, rüyayı gören kişinin genel duygusal yapısıyla tam bir karşıtlık göstermektedirler.

Rüyayı gören kişi, zeki ve genç bir erkektir. Bir takım nedeni anlaşılamayan depresyonlar sonucu, analitik tedaviye başvurmuştur. Fakat bunun dışında, adam “normal” birisidir. (Burada “normal” kavramı, “olağan ve alışılmış” anlamında kullanılmıştır.)

Genç adam, analizlere başlamadan iki sene önce öğrenimini tamamlamıştır. Daha sonra ilgi duyduğu bir işe girişmiş ve burada da başarılı olmuştur. İş yerinde iyi, hatta süper bir memur olarak kabul görmektedir. Ama bu dış görüntü yanıltıcıdır. Çünkü adam, kendi içinde sürekli bir rahatsızlık duymaktadır. Şikayeti de, kendisinden yapabileceklerinden daha az şey istedikleri konusundadır. Zamanla elde ettiği meslekî başarısına rağmen, nedeni anlaşılamaz depresyonlar ortaya çıkmaya başlamıştır. Adam, özellikle şefiyle olan ilişkisinden büyük bir rahatsızlık duymaktadır. Çünkü şefi otoriter bir insandır ve genç adamı, itaat etme ile baş kaldırma arasında kararsız kalmaktadır. Herhangi bir haksızlık sezinlediğinde ise, bazen gereksiz yere de olsa, hemen bir kavga çıkarmaktadır. Ama öte yandan da, şefine ve diğer otoritelere karşı neredeyse aşırı bir nezaket göstermekte, bu kişiler tarafından ödüllendirilmek ise, bir hayli hoşuna gitmektedir. Böyle değişik duygular arasında gidip-gelmek, onu gergin ve sinirli kılmaktadır. Bir diğer nokta da, Hitler'in Almanya'da iktidara gelmesinden sonra, genç adamın Almanya'yı terk etmesidir. Düşünceleri ve hisleri arasında en tartışmasız olarak kabul ettiği şey, Hitler rejimine karşı duyduğu bu muhalefet duygusudur. Bu nedenle, bir gece aşığıdaki rüyayı gördüğünde nasıl bir korkuya ve şaşkınlığa kapıldığını biz bile anlayabiliriz:

"Hitler ile birlikte oturuyorum. İlginç bir sohbet yapıyoruz. Onu çok sevecen bir insan olarak görüyorum. Söylediklerimi büyük bir dikkatle dinlediği için de, çok mutlu oluyorum."

Bunun üzerine, kendisine Hitler ile neler hakkında sohbet ettiği sorulmuştur. Ama adam, bu konuda pek bir şey hatırlayamamıştır. Hiç şüphesiz ki bu rüya, akıldışı bir arzunun gerçekleşmesidir. İlginç olan yönü de, rüyasında gördüğü şeyin, bilinciyle tamamen ters düşmesidir.

Ama rüyayı yakından incelediğimizde, ilk andaki şaşkınlığı ortadan kalkmaktadır. Bu incelemede de, adamın karakterini ve onunla ilgili edindiğimiz bilgileri göz önünde bulundurmanız gerekmektedir. Genç adamın en büyük sorunu, otoritelerle olan ilişkisidir. Günlük hayatında bile, itaat etme ve başkaldırma arasında bocalamaktadır. Hitler burada, akıldışı otoritenin bir temsilcisidir. Rüyadan da anlaşılacağı gibi, bu genç, Hitler'den nefret ettiği halde, itaat etme duygusuna yenilmiştir.

Acaba bu rüya, adamın "gerçek" duygularını perdeleyen bir paravanı mı ortaya çıkarmıştır? Yoksa adam ruhunun en saklı köşelerinde, Naziler'e ve özellikle de Hitler'e karşı bir sevgi mi beslemektedir? Bu soruyu sormaktan belirli bir amacımız vardır. Çünkü böylece, bütün rüyalarda kullanabileceğimiz bir özelliği açıklamış olacağız.

Burada, Freud'un getirebileceği yorum çok ilginç olacaktır. Çünkü Freud söz konusu adamın, aslında rüyasında Hitler'i görmediğini söyleyecektir. Ona göre Hitler, burada başka bir şeyi, adamın nefret ettiği, fakat yine de hayranlık duyduğu babasını sembolize etmektedir. Çocukluğundan kalan bu duyguları açıklayabilen en güzel sembol de, Hitler'in kendisidir. Onun için Hitler, bu rüyanın konusu olmuştur.

Freud ayrıca, genç adamın şefine karşı da benzer duygular beslediğini ileri sürecektir. O da tıpkı Hitler gibi, babasını temsil etmektedir.

Bu açıdan bakacak olursak, söylediklerimizi doğru olarak kabul edebiliriz. Gerçekten de, itaat ve başkaldırı arasında bocalaması, adamın babasına karşı duyduğu hislerden kaynaklanmaktadır. Bu eski duygu, halen de canlılığını sürdürmekte ve adamın ilişkiye girdiği insanlara yönelik olarak kendini belli etmektedir. Burada söz konusu olan “bilinç dışı” ya da “başka bir benlik” değil, adamın yetişkin olan şimdiki halidir. İtaat etmek ve başkaldırmak arasında karar veremeyen bu kişi için geçmişin tek önemi, altında ezildiği otorite kompleksinin sürmesinde belirir.

Hitler ile arkadaşlık yapan kişi, genç adamın kendisi mi, yoksa içinde yaşayan çocukluğu mudur? Bu arkadaşlık adamın ruhunda, çocukluğunun halen devam ettiğini gösteren bir delil midir? Yoksa adam aslında koyu bir Nazi hayranı olmasına rağmen, onlara karşıt gibi oluşu, bir aldatmaca mıdır?

Olaya böyle yaklaşmak, rüya yorumunda önemli bir yeri olan “nitelik faktörü”nü dikkate almamak demekdir. Rüyaların, ruhumuzdaki en küçük olayları bile gösterebilen bir mikroskop oldukları doğrudur. En küçük bir arzu ya da korku bile, rüyada çok büyükmüş gibi gözükabilir. Örneğin bir kişiye kızdığımızı düşünelim. O zaman, onu rüyamızda ağır bir hastalığa yakalanmış olarak görebiliriz. Çünkü böylelikle o artık bizi rahatsız edemeyecektir. Fakat bu rüyadan, o insanın “gerçekten” de hasta olmasını is-

tediğimiz anlaşılmamalıdır. Rüyalar, yalnızca gizli kalmış arzu ve korkuların “niceliği” hakkında bilgi verirler. Nitelikleri hakkında ise, bu yolla bir bilgi edinemeyiz. Bu nedenle rüyaları niteliksel değil, niceliksel bir açıdan analiz etmemiz mümkün olur. Eğer niteliksel eğilimi belirlemek istersek, rüyalara başka bir açıdan bakmamız gerekecektir. Burada kullanabileceğimiz kriterleri; rüyanın aynen veya benzer bir biçimde başka rüyalarda tekrarlanması, rüya ile ilgili rüya görenin yaptığı çağrışımlar, o kişinin günlük hayattaki davranışları ve benzerleri olarak sıralayabiliriz. Rüya analizine gösterilen tepki de bunlara eklenebilir. Bu etkenleri dikkate almamız bize, istek ve korkuların yoğunluğu konusunda yeni bilgiler verecektir. Ama bir isteğin yoğunluğunu incelemek bile, onun ruhsal yaşantımızda ne gibi bir rol oynadığını bize tam olarak açıklayamaz. Bunun yanı sıra, onları bastırmaya çalışan karşı güçlerin kökenlerini de incelememiz gerekmektedir. Akıldışı arzuları bastırmaya çalışan duygularımızın, korkunun oluşturduğu güdüsel bir davranış mı, yoksa sevgi ve şefkatin yol açtığı güçlü duyguların bir sonucu mu olduğunun araştırılması da gereklidir. Eğer niteliksel bir rüya yorumunun yanı sıra, niceliksel bir yorum da yapmak istiyorsak, sözünü ettiğimiz tüm bu noktaların incelenmesi gerekir. Akıldışı arzularımızın genel duygularımız içindeki ağırlıklarını ve önemlerini, ancak böyle belirleyebiliriz.

Yine, Hitler’i rüyasında gören adama geri dönelim. Bu rüya, Naziler’e ve Hitler’e karşı beslediği olumsuz duyguları tam olarak yansıtmamaktadır. Rüyanın bize gösterdiği tek şey, genç adamın hâlâ

akıldışı bir otoriteye itaat etmekte olduğudur. İtaat ettiği otorite nefret ettiği bir insan bile olsa, bu akıldışı itaat duygusundan bir türlü vazgeçememektedir.

Şimdiye kadar ele aldığımız rüyaların tümü, Freud'un "akıldışı arzuların tatmini" kuramına uygun bir biçimde yorumlanabilecek örneklerden oluşmaktaydı. Hepsinde de akıldışı bir arzu, rüya sırasında tatmin olmaktaydı. Ayrıca yorumlarımızı yaparken, Freud'un bu rüyalarla ilgili yapabileceği çağrışımlara oranla, daha az çağrışım kullandık. Bunun nedeni açıktır. "Botanik monografi" ve "amca" rüyasında, çağrışım yönteminin önemini zaten görmüş olduğumuz için, bu rüyalarda bunlara daha az yer verdik.

Aşağıdaki rüya örneklerinde de, akıldışı arzular tatmin edilmektedir. Ama bu rüyalarda, bazı akılcı yaklaşımları görebilmek de mümkündür.

Böyle bir rüyaya verilebilecek ilginç bir örneği hemen anlatalım:

"Bir deneyi seyrediyorum. Bir adam taşa dönüştürülüyor. Bunun üzerine bir kadın heykeltraş, bu taştan bir heykel yapıyor. Heykel birdenbire canlanıyor ve kızgın bir durumda kadın heykeltraşın üzerine doğru yürüyerek, kadını öldürüyor. Ben de dehşet içerisinde, olup bitenleri seyrediyorum. Sonra heykel, bana doğru geliyor. "Annemin ve babamın bulunduğu oturma odasına kaçarsam kurtulurum" diye düşünüyorum. Heykelle boğuşur bir halde oturma odasına dalıyoruz. Orada annem ve babam, arkadaşlarıyla birlikte oturuyorlar. Ben o anda hayatım için savaştığım halde, onlar bana bak-

mıyorlar bile. "Bana hiç değer vermediklerini çoktan anlamalıydım" diye düşünüyor ve gülümsüyorum."

Rüya burada bitiyor. Bu rüyayı yorumlayabilmek için, rüyayı gören kişi hakkında yine bazı bilgilere gerek duyacağız. Bu kişi, 24 yaşlarında bir hekimdir. Hayatı tekdüze geçmekte ve bütünüyle annesinin egemenliği altında bulunmaktadır. Hekim, her gün düzenli bir biçimde kliniğe gitmekte, sakın ve sessiz olduğu için de arkadaşları tarafından sevilmektedir. Buna rağmen, kendisini sürekli yorgun ve bitkin hissetmekte ve hayat ona anlamsız gelmektedir. Geceleri evde kalmakta ve annesinin istediği gibi bir hayat sürmektedir. Kendisine özgü hiç bir yönü yoktur. Annesi oğlunun bir kızla çıkmasını arzuladığı halde, onun beğendiği her kıza da bir kusur bulmakta ve oğluna engel olmaktadır. Bu duruma sıkılıp annesine karşı çıktığında, annesi çok kırılmış gibi davranmakta ve bundan dolayı da oğlu büyük bir pişmanlık duyarak, ona daha çok sokulmaktadır. Genç hekim, rüyayı gördüğü gün metroda beklerken, kendi yaşlarında ve büyük bir ihtimalle üçü de alışverişten gelmekte olan büro elemanlarını izlemiştir. Şefleri hakkında sohbet eden bu gençlerden biri, masasına zam yapılacağından söz etmekte, bir başkası da, şefinin bugün hep siyasî konulardan bahsettiğini anlatmaktadır. Tekdüze bir hayata sahip olan genç adamların, günlük olağan konuşmalarından birisidir bu. Genç hekim birden irkilir ve: "Bu benim hayatımın aynısı" der kendi kendine. "İşte ben de bu üç büro elemanı gibi çalışıyor ve bunlar gibi yok olmaya gidiyorum" diye düşünür. Aynı gece de, sözü edi-

len rüyayı görür.

Böylece hekimin ruhsal durumunu ve rüyayı görme nedenini öğrenmiş bulunuyoruz. Kendisine özgü duygu ve düşüncelere sahip olmadığı için, kendini bir ölü ya da bir taş gibi görmektedir. Sonra bir kadının, bu taştan bir heykel yarattığını fark eder. Hiç şüphesiz burada, hekimin annesi ve kendisi sembolize edilmiştir. Genç hekim, annesinin, kendisini nasıl cansız bir cisime dönüştürdüğünü ve üzerinde nasıl bir egemenlik kurduğunu hissetmektedir. Ama annesiyle bazen küçük kavgalar etse bile, onun egemenliğinin ne kadar ilerlemiş olduğunu tam olarak anlayamamıştır. Oysa gördüğü bu rüya, onda doğru ve derine inen bir bilgi oluşmasını sağlamıştır. Ancak bu noktadan sonra, rüyada bir değişme olmaktadır. Rüyayı gören kişi, birçok rüyada olabileceği gibi, kendini iki ayrı rolde görmektedir. O, hem rüyanın seyircisi, hem de kadın heykeltraşı öldüren heykel rolündedir. Burada, annesine karşı duyduğu kızgınlık belirginlik kazanmaktadır. Ama böyle bir kızgınlığı ifade edebileceğine pek inanmadığı için de, rüyasında bu iş için, canlanmış heykel sembolü kullanılmıştır. (Yani, kızgınlığı, üçüncü bir "şahıs" tarafından temsil edilmiştir.) Seyirci durumunda olan "kendisi" ise bu davranıştan dolayı dehşete kapılmıştır.

Bu rüyada rastlanan kişilik bölünmesi, bir kişinin iki ayrı rolde ve iki ayrı varlık olarak görülmesi, belki hepimizin başından geçmiş olan ve rüya olaysında sıkça rastlanan bir olgudur. Rüyayı gören kişi, aslında kendi öfkesinden korkmaktadır. Çünkü bi-

linçli düşüncesi açısından bu, inanılacak birşey değildir. İşte bu nedenle kızgınlığını, başka bir kişi olarak görüp, yaşamaktadır. Ama herşeye rağmen bu kızgın kişi “kendisidir”. Yıllardır bastırdığı ve unutmaya çalıştığı bu kızgın “ben”liği, rüyasında canlanmış ve biçim bulmuştur. Ancak, normal hayatını sürdüren bir kişi olarak, rüyayı gören, bu öfkeden, daha doğrusu kendisinden korkmuş ve ürkmüştür. Kendisiyle bir mücadeleye girişmiş ve sanmıştır ki, bu düşmanı ya da diğer bir deyişle “sorunu”, ailesine iletirse feraha ulaşması mümkün olabilecektir. İşte bu aşamada, onun günlük hayatına damgasını vuran düşünce biçimi de dile gelmiştir.

İsterseniz, bu düşünceyi bir kez daha tekrarlayalım: “Bir karara mı varman gerekiyor, bir sorunun mu var, o zaman hemen annene ve babana koş. Ödemem gereken bedel sürekli bağımlılık ve huzursuzluk olsa bile, onlar sana ne yapman gerektiğini söyleyeceklerdir.” Genç adam rüyasında, saldırgan heykeli oturma odasına sokmakla, alıştığı düşünce kalıplarına sığınmakta ancak, anne ve babasını gördüğü anda, yepyeni bir olayla karşılaşmaktadır. Çünkü rüyada, onlar başlarını çevirip de ona bakmazlar. Özellikle de yardım, koruma ve öneriler beklediği ve bilgeliliği ile sevgisine bağımlı olduğu annesi, kendisinin yüzüne bile bakmamıştır. Genç hekim artık yapayalnızdır ve hayatta kendi başına başarılı olması gerektiğini anlamıştır. Geçmişte ümit ettiği her şeyin yalnızca bir hayal olduğunu farketmiş, bu eski ve köklü hayalin gözlerinin önünde çöküşünü izlemiştir. Bu kavrayışı ile gerçeği anladığı ve özgürlüğe doğru önemli bir adım attığı için de, rüyanın sonun-

da ruhunda uyanan zafer duygusu ile gülümsemektedir.

Bu rüyada, şimdiye kadar gördüklerimizden farklı olan bazı motivasyonlara rastlanmaktadır. Hekim, kendisi ile anne ve babası hakkındaki birçok gerçeği görebilmiştir. Bu rüya, büyük bir bölümüyle, bir bilgilenme rüyasıdır. Ama yine de içinde, akıldışı bir arzuyu gerçekleştirme unsurlarına da rastlanmaktadır. Çünkü bilinçli hayatından sildiği “kızgınlık” duygusu birden bire ortaya çıkmış, annesini nasıl da ezdiğini ve öldürdüğünü kendi gözleriyle görmüştür. Genç aklının intikam alma arzusu, bu rüya yardımıyla tatmin edilmiştir.

Bu rüyanın yorumlanış biçimi, daha önceleri de gördüğümüz akıldışı arzuları içeren rüyalardan farklıymış gibi görünmektedir. Ama bu benzerliğe rağmen, yine de önemli bir farklılık göze çarpmaktadır. Örneğin, beyaz savaş atı ile ilgili rüyayı hatırlayalım. Burada rüyayı görenin, çocukluk çağından kalma hayranlık ve saygınlık arzularının tatmin olduğunu görmekteydik. Bu arzu, kişinin kendisini geliştirmesine ya da gerçekleştirmesine yönelmemiş, yalnızca akıldışı benliği tatmin edilmişti. Ayrıca Hitler ile yaptığı bir sohbeti rüyasında gören adam, nefret ettiği bir otoriteye itaat ederek, yine akıldışı bir arzusunun gerçekleştirmişti.

Oysa son incelediğimiz rüyadaki büyük kızgınlık başka bir şeydir. Bu da kendini akıldışı bir davranış olarak göstermektedir, ancak burada bir başka etken daha vardır. Hekimin annesi, egemen bir kadındır ve daha küçüklüğünden itibaren oğlunu egemenliği altı-

na alarak, onu ezmiş, kendisine bağımlı kılmıştır. Aslında genel bir tez ortaya atarak, şöyle diyebiliriz: İnsanların çocukluk devresinde egemen olan taraf, her zaman anne ve baba olmaktadır. Fakat bu durum sürekli bir hal alırsa, çocuk büyüdüğünde artık kendi başına hareket edemez bir hale gelir. İtaat etme ve egemen olunma durumu, kişiliğe yerleştiği andan itibaren, bunun rühsal yansıması, kızgınlıkların ortaya çıkması biçiminde olur. Eğer hekim, bu kızgınlığını bilinçli olarak yaşama şansını elde edebilseydi, sağlıklı ve normal bir isyandan söz etmemiz mümkün olacaktı. Böylelikle kişi kendisini ve isteklerini ortaya koymayı öğrenecek, yeni bir yön arayacak ve sonunda da özgürlüğe ve olgunluğa varabilecekti. Bu noktaya gelindiğinde, artık kızgınlıklar ortadan kalkacak ve annenin davranışı anlayışla karşılanacaktı. Belki de böylece annesinden nefret etmek yerine, onu bir arkadaş olarak görmeye başlayacaktı. Böyle dışa vuruluş bir kızgınlık, aslında kendi kişiliği kabul ettirememiş olmanın bir yansıması olsa bile, aynı anda sağlıklı bir gelişimin ilk adımı olması açısından da, yararlı ve akılcı bir davranıştır.

Ama incelediğimiz olayda, kızgınlık bastırılmış ve bir kenara itilmiştir. Genç adam annesinden korktuğu ve otoritesine itaat ettiği için, kızgınlığının bilincine tam olarak varamamıştır. Bunun üzerine, içinde var olan kızgınlık, bilincinin derinliklerinde gizli ve erişilmesi zor bir hayat sürdürmeye başlamıştır. Ancak onu korkutan, bir yandan da aydınlanmasına yol açan rüyasında, kendisini bir ölü olarak hissetmesiyle birlikte, kızgınlığı da gün ışığına çıkmıştır. Bu oluşum, olgunluğa geçiş aşamasının bir

ilk adımı olma özelliğini taşıdığı için önemlidir. İleriye ve gelişmeye yönelik bu akıldışı arzu, daha önceki örneklerde karşımıza çıkan, geriye dönük arzu tasvirlerinden farklıdır.

Şimdi başka bir rüyayı ele alalım. Anlatacağımız rüyayı gören kişi, şiddetli suçluluk duygusu çeken bir erkektir. Kırk yaşında olduğu halde, yirmi sene önce ölen babasının ölümünden kendisini sorumlu tutmaktadır. Bu nedenle de, suçluluk duyguları altında ezilmektedir. Yirmi sene önce, bir geziye çıktığı sırada babası bir kalp krizi geçirmiş ve bunun sonucunda ölmüştür. Söz konusu kişi “eğer geziye gitmeseydim, babam kızıp, heyecanlanmayacak ve sonuç olarak da ölmeyecekti” diye düşünmekte ve kendisini bu olaydan dolayı sorumlu tutmaktadır.

Sürekli olarak, bir hastalığa ya da bir kazaya sebep olacağından korkmakta, bu korkusunu azaltmak için de kendi hayatında “günâhlarını” giderecek bir çok özel yöntem geliştirmeye çalışmaktadır. Böylece çevresini, kendi varlığının zararlarından koruduğunu düşünmektedir. Çok çalışkan bir insan olmasına rağmen, pek az şeyden hoşlanmakta, eğlencelere ancak zorunlu olduğu hallerde katılmaktadır. Kadınlara ise ender olarak yaklaşmakta ve onlara yalnızca yüzeysel bir cinsel ilgi göstermektedir. Cinsel ilişkiden sonra ise, kadını üzdüğünü ve ona acı çektiğini düşünerek, kadının kendisinden nefret ettiğini sanmaktadır. Bu nedenlerden dolayı analitik tedaviye başvuran adam, uzun tedavilerden sonra bir gün, şu rüyayı görmüştür:

“Önemli bir cinayet işlendi ama, ben bunun nasıl bir cinayet olduğunu hatırlayamıyorum. Herhalde rüyayı görürken de bilmiyordum. Sokağa çıkıyorum. Suçu benim işlemediğimi bildiğim halde, bir dedektif gelip de beni bu cinayetten sorumlu tutacak olursa, kendimi savunamayacağımı liissediyorum. Bunun üzerine koşar adımlarla nehre doğru yürüyor ve suya çok yaklaşıyorum. Birdenbire gözüme karşı taraftaki dağlar çarpıyor. Dağın birinin üzerinde de, çok güzel bir şehir görülüyor. Dağ, parlak bir ışık saçıyor ve ben yollarda dans eden insanları bile görebiliyorum. İçimdeki bir his bana bu nehri geçtiğimde, herşeyin çözümleneceğini söylüyor.”

Psikiyatrist (rüyayı yorumlayan uzman): “Ne kadar büyük bir sürpriz! İlk kez, bir suç işlemediğinizden eminsiniz. Yalnızca kendinizi savunamayacağınızdan korkuyorsunuz. Dün başınızdan güzel bir olay mı geçti yoksa?” diye soruyor.

Adam, şöyle cevaplıyor: “Aslında önemli bir şey olmadı. Büroda yapılmış olan bir yanlışın, benim tarafımdan yapılmadığını farkettim. O yanlışın, başka birinin suçu olduğu kesindi. Bu nedenle hiç kimse de, bu yanlışın benim tarafımdan yapılmış olduğunu düşünemezdi.”

Psikiyatrist: “Bu, bence çok hoş bir şey. Yanlışın ne olduğunu da anlatabilir misiniz bana?”

Adam: “Bir bayan telefon açarak, şirketimizin ortaklarından Sayın X ile görüşmek istemişti. Telefonda onunla ben konuştum. Bayanın nazik sesi beni biraz etkilemişti. Ona ertesi gün saat dörtte gelmesi-

ni söyledim ve Sayın X'in masasına bu randevuyu gösterir bir not bıraktım. X'in sekreteri ise, bu notu masanın üstünden almış ve de X'i randevudan haberdar etmemiş. Ertesi gün, bayan tam saatinde geldiğinde, Sayın X şirkette yoktu. Çok kızan ve sinirlenen kadınla ben konuştum ve yapılan yanlışlıktan dolayı özür diledim. O da, Sayın X'e anlatacağı konuyu bana anlattı ve bunları X'e aktarmamı rica etti. İşte hepsi bu kadar."

Psikiyatrist: "Sekreter hanım hatasını herhalde size ya da bayana açıklayarak özür diledi değil mi?"

Adam: "A evet, tabii. Aslında size bunu anlatmam biraz garip. Çünkü dün, bu bana çok önemli gibi görünmüştü. Ama doğal olarak, bu da bir saçmalık."

Psikiyatrist: "O zaman bana, bu saçmalığı anlatın bakalım. Saçmalıklarımızın, bazen kişiliğimizin en bilge sesleri olduklarını siz de biliyorsunuz artık."

Adam: "Bayanla konuştuğum zaman, değişik bir mutluluk duydum. Bayan, boşanmak istiyordu. Bana, hırslı bir kadın olan annesi tarafından böyle bir evliliğe zorlandığını anlattı. Bu yapay evliliğe ancak dört sene dayanabilmişti, ama artık bu işi bitirmek istiyordu."

Psikiyatrist: "Siz de o bayan gibi özgürlük hayalleri kuruyorsunuz değil mi? Küçük bir detay öğrenmek isterdim. Rüyanızda, sokaklarda dans eden insanlar görmüştünüz. Şehirde gözünüze çarpan tek olay bu muydu? Buna benzer bir sahneyi daha önce

bir yerlerde gönmüş müydünüz?”

Adam: “Durun bir dakika... Çok ilginç... Şimdi hatırlıyorum... 14 yaşındayken babamla Fransa’da bir geziye gitmiş ve 14 Temmuz’da küçük bir kasabada düzenlenen eğlenceyi seyretmiştik. O günün akşamında da sokaklarda dans eden insanları gönmüştüm. Biliyor musunuz? Hatırladığım kadarıyla, son kez bu kadar mutlu olabilmiştim.”

Psikiyatrist: “Ve geçen gece, kopan ipi, yeniden yakalamayı başardınız. Özgürlüğü, ışıltı, mutluluğu ve dansı, yaşamış olduğunuz ve bir kez daha yaşamak istediğiniz bir hayat olarak düşünüyorsunuz.”

Adam: “Fakat önce nehri geçmem gerekiyor.”

Psikiyatrist: “Evet, ilk kez bir suçu işlemediğini anladınız, özgür olabileceğiniz bir şehrin varlığından emin oldunuz ve yalnızca bir tek nehrin sizi bu güzel hayattan ayırdığını fark ettiniz. Nehirde timsahlar da var mıydı?”

Adam: “Hayır. Bildiğimiz normal nehirlerden biriydi. Çocukluğumuzun geçtiği şehirde, biraz da korktuğum bir nehir vardı. Bu nehir, aslında ona benziyordu.”

Psikiyatrist: “O zaman bir yerlerde mutlaka bir de köprü vardır. Bu köprüyü geçmek için gerçekten de çok beklediniz. Şimdi geriye, sizi köprüyü geçmekten alıkoyan nedeni araştırmamız kalıyor, o kadar.”

Bu tür rüyalar da önemlidir. Çünkü burada, ruhsal bir hastalıktan kurtulmak için ilk adımlar atıl-

maktadır. Doğal olarak hasta kişi, tam olarak iyileşmemiştir. Fakat sağlığına kavuşması yolundaki ilk adım atılmıştır. Adam, canlı ve belirgin bir biçimde, daha iyi bir hayatın hayalini görebilmiş, onu tasarlayabilmiş ve oraya ulaşabilmesi için, nehirden geçmesi gerektiğini anlayabilmiştir. (Nehir, eski ve evrensel bir semboldür ve önemli bazı değişimleri göstermek için kullanılır.) Şehrin hayali, akılcı bir arzunun gerçekleşmesidir. Burada, gizli kalmış ve kendisine yabancılaşmış bir hayat sembolize edilmektedir. Bu hayal, tıpkı günlük hayatta gözümüze çarpan şeyler gibi gerçektir. Ama bu gerçeği görebilmek ve ondan emin olabilmek için, uykunun yalnızlığına ve özgürlüğüne gerek duyulmaktadır.

Burada, başka bir “nehir geçme rüyasından” söz etmek istiyorum. Rüveyı gören kişi, ailesinin tek çocuğı olan şımarık bir erkek çocuktur. Annesi ve babası onu, geleceğın dahisi olarak görmektedirler. Bu nedenle, ona hiç bir zorluk çekirtmek istemekte ve hatta kahvaltısını bile yatağına kadar getirmektedirler. Babası ise, çocuğın öğretmenlerini, oğlunun özel yeteneklere sahip olduğuna inandırmaya çalışmaktadır. Çocuklarının başına, bir kötülüğün gelmesinden çok korktukları için de ona yüzmeyi, gezileri ve sokağına çıkmayı bile yasaklamışlardır. Çocuk bazen karşı gelmeye çalışmakta, ama son’ra bu fikirden çabucak vazgeçmektedir. Çünkü annesi ve babası, ona gerektiğinden de fazla ilgi, sevgi ve oyuncak vermektedirler. Gerçekten de çok yetenekli olan bu çocuk, hiç bir zaman kendi başına bir işi halledebilecek duruma gelememiştir. Hayatı başarabilmek için, bir çaba sarfetmesi gerekmemektedir ve alkış ile hayret

toplamak onun için yeterlidir. Ama bu, onun hep başkalarına bağımlı kalmasına yol açtığı için, gide-
rek bundan korkmaya başlamıştır.

Övgü ihtiyacı ile başarısız olma korkusu birlikte etki ederek çocuğun sinirli, hatta saldırgan olmasına yol açmışlardır. Tedaviye de bu içsel huzursuzluk nedeniyle getirilmiştir. Huzursuzluğun temelinde çocuksu abartıları, kendi kendine karar alamayışı, korkuları ve hırçınlığı yatmaktadır. Altı ay süren analitik tedaviden sonra, çocuk şu rüyayı görür:

"Bir nehiri geçmem gerekiyor. Çevreme bakarak bir köprü arıyor, fakat yakınlarda köprü göremiyorum. Beş ya da altı yaşındayım. Yüzmeyi de bilmiyorum. (Gerçekten de yüzmeyi 18 yaşında öğrenecektir.) Tam o sırada, iri yapılı bir adam görüyorum. Beni kucağına alarak nehirin öbür tarafına götürebileceğini işaret ediyor. Nehir yalnızca bir buçuk metre derinliğinde. İlk önce buna çok seviniyor ve kendimi taşıtıyorum. Ama adam beni kollarına alıp yürümeye başlayınca, içimi bir korku kaplıyor. Oradan kaçmazsam, öleceğimi hissediyorum. Nehire girmiş durumdayız. Tüm cesaretimi toplayarak suya atlıyorum. Boğulacağımı düşünmeme rağmen, birden bire yüzmeye başlıyor ve karşı kıyıya ulaşıyorum. O anda adam kayboluyor."

Rüyayı gören kişi, bu rüyayı görmöden önceki gün bir partiye gitmiş ve orada, aslında kendisinin tek amacının, diğer insanların ona hayranlık duymaları olduğunu anlamıştı. Hoşa giden ve beğenilen biri olmanın hayatın tek hedefi haline gelmesi, çocuksu bir davranıştı. Artık karar verme zamanının gelmiş

olduğunu düşündü. Ya hiçbir şeyden sorumlu olmayan bir çocuk olarak kalacak ya da acı dolu tecrübelerle yetişkinliğe ve olgunluğa doğru yol alacaktı. Artık bir şeylerin değişmesi gerektiğini kesinlikle kavraması, onu derinden sarsmış ve bu duygularla uykuya yatmıştı.

Bu rüyayı anlayıp, yorumlamak pek de zor değildir. Nehiri geçmek, vereceği kararı temsil etmektedir. Ama yüzmeye bilmeyen dört-beş yaşlarındaki çocuk karşı kıyıya nasıl ulaşabilecekti? Çocuğun yardımına gelen adam, bir çok kişiyi sembolize etmektedir. Bu çocuğa hayranlık duyan herkes, bununla sembolize edilmiş olabilir. Örneğin babası, öğretmenleri ve diğer çevresi. Buraya kadar rüyada, çocuğun içsel sorunları ortaya konulmuştur. Ama bu noktadan sonra, rüyaya yeni bir etken katılmaktadır. Çünkü çocuk, kendisini adama taşıtırsa, öleceğini hissetmektedir. Bu, net ve kesin bir aydınlanmadır. Artık karar verme zamanı gelmiştir. Bunun üzerine çocuk, suya atlar ve yüzerek karşı kıyıya geçer (herhalde artık beş-altı yaşlarında değildir). Son olay, bir arzunun gerçekleşmesidir. Fakat bu arzu, aslında yetişkin insanlarda görülen akılcı bir arzu türüdür. Rüyayı gören kişi, suya atlamaya cesaret ettiğinde artık kendisinin de yüzebildiğini (özgür olabildiğini) anlamıştır.

Fakat bu kavrayış, zaman içerisinde belirginliğini ve etkisini kaybetmiştir. Günlük hayatın “gürültüsü” ona, hiç bir şeyi abartmaması gerektiğini, herşeyin yolunda olduğunu, nedensiz yere çevresinden kopmaması gerektiğini fısıldamaktadır. Fakat bir süre sonra bu genç, gerçek hayatında da bu bilgiye ula-

şabildi ve rüyada olduğu gibi akıllı ve cesur davranmaya başladı. Böylelikle rüya gerçek olmuştu.

Anlattığımız son iki rüya, dikkatimizi akılcı ve akıldışı arzular arasındaki önemli bir farka çekmektedir. Arzuladığınız bir çok şeyin temelinde, kişiliğinizin güçsüz yanları gizlidir. Arzular, bu eksikliği gidermek ve dengelemek için doğarlar. Böylece rüyalarda şöhretli, güçlü ve herkes tarafından sevilen biri olduğumuzu görürüz. Bazı rüyalarımızın temelinde ise, bizim en değerli ve en önemli hedeflerimiz ile arzularımız yer alırlar. Dans ettiğimizi ya da uçtuğunuzu görmemiz veya ışıklar şehrini izlememiz, çevremizin sevdiğimiz dostlarla sarılması, belki uyanık halimizde bile farkedemediğimiz yüce yanlarımızın ortaya konulmasıdır. Rüyalarımız, bu hedeflerin ve yüceliklerin gerçekleşebilir nitelikte olduklarını gösterirler. Bunları ilk olarak rüyasal fantaziler biçiminde görürüz. Ama sonradan bilinçli eylemlere dönüşmeleri de mümkündür. Bu nedenle rüyaları önemsememek ve rüyayı gören kişinin cesaretini kırmak çok yanlıştır. Burada önemli olan, rüyaların sahip oldukları özelliklerdir. Dikkat edilmesi gereken, gördüğümüz rüyanın içeriğinin bizi ileriye götürücü mü, yoksa üretkenliğimizi engelleyici mi olduğu noktasıdır.

Şimdi anlatacağımız rüya ise, rüya görenin sorunlarına iyi bir ışık tutmasının yanı sıra, çağrışım malzemesinin nasıl kullanılacağını gösteren güzel bir örnektir. Rüyayı gören adam 35 yaşındadır ve gençliğinde hafif, fakat sürekli depresyonlar geçirmiştir. Babası neşeli, ancak sevgisini belli etmeyen

bir insandır. Annesi ise, çocuk daha sekiz-dokuz yaşındayken, ağır bunalımlar geçirmeye başlamıştır. Çocuğa, arkadaşlarıyla oyun oynama izni verilmemiş, çocuk evden çıkacak olursa, annesi ona bu davranışından dolayı çok kırıldığını ve üzüldüğünü söylemiştir. Çocuk, ancak kitapları ve hayalleri ile başbaşa kaldığında, annesinin eleştirilerinden kurtulabilmiştir. İçindeki her mutluluk kıpırtısı, annesinin soğuk davranmasıyla ve böyle bir gösteriye gerek olmadığını açıklamasıyla, bastırılmıştır. Aklı ona, annesinin eleştirilerinde haksız olduğunu söylemesine rağmen, annesinin mutsuzluğunda kendisinin de bir payı olduğu saplantısından kurtulamamıştır. Böylece, kendisinin de hayatta başarılı olabilmek için gereken şartlara sahip olmadığını düşünerek, mutsuz bir insan haline gelmiştir. Ayrıca, kimsenin ailesindeki bu duygu yoksunluğunu öğrenmemesi için de, çaba göstermektedir.

Diğer insanlarla olan ilişkisi bir hayli sorunludur. Özellikle saldırgan karakterli insanlarla hiç geçinememektedir. Böyle bir davranış karşısında, tamamen yalnız ve çaresiz kalmakta, ancak tanıdığı birkaç arkadaşının yanında bulunduğu zaman huzurlu olabilmektedir. Bir gün şu rüyayı görmüştür:

"Bir adamı, tekerlekli bir sandalyede otururken görüyorum. Satranç oyununa başlıyor ama, epëyce de isteksiz davranıyor. Birdenbire oyuna ara veriyor ve: "Bir süre önce de oyunumdan iki tane taşımlı almışlardı. Ama onların yerine "Thessail" i koyacağım" diyor. Ve şöyle devam ediyor. Bir ses (bu annemin sesi) bana şunu söyledi: Bu hayat yaşanmaya

değmez!”

Bazı ön bilgileri göz önünde tutarsak, rüyanın birkaç unsurunu kolayca anlayabiliriz. Tekerlekli sandalyedeki adam, rüyayı gören kişinin kendisi, satranç ise, hayatın bitmeyen bir oyunudur. Bu oyunda saldırı, savunma, karşı saldırı ve diğer stratejiler egemendir. Fakat adam, aslında hayat denilen bu oyunu oynamak istememektedir. “Bir süre önce de, oyunumdan iki tane taşımlı almışlardı” cümlesiyle, çocukluğunda yaşayamadığı bazı olaylara atıf yapmaktadır. Acaba oyundan alınan taşlar hangileriydi? Bence, bunlar kral ve kraliçe, yani babası ile annesidir. Onlar oğullarını eleştiriyorlar, kırıyorlar ve ona acı çektiriyorlardı. Yanında olmasalar bile, adamın üzerindeki olumsuz etkileri süregelmekteydi. Fakat rüyayı gören kişi, “Thessail”in yardımı ile bu sorunu çözümlemiş, oyuna devam etmiştir. Fakat yorumumuz, bu kavramda tıkanıp kalmaktadır. Rüyayı gören kişi de çaresizdir.

Rüyayı gören adam: “Bu kelimeyi tam olarak görebiliyorum. Ama ne anlama geldiğini bir türlü kestiremiyorum” derken, rüyayı analiz eden doktorun cevabı şöyle olmuştu.

Psikiyatrist: “Herhalde rüyayı gördüğünüz sırada, bu kelimenin anlamını biliyordunuz? Ne de olsa gördüğünüz şey sizin rüyanızdır. Ve o kelimenin yaratıcısı da sizsiniz. Şimdi, kelime hakkında bir serbest çağrışımında bulunmaya çalışalım. “Thessail” kelimesini duyduğunuzda aklınıza ne geliyor?”

Adam: “Aklıma gelen ilk şey Thessalia’dır. Bil-

diğiniz gibi Thessalia, Yunanistan'ın bir bölgesidir. Evet, çocukken Thessalia'nın çok hoşuma gittiğini hatırlıyorum. Oranın yumuşak ve sıcak iklimini, mutlu ve sevecen çobanlarını hatırlıyorum. Thessalia'yı, Atina'dan ve Isparta'dan daha fazla beğenmiştim. Örneğin Isparta'nın askerî atmosferi hiç hoşuma gitmemiş, Atina'yı da pek sevememiştim. Atinalılar, kültür düşkünü sosyetik insanlardı. Oysa Thessalia'daki çobanları daha içten bulmuş ve onlardan daha çok hoşlanmıştım."

Psikiyatrist: "Fakat rüyanızda gördüğünüz kelime Thessalia değil, "Thessail"dir. Bu kelimeyi niçin değiştirdiniz?"

Adam: "Çok garip. Şimdi de bir harman döğeni aklıma geliyor. Hani çiftçilerin buğdayı ezdikleri şu alet. Fakat, harman döğentni aynı zamanda bir silâh olarak da kullanabilirsiniz."

Psikiyatrist: "Bu çok ilginç işte. Demek ki, "Thessail" keliniesi, Thess-alia ve fl-aıl (İngilizce'de "flail" harman döğeni anlamına gelmektedir) kelimelerinden oluşuyor. Buna göre Thessalia, size harman döğenlerini, çobanları ve çiftçileri hatırlatmakta, yani basit köy hayatını canlandırmaktadır. Şimdi yine rüyanıza geri dönelim. Rüyanızda satranç oynuyorsunuz, oyununuzdan iki tane taşın alındığını biliyorsunuz ve bunları "Thessail" yardımıyla karşılayabileceğinizi söylüyorsunuz."

Adam: "Şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Çocukluğumu tam olarak yaşayamamış olduğumdan, hayat oyunumdaki durumun daha olumsuz olduğunu düşünüyorum. Diğerlerinin sahip olduğu silâhların (yani,

satranç taşlarının) hepsi yok bende. Fakat yeni ve basit bir hayata başlayabilirim ve eksik olan silâhlarımın yerini de bir harman döğeni alabilir.”

Psikiyatrist: “Fakat rüyanız bununla kalmış olmuyor. Birden bire oyunu bırakıyorsunuz ve “bir ses bana şunu söyledi: Bu hayat yaşamaya değmez!” diyorsunuz.”

Adam: “Bunu çok iyi anlıyorum. Çünkü hayat oyununu, oynamaya zorlandığım için oynuyorum. Fakat aslında bu hayat, beni hiç ilgilendirmiyor. Çocukluğumdan beri sahip olduğum hayat görüşüm bellidir: Bu hayat yaşamaya değmez!”

Psikiyatrist: “Evet, eğer hayat görüşünüzü, kendinizin değil de annenizin etkisi ile oluşturduğunuzu ve annenizin üzerinizde hipnotizma ötesi bir egemenliğe sahip olduğunu kabul ederseniz, önemli bir adım atmış sayılabilirsiniz. Artık bu hipnotizmadan kurtulmanın çarelerini aramanızın zamanı gelmiştir. Aslında depresyonlarınızın annenizin etkisiyle oluştuğunu anlamanız bile büyük bir başarıdır. Bu gerçeği de ancak uykunuzda kavrayabildiniz.”

Şimdiye kadar hiç incelemediğimiz bir rüya türü de kâbuslardır. Freud'a göre, kâbuslar genel rüya kuramının bir parçasıdır ve burada da akıldışı bir arzu tatmin edilmektedir. Fakat uykusunda bir kâbus görmüş olan herkes, bu görüşe karşı çıkacaktır. Acaba büyük dehşetleri yaşadktan sonra korku içerisinde uyandığımızda, akıldışı bir arzumuzu mu tatmin etmiş oluruz? Bu anlamlı bir açıklama mıdır?

Yukarıdaki eleştiri ilk anda öyle gibi görünse de,

pek o kadar yerinde değildir. Çünkü bazı patolojik durumlarda insanlar, büyük bir zevkle, kendilerine zarar veren şeyleri yapmaktadırlar. Örneğin mazoşistler, kaza geçirmeyi ya da hasta olmayı veya dövülmeyi, bilinç dışı bir biçimde de olsa, arzu etmektedirler. Mazoşist sapıklarda (yani, böyle bir arzunun cinsel bir görünüm kazanmış olması halinde) bu duygu, bilinçli olarak ortaya çıkmaktadır. Ayrıca intihar etmek isteğinin de, intikam ve yok etmek dürtüsünün sonucunda oluştuğunu, ama burada başka insanlara karşı değil de, kendi kişiliğine karşı yöneltilmiş olduğunu biliyoruz. Kendini yok etme ve ızdırap çektilme duygularına sahip insanların kişiliklerinin diğer yüzünde, derin ve yoğun korkular gözlenmektedir. Aslında bu korkular, kişinin kendine zarar verici eğilimlerinin bir sonucudur. Freud'a göre, korkuya yol açan nedenlerin ardında, yalnızca mazoşist duygular ya da intihar eğilimleri gizli değildir. Ayrıca başka insanların nefretine yol açan ya da toplumun cezasını gerektirecek arzulara sahip olmak ve bunları gerçekleştirmeye çalışmak da, kişiliğin korkuyla dolması sonucunu getirir.

Aşağıdaki rüya, bir korku rüyasına verilebilecek güzel bir örnektir:

"Bir meyva bahçesinde gezinirken, bir ağaçtan elma koparıyorum. Tam o anda büyük bir köpek geliyor ve üzerime atılıyor. Çok korkuyorum ve "imdat" diye bağıarak, uyanıyorum."

Rüyayı gören adam, aynı gün yolda evli bir kadına rastlamış ve ondan çok hoşlanmıştı. Bu bilgi, yukarıdaki korku rüyasını yorumlayabilmek için gerek-

mektedir. Kadının adama ümit vermesi üzerine adam, onunla bir ilişkiye girebilme hayalleriyle uykuya dalmıştır. Adamın burada, vicdanından dolayı mı, yoksa toplumun cezasından dolayı mı korktuğu önemsizdir. Önemli olan, bu korkunun, cinsel arzunun tatmin edilmesi isteğinden kaynaklanmış olmasıdır. Çalınmış ve yasak olan meyveyi yemek, adamda şiddetli bir korku yaratmıştır.

Birçok korku rüyasını, gizli kalmış arzularımızın bir tatmini olarak görebiliriz. Bu, Freud yöntemine de uygun bir açıklama olacaktır, ama ben buna katılmıyorum. Çünkü ben rüyaları, uykumuzda yaşadığımız ruhsal bir faaliyet türü olarak görmekteyim. O halde nasıl ki uyanıkken korkularımız oluyorsa, bunun aynen uyku haline yansması da doğaldır. Yani insanlar, uykularında da, uyanıkken de bir tehlike ile karşılaştıklarında, korku duyarlar.

Korkularımız ihtiraslardan ve tutkulardan mı kaynaklanırlar? Ya da Buddhistler'in dediği gibi. "susamadığımız zaman, korku da duymaz mıyız?" O zaman, uyurken ve uyanık iken yaşadığımız korkuların temelinde, arzularımızın ve isteklerimizin yattığını söyleyebilir miyiz?

Bence bu fikri savunmak, pek de yanlış olmaz. Çünkü her korku olayının ardında, bir arzu yer alır. Fakat Freud'un yorumları, bu genel görüşler çerçevesinde ileri sürülmemiştir. Bunu daha iyi anlamak için, korku rüyalarının üç değişik türünü biraz daha yakından inceleyelim.

Mazoşist ve kendimize zarar verici kâbusların

ardında, acı çekmek ve kendimizi yok etmek arzuları vardır. İkinci tür olan elmayı çalma rüyasında ise, doğrudan bir zarar verme arzusu bulunmaz. Ancak gerçekleştirilen arzu, ruhun başka bir bölümünde korku yaratmıştır. Bir arzu nedeni ile ortaya çıkan bu rüyalar, bir yan ürün olarak korkuyu çağrıştırırlar. Üçüncü tip kâbuslar, kendimizi tehlikede görmemizden kaynaklanmaktadır. Hayatımızın ya da özgürlüğümüzün gerçek veya varsayımsal biçimde tehdit edilmesiyle oluşan bu rüyalarda, arzuların rüya ile bir ilgisi yoktur. Özetle, ilk iki tür kâbuslar, bir arzunun gerçekleşmesi ve varolması sonucunda ortaya çıkmaktadırlar. Üçüncü tür kâbuslar ise, bir tehlikenin baş göstermesi ile oluşmaktadırlar. Burada varolan, yaşamak veya benzeri evrensel istekler, oluşumun ortaya çıkmasını etkilemezler. Aşağıdaki korku rüyası, diğer kâbuslara benzeyen özellikler göstermektedir:

“Bir seranın içindeyim. Birdenbire, bir yılan bana doğru gelmeye başlıyor. Annem ise yanımda duruyor ve haince gülümsüyor. Bana yardım etmeden de gidiyor. Kapıya doğru koşuyorum, fakat yılanın oraya benden daha önce ulaşmış olduğunu görüyorum. Yılan, yolumu kapatıyor. Sonra dehşet içinde uyanıyorum.”

Rüyayı gören kişi, şiddetli korkular yaşayan 44 yaşındaki bir kadındır. Rüyanın en göze çarpan unsuru da, anne ve çocuk arasında görülen karşılıklı kin duygusudur. Aslında annenin, kızından nefret etmesinin kabul edilebilir nedenleri vardır. Annesi, sevmediği bir erkekle evlenmiştir. Kızının ise, bu zoraki

evliliği sürdürmesindeki tek neden olduğunu düşünmektedir. Ayrıca kız üç yaşındayken, annesinin bir başka erkekle ilişkisi olduğunu anlamış ve bunu babasına söylemiştir. Bu olaydan sonra, anne ve kız ilişkisi, sürekli bir çatışma halini almıştır. Belki babası kızına destek olabilse, durum bu türlü gelişmeyecektir. Ama baba da kendi karısından korkmaktadır. Bundan dolayı da, hiçbir zaman kızına açık bir destek verememiştir. Sonuç olarak, çok yetenekli ve onurlu olan kızı, kendi içine kapanık birisi haline gelmiştir. Hep içine attığı duygularında, annesinin onu ezdiğini ve bir gün fırsatını bulursa onu aldedeceğini tasarlamaktadır. Sonuçta bütün bu nefret ve güvensizlik duyguları, kızın uykusunda ve uyanık halinde peşini bırakmayan bir korku şekline dönüşmüştür.

Anlatılan rüya, bu korkunun bir ifadesidir. Kadının “sera” hakkındaki fikirleri sorulduğunda, benzer bir şeranın eski çiftliklerinde de bulunduğu söylemiş, bu seraya, bir çok kereler yalnız kalabilmek ve kendisiyle başbaşa olmak için gittiğini anlatmıştır. Rüyasında ise tehlike, annesinden gelmez, bir yılan tarafından oluşturulur. Bu ne demektir? Herhalde kadının burada, koruyan anne tipine olan özlemini dile getirmeye çalışmıştır. Annesinin karakterinin en sonunda değiştiğini ve onun artık iyi bir anne olduğunu sık sık hayal etmiştir. Fakat bu rüyada, kadın bir kez daha tehlikededir, ama annesi haince gülümsemekte ve kızına yardım etmemektedir. Böylece, annesinin gerçek yüzü bir kez daha belirgin olarak ortaya çıkmıştır. Nitekim annenin böyle davranmasından sonra, rüyadaki yılan ve anne ayırımı ortadan kalkmak-

ta, artık annesi, yılanla bir tutulmakta ve ikisi de, kadını yok etmek isteyen güçleri temsil etmektedirler. Kadın kurtulabilmek ümidiyle hemen kapıya doğru koşar. Fakat geç kaldığını görür. Çünkü yolu kapalıdır. Böylece, zehirli bir yılan ve kötü bir anneyle aynı yerde kapalı kalmıştır.

Rüyayı gören kadın, günboyu yaşadığı korkuları uykusunda daha yoğun ve annesi üzerinde odaklanmış olarak yaşamaktadır. Aslında bu, gerçekçi bir korku da değildir. Sözü edilen korku patolojik, yani hastalıklı bir davranış örneğidir. Çünkü ne annesi, ne de başka bir insan, onun için bir tehlike oluşturmamaktadır. Fakat kadın yine de, rüyasında ortaya çıktığı gibi, şiddetle korkmaktadır. “Acaba bu rüya bir arzunun gerçekleşmesi midir?” sorusuna belirli bir noktaya kadar “evet” dememiz gerekmektedir. Kadın, annesini onu seven ve koruyan birisi olarak görmek istemektedir. Fakat o, haince davranmakta ve kızının korkmasına neden olmaktadır. Aslında annesine ihtiyaç duymasa, ondan korkmasına da gerek kalmayacaktır. Fakat bu rüyada, iyi bir anneye sahip olma arzusu dışında, diğer bazı önemli arzular da ortaya çıkmaktadır. Bunlar, intikam duygusu ve babasına, karısının kötü bir insan olduğunu göstermek isteğidir. Babasına bu biçimde davranması, çocukluktan kalma bir cinsel bağılıktan veya sevgisinden dolayı değildir. Kız, küçükken yaşadığı aşağılanmaları ve eziklikleri düşünmekte, onurunu ve kendine güvenini ancak böyle, annesini yok ederek kazanacağını sanmaktadır. Aslında kadının bu intikam duyguları oldukça karmaşıktır ve bu konunun sınırlarını aşar. Onun daha başka değişik korku rüyaları da var-

dır ve bunlarda o koruyucu anne özlemi yer almaz. Aşağıdaki örneklerde olduğu gibi:

"Bir kafesteyim. Yanımda bir kaplan duruyor ve bana yardım edebilecek hiç kimse yok."

Veya bir başka korku rüyası:

"Bir bataklık görüyorum. Küçük bir patikadan yürüyerek, bu bataklığı geçmeye çalışıyorum. Çevrem çok karanlık, önümü göremiyor ve yönümü de tamamen kaybediyorum. Bir adım daha atarsam düşüp, boğulacağımı düşünüyorum."

Yada:

"Bir davadaki sanık rolündeyim. Bir cinayet işlemiş olmakla suçlanıyor, ama suçsuz olduğumu biliyorum. Fakat yargıçlar ve jüri üyeleri beni suçlu olarak görüyorlar. Bunu yüzlerinden anlıyorum. Sanki dava, sadece formalite icabı yapılıyormuş gibi. Sonucun önceden belli olduğunu hissediyorum. Ben ya da tanıklar ne söylerse sür lesinler (aslında tanık bile yok), yine de kendimi savunmanın bir anlamı olmadığını biliyorum."

Anlatılan bütün bu rüyaların ardında, çaresizlik gizlidir. Bu çaresizlik, kadının kişiliğinin tüm özelliklerini felce uğrattıyor ve onun bir paniğe kapılmasına yol açıyor. Rüyalarda yer alan cisimler, hayvanlar ve insanların hepsi de, kadına karşı çok insafsız davranıyorlar. Çevrede bir tek arkadaşı bile görülüyor, hiç kimse kadının yardımına gelmiyor. Bu çaresizliğin temelinde, kadının hâlâ annesinden intikam almak istemesi yatmaktadır. Bundan ve zihninin-

de annesiyle mücadele etmekten vazgeçemediği sürece de, bu pasif durumdan kurtulamayacaktır. Burada karşımıza çıkan intikam alma duygusu, akıldışı bir arzunun gerçekleşmesi değil, hayatta kalabilme ve yaşayabilme isteğinden kaynaklanan bir öğedir. Çünkü kadının temel korkusu, kendini savunamayacağı dış saldırılara hedef olmaktır.

Birçok kere tekrarlanan rüyalar, incelenmesi açısından ilginç ve anlamlıdır. Gerçekten de bazı insanlar, aynı rüyayı senelerce, hatta kendilerini bildiklerinden beri gördüklerini söylemektedirler. Bu tür rüyalarda, çoğunlukla rüyayı gören kişinin hayat anlayışı ya da hayatının amacı kendisini belli etmektedir. Bunun yanı sıra, böyle tekrarlanan rüyalar onları gören insanların nevrozlarını ve hatta kişiliklerini anlamamızı sağlayan birer anahtar gibidirler. Bu rüyalar, bazen hiç değişikliğe uğramadan tekrarlanırlarken, bazen de kişinin yaşantısındaki gelişme ya da gerilemelere göre farklılık gösterebilirler.

İnceleyeceğimiz rüyanın sahibi, on beş yaşındaki bir kız çocuğudur. Kız, henüz on yaşındayken bir intihar girişiminde bulunmuş ve daha sonra da bunu beş kez denemiştir. Alkolik olan babası, kızını sürekli olarak dövmede, annesi ise, başka erkeklerle yatıp kalmaktadır. Evde ne yiyecek, ne de giyecek bir şey yoktur ve her taraf pislik içindedir. Böylesine yıkıcı ve insanlığa ters bir ortamda yetişen bu kız, kendini bildiğinden beri, hep şu rüyayı görmekte olduğunu söylemektedir:

"Bir kuyunun dibindeyim. Yukarı çıkmaya çalışıyorum. Tam kuyunun başına gelmişken, birisi elle-

rime basmaya başlıyor. Ellerimi acıyla geri çekince de, yine kuyunun içine düşüyorum."

Herhalde bu rüyayı açıklamaya pek gerek yoktur. Çünkü rüya aracılığı ile genç kızın hayat trajedisi gözler önüne serilmektedir. Eğer kız bu rüyayı bir kez görmüş olsaydı, bazı muhtemel korkulardan söz etmemiz gerekecekti. Fakat bu rüya, düzenli olarak tekrarlandığı için, kızın hayatındaki önemli bir konunun gün ışığına çıktığını düşünmemiz doğru olur. Kızın niçin sürekli olarak intihar girişiminde bulunduğu da, bu rüyayı göz önüne alınca açıklığa kavuşmuştur.

Aşağıdaki rüyada ise, öz olarak aynı, fakat biçim açısından değişken bir "tekrar rüyası" örneği görülebilir. Rüyalar, aşağıdaki sırayı izleyerek görülmüşlerdir:

a) "Hapishanedeyim. Dışarıya çıkamıyorum."

b) "Sınırdan geçmek istiyorum. Fakat pasaportum olmadığından, beni sınır kapısında alıkoyuyorlar."

c) "Avrupa'da bir limandayım ve bir gemiye binmek istiyorum. Fakat görünürde hiç bir gemi yok ve buradan nasıl uzaklaşacağımı da bilemiyorum."

d) "Büyük bir şehirde, kendi evimdeyim ve dışarıya çıkmak istiyorum. Fakat kapıyı bir türlü açamıyorum. Bunun üzerine kapıyı kuvvetlice tekmeleyince, aniden açılıyor ve ben dışarıya çıkabiliyorum."

Görülebileceği gibi, dört rüyanın da temelinde kapalı kalma, "dışarıya çıkamama" korkusu yatmak-

tadır. Rüya dizisinden de anlaşılacağı gibi, adamın korkusu senelerdir içinde yer etmiş, ama zamanla bir azalma göstermiştir. (Hapishaneden başlayıp, tekme-lenerek açılan kapıya kadar uzanan bir geçiş vardır.) Rüyayı gören adam, ilk önce kendini kurtaramaz bir haldeyken, gördüğü son rüyada, kapıyı kuvvetli bir tekmeyle açabilmiştir. Bu da, adamın seneler boyunca ruhsal yönde ileriye doğru olumlu bir gelişme gösterdiğinin belirtisidir.

VII

Mitoslar, Masallar, Merasimler ve Rüyalarda Kullanılan Sembol Dilleri

Tıpkı rüyalar gibi mitoslar da, zaman ve mekân içerisinde gelişen bir tarihçeye sahiptirler. Uzun yıllar boyunca, sembolik bir dil kullanarak, insanlığın dinî ve felsefî görüşleri ile ruhun geçirdiği tecrübeleri bizlere aktarmışlardır. Sembol dilini ve mitosların bu gerçek özünü kavrayamazsak, karşımıza iki seçenek çıkar. Mitosları; ya bilim öncesi ve saf bir dünya görüşünün, sanatsal özelliğe sahip bir ürün olarak görebiliriz, ya da (ki bu alışılacık bir görüştür) mitosların özünde “gerçek” bir olayın yattığını ve bunun sanatsal bir biçimde işlenmiş olduğunu, böylelikle de zamanımıza kadar aktarıldığını düşünebiliriz. Yirminci yüzyılın başlarına kadar geride kalan bu ikinci yaklaşım, daha sonraları öne çıkmaya başlamıştır. Günümüzde ise, mitosların daha çok dinî ve felsefî özellikleri ön planda tutularak, dışa vurulan anlatım biçiminin, bu dinî ve felsefî çekirdeğin sembolik bir ifadesi olduğu kabul edilmektedir. Artık, bu

dışa vurulan anlatım biçiminin, yani hikâyenin “ilkel” toplumların fantastik hayalleri olmadığını, geçmişten günümüze kadar gelebilen değerli hatıraları dile getirdiklerini anlamaya başlıyoruz. (Ayrıca bazı hatıraların tarihî gerçekleri yansıttıklarını, bilimsel araştırmalar sonucu ispatlamış bulunuyoruz.) Mitoslara yeni bir gözle bakanların başında Johann Jakob Bachofen ve Sigmund Freud gelirler. Bachofen, mitosların dinî ve felsefî anlamlarını ve tarih içindeki önemlerini, insanüstü bir çaba ve başarı ile gün ışığına çıkarmayı başaramamıştır. Freud'un mitoslara olan katkısı ise, rüya yorumu tekniğini ortaya atarak, sembol dilinin anlaşılmasını kolaylaştırmasıdır. Freud mitosları da, tıpkı rüyalarda olduğu gibi, akıldışı ve sosyal dürtülerimizin ürünleri olarak görme eğiliminde olduğu için, mitos konusundaki katkısı dolaylı biçimde ortaya çıkar. Oysa mitoslar, kendilerini sembol dili aracılığı ile ifade eden, geçmiş zaman bilgelikleri ve özdeyişleridir.

a) Odipus Mitosu

Freud'un mitosları yorumlayış biçimini, onun Odipus mitosunu nasıl değerlendirdiğini inceleyerek anlayabiliriz. Aynı zamanda, yorumun merkezine cinsellik yerine, insanlar arası ilişkilerde çok önemli bir öge olan "otorite" kavramını koyarsak, apayrı bir yoruma gitmiş oluruz. Bunun yanı sıra, mitosların yazılı bir belge haline getirilirken, eski toplum düzenini ve düşünce biçimini gösteren hatıraların nasıl da değiştirilip, çarpıtıldığını yine Odipus mitosunda görmek mümkündür. (Bundan sonra yazılanlar için bkz: E. Fromm, 1949).

Sigmund Freud, bu konuda şunları yazmaktadır. (1900a, s. 269 vd):

"Eğer Kral Odipus'un hikâyesi, günümüz insanını en az bir eski Yunanlı kadar etkiliyorsa, o zaman bunun nedeninin, hikâyenin çok özel olan içeriğinde aranması gerektiğini düşünüyorum. Galiba içimizde, Odipus'un kader gücünü kabul eden bir şey vardır. Onun karşılaştığı kaderi belki biz de yaşayabiliriz. Bundan dolayı da, hikâyesi bizi çok etkilemektedir. Gerçekten de hikâyedeki kâhin, bizi de lânetleyebilirdi. Çünkü, rüyalarımızın da gösterdiği gibi, insanlar ilk cinsel arzularını annelerine ve ilk nefreti de babalarına karşı duyarlar. Babası Laios'u öldüren ve annesi İokaste ile evlenen Kral Odipus, yalnızca çocukluk arzularımızın bir tabiidir. Fakat biz, kraldan daha şanslıyız. Çünkü, eğer psiko-nevrotik bir hasta değilseniz, annemize karşı hissettiklerimiz ve babamıza karşı duyduğumuz nefret, doğal bir biçimde tükenecek ve dinecektir. Ama yine de içi-

mizde ortaya çıkan “anneye sahip olma arzusu” karşısında, büyük bir üzüntüye kapılır ve onu bastırma-ya çalışırız. Şair, Odipus’un suçunu gözler önüne sererken, içimizdeki bastırılmış dürtüleri de su üstüne çıkartmaktadır. Bu arada koronun ikazı, bizi çok derinden yaralar:

“...İşte bakın, bu Odipus,
Yüce bilmeceleri çözen ve egemen olan kişi,
Mutluluğu herkes tarafından kıskanılan adam.
Ama gelin de görün, şanssızlığın amansız
dalgaları, onu nasıl da yuttular!”

Ahlâk anlayışınıza ters düşen doğal arzularımızdan biz de, aynen Kral Odipus gibi habersiziz. Fakat onları gördükten sonra, artık bir daha çocukluğumuza dönüp, özlemle bakmaz istemeyiz.”

Freud’un burada sözünü ettiği “Odipus kompleksi”, daha sonra onun psikolojisinin bir temel taşı haline gelmiştir. Freud bunu, din ve ahlâkın gelişimini açıklayan bir anahtar olarak görüyor ve çocukların gelişiminde bu kompleksin çok önemli bir rolü olduğunu savunuyordu. Odipus kompleksinin, psikopatolojik gelişmelerin temelini ve “nevrozların çekirdeğini” oluşturduğunu düşünüyordu.

Freud’un örnek aldığı mitos, Sophokles’in yazdığı “Kral Odipus” tragedyasıdır. Bu eserin özeti şöyledir: Bir kâhin, Theba Kralı Laios ve karısı İokaste’ye, doğacak olan oğullarının, babasını öldüreceğini ve annesini de kendisine bir eş olarak alacağını söylemiştir. Bu kaderden kurtulmak için İokaste, yeni doğmuş olan oğlunu öldürmek ister. Ve onu bir ço-

bana teslim eder. Çoban, ayakları bağlanmış olan çocuğu bir ormana bırakacak, bebek de böylece ölecektir. Fakat yaşlı çoban, verilen görevi yerine getirmez ve çocuğu, Korint Kralı'nın bir memuruna verir. Bu memur da, bebeği krala teslim eder. Kral, bu çocuğu kendi evlâdı olarak kabullenir ve onu Korint'te yetiştirir. Çocuk, kralın öz babası olmadığını bilinemektedir. Daha sonra, Delphi şehri kâhini genç adama, babasını öldüreceğini ve annesiyle evleneceğini söyler. Bunun üzerine, kaderinden kaçmaya ve kendi evi sandığı Korint'ten uzaklaşmaya karar verir. Delphi'den geri dönerken, yaşlı bir adamla kavga eder. Bu arada kontrolünü kaybeder ve yaşlı adam ile hizmetçisini öldürür. Aslında ölen yaşlı adam, kendi gerçek babası olan Theba Kralı Laios'tur.

Odipus, bir süte sonra Theba'ya gelir. Fakat bir sfenksin, şehrin gençlerini öldürdüğünü görür. Sfenks, sorduğu bilmeceye doğru bir cevap aldığı zaman, bu cinayetlerden vazgeçeceğini söylemektedir. Sorulan bilmece şöyledir: "İlk önce dört, sonra iki ve en sonunda da üç ayak üzerinde yürüyen şey nedir?" Ayrıca, bu bilmeceyi çözenin, Theba şehrinin kralı olmasına karar verilmiştir. Böylece artık dul olan kraliçeyi de, kendine eş olarak alabilecektir. Odipus, bilmeceyi çözmeye çalışır. Ve sonunda çözümlü bulur. Sorulan şey, insandır. Çünkü insanlar, bebek iken dört ayak, yetişkin iken iki ayak ve yaşlılıklarında da üç ayak (bastonla birlikte) üzerinde yürümektedirler. Bunun üzerine sfenks, kendini denize atar ve ölür. Theba şehri artık kurtulmuştur. Odipus ise, Theba Kralı olur ve İokaste ile evlenir.

Odipus kral olduktan sonra, şehirde büyük bir veba salgını ortaya çıkar. Birçok Thebalı ölür. Kâhin Teiresias bu vebanın, Kral Odipus'un işlediği bir suçtan dolayı şehirde yayıldığını söyler. Odipus'u baba katili olmak ve indest yapmak ile suçlar. Kral, ilk önce buna inanmak istemez. Fakat sonunda gerçeği görür ve bu acı ile kendi gözlerini kör eder. İokaste ise, intiharı seçer. Tragedya, Odipus'un bilmeyerek işlediği ve bastırmaya çalıştığı bir suçun cezasını çekmesiyle son bulur.

Acaba bu mitos, Freud'un görüşlerini mi yansıtmaktadır? Burada bilinç dışı bir indest arzusu ve babaya duyulan nefret mi anlatılmaktadır? Gözüktüğü kadarıyla bu mitos, Freud'un teorisini doğrulamaktadır.

Ama mitosu yakından incelediğimizde, bazı şüpheler ortaya çıkar. İlk olarak şu özellik dikkatimizi çekmektedir: Eğer Freud'un görüşleri doğru olsaydı, Odipus, Laios ve İokaste'nin onun babası ve annesi olduklarını bilmeden, ilk önce İokaste ile tanışmalı, ona aşık olmalı, onunla evlenmeli ve daha sonra da babasını öldürmeliydi. Fakat "Kral Odipus"ta, Odipus'un İokaste'den hoşlandığı yazmamaktadır. Ayrıca ona aşık bile olmamıştır. İokaste ile evlenmesinin tek sebebi, bu kadının taht ile birlikte verilmiş olmasıdır. Eğer gerçekten indest arzuları işlenmiş olsaydı, anne ve oğlu arasındaki bir cinsel arzunun belirlenmesi gerekmez miydi? Bu soru, bir başka açıdan da önemlidir. Eğer mitosun eski kaynaklarındaki biçimine bakacak olursak, yalnızca Şamlı Nikola'nın hikâyesinde bir evlenme sahnesi vardır. Evlenme

sahnesi, Carl Robert'e göre, daha sonra bu mitosa katılmıştır (bkz: C. Robert, 1915).

Ayrıca bu tragedyada Odişus, cesur ve bilge bir kahraman olarak anlatılmaktadır. O, Theba'nın iyiliğı için gelmiştir. Öyleyse böyle bir kişiden zamanının en adi suçunu işlemesini nasıl bekleyebiliriz? Bu soruya belki şöyle bir cevap verebiliriz: Güçlü ve egemen olan insanlar bile, ansızın bir kötülüğün kurbanı olabilirler. Ama bu, tartışılabilir bir yaklaşımdır.

Aslında bu eser üç bölümden oluşmaktadır, yani bir trilojidir. Eğer bu trilojinin diğer iki bölümünü yani "Odişus Kolonos'ta" ve "Antigone"yi dikkate almazsak, yukarıdaki soruların hiç birine tatmin edici bir cevap bulamayız. Yine de en azından, şöyle bir hipotez geliştirmemiz mümkündür: Bu mitos, anne ve oğlu arasındaki bir indest sevginin sembolü değil, ataerkil ailedeki baba otoritesine karşı yapılan bir isyandır. Odişus'un İokaste ile evlenmesi, yalnızca ikinci dereceden bir öneme sahiptir. "Kral Odişus" daha çok babasına karşı zafer kazanmış bir erkeğin sembolüdür.

Bu hipotezin geçerliliğini bütün Odişus trilojisi-ni göz önünde bulundurarak inceleyebilmek için, Sophokles'in yazdığı eseri bir bütün olarak ele almamız, yani "Kral Odişus, Odişus Kolonos'ta ve Antigone"yi birlikte incelememiz gerekmektedir. (Triloji belki de bu sıra içinde yazılmamıştır. Ayrıca Sophokles'in bu üç tragedyayı bir triloji, yani üçlü bir tragedya biçimi olarak planlanmamış olması da mümkündür. Fakat yine de, bu tragedya bir bütün

oluşturmaktadır. Bütünsel ilişkiyi göz önünde tutmadan, Odipus'un ve çocuklarının kaderini yazmak ben-
ce imkânsızdır.)

“Odipus Kolonos'ta” adlı eserde Odipus, Atina yakınlarında bir yerdedir ve ölmek üzeredir. Kendini kör ettikten sonra, bir süre Theba'da kalmıştır. Odipus'tan sonra, amcası Kreon Theba Kralı olmuş ve Odipus'u sürgüne yollamıştır. Odipus'un kızları olan Antigone ve İsmene, babalarıyla birlikte sürgüne gitmişlerdir. Fakat her iki oğlu da (yani, Eteokles ve Polyneikes) babalarına yardım etmemekte kararlıdır-
lar. Odipus Theba'yı terkettiğinde, bu iki kardeş ara-
sında bir taht kavgası başlar. Eteokles bu kavgayı ka-
zanan kişidir. Fakat Polyneikes teslim olmaz ve ya-
bancı askeri güçlerin yardımı ile tahtı ele geçirmeye
çalışır. Bunun için babasına gidip, özür diler ve yar-
dımını ister. Fakat Odipus'un oğullarına duyduğu
nefret çok büyüktür. Polyneikes'in yalvarmalarına ve
Antigone'nin araya girmesine rağmen oğlunu affet-
mez. Ölümünden önceki en son kelimelerinde de
şunları söyler:

“Defol, aşağılık adam. Senin baban yok artık!
Korkak adam, dinle şu lânetlerimi:
Hiç unutmı, mızrağın hiç bir zaman
Doğduğun kenti yenemeyecek ve hiç bir zaman
Argos'a geri dönemeyeceksin, çünkü onu öldü-
rerek
Seni reddeden kardeşini kaybetmiş olacaksın.
Lânetlerimi dinleyin ve hemen alın onu.
Tartaros'un babasının korkunç gecesi,

Bu memleketin hayaletleri,
Kardeş kinini uyandıran Tann Ares bile,
Sizleri kurtaramaz artık.
Söylediklerimi duydun. Git ve söyle bunları
Theba halkına ve girdiğin ittifaka,
Seninle anlaşılan o birliğe: Odişus artık
Oğullarına bu onurlu hediyeleri verdi.”

(Sophokles, 1968, s. 396)

“Antigone” de ise, bir başka baba-oğul çatışması ana temayı oluşturmaktadır. Bu eserde Kreon, yani devlet ve ailenin otoriter temsilcisi, oğlu Haimon'a karşı savaşımaktadır. Haimon babasını, Antigone'ye ve halkına karşı olan davranışlarından dolayı eleştirmekte ve onu öldürmeye kalkmakta, bunu başaramayınca da kendi canına kıymaktadır.

Görüleceği gibi, ilç tragedyada da egemen olan konu, baba ve oğul arasındaki çekişmedir. “Kral Odişus”ta Odişus babasını öldürmüştür, çünkü Laios, küçük Odişus'u öldürmek istemiştir. “Odişus Kolonos'ta” ise Odişus oğullarına, beslediği tüm nefretini kusmaktadır. “Antigone”de de aynı nefreti, Kreon ve Haimon arasında görmekteyiz. İnzest sorunu, ne Odişus'un annesi ve oğulları ve ne de Haimon ve annesi Eurydike arasında vardır. Eğer “Kral Odişus”u, bütün trilojiyi göz önünde tutarak yorumlarsak, asıl ve önemli konunun, inzest sorunu değil de, baba ve oğul arasındaki çatışma olduğunu görebiliriz.

Freud ise bu çatışmayı, inzest arzusundan doğan baba-oğul çatışması ve rekabeti olarak yorumlamış-

tır. Bu yorumun doğru olmadığını iddia edecek olursak, çatışmanın niçin ortaya çıktığını da akla yakın bir biçimde açıklamamız gerekecektir.

Bunun için “Antigone”deki bazı anahtarları kullanabiliriz. Çünkü burada, Haimon ve Kreon arasındaki çatışma, ikisinin arasında varolan özel bir ilişkiye dayanmaktadır. Kreon, sert ve otoriter kişiliği temsil etmektedir. Haimon ise, bu otoriteye baş kaldırmaktadır. Odipus trilojisini bir bütün olarak ele aldığımızda, babanın otoritesine karşı isyan etmenin, hikâyelerin egemen unsuru olduğunu görebiliriz. Bu başkaldırı, ataerkil ve anaerkil toplumların çok eski çağlardaki çatışmalarına kadar geriye götürülebilir. Odipus, Haimon ve Antigone, anaerkil prensibi temsil etmektedirler. Üçü de, babalarının toplumsal ve dinî düzenlerine karşı çıkmaktadırlar.

Bu yorum, Bachofen’in Yunan Mitolojyası analizine dayandığı için, burada onun bu konudaki görüşlerine de biraz açıklık getirmemiz gerekmektedir.

Bachofen, 1861’de yayınladığı “Analık Hakkı” (Das Mutterrecht) adlı kitabında, insanlık tarihinin başlarında, cinsel ilişkilerin özgür ve bağımsız olduğunu (promiskue) iddia ederek, çocuğun yalnızca annesi tarafından kesin olarak aileye bağlandığını söylemiştir. Çünkü o çağlarda, kan bağı yalnızca anneye dayandırılabilirdi. Bundan dolayı da anne, hem ailede ve hem de toplumda bir otorite ve yasama merkezi idi. Bachofen, Yunan ve Roma antikitesine ait dinî belgeleri incelediğinde, kadınların sahip oldukları öncü rolün, yalnızca aile ve toplumda değil, aynı zamanda dinde de görüldüğünü fark etmişti.

Olimpik Tanrı dininden (yani, bildiğimiz Zeus bağlantılı ve Olimpos kökenli Yunan dininden) önce, bir ana Tanrıça'nın varolduğunu ve kadın kahramanlara dayanan bir dinin bulunduğunu ispatlayan da yine Bachofen olmuştur.

Bachofen'e göre, zamanla erkekler kadınları yenmiş ve onları egemenliklerinin altına almışlar, ayrıca, ataerkil bir toplum düzeni kurmayı da ihmal etmemişlerdir. Bu biçimde oluşan bir ataerkil toplumda, tek eşlilik (en azından kadınlar için), babanın otoritesi ve erkeklerin toplum içindeki egemen rolleri en önemli özelliklerdir. Böyle bir ataerkil kültürde din de, toplumsal organizasyona uymuştur. Ana Tanrıça'nın yerine, artık erkek bir Tanrı geçmiştir.

Bachofen'in, Aşil'in "Oreste"si ile ilgili olarak yaptığı analiz onun, Yunan mitosları hakkında yaptığı en güzel çalışmalardan birisidir. Bachofen'e göre, "Oreste"de, ana Tanrıça'lar ile Tanrı'lar arasındaki savaş, sembolik bir dille gözler önüne serilmiştir. Eserin konusu kısaca şöyledir: Klytaimnestra, kocası Agamemnon'u, sevgilisi Egist uğruna öldürmüştür. Bunun üzerine Agamemnon'dan olan oğlu Orest, annesini ve onun sevgilisini öldürerek, babasının intikamını alır. Anaerkil düzeni ve ana Tanrıça'ları temsil eden Erini'ler, Orest'in peşine düşer ve onun cezalandırılmasını isterler. Fakat yeni ataerkil düzenin temsilcileri olan Apollon ve Athena (Athena, Zeus'un kafasından çıkmıştır, onu bir kadın doğurmuştur!), Orest'i savunmaktadırlar. Bu çatışma aslında, yeni ve eski düzen arasındaki bir kavgadır. Anaerkil düzen için yalnızca tek bir kutsal şey vardır, o

da, anneye olan kan bağıdır. Bundan dolayı da bir annenin öldürülmesi, işlenebilecek en büyük suçtur. Bu suç, hiç bir zaman affedilemez. Ataerkil düzende ise, babaya olan saygı ve sevgi en yüce duygudur. Bunun için bir babanın öldürülmesi, işlenebilecek en büyük ve en kötü suçtur. Bu nedenle, Klytaimnestra'nın kocasını öldürmesi, her iki düzen açısından da farklı bir biçimde değerlendirilmektedir. Erini'ler açısından bu cinayet önemsizdir, çünkü onlar anneye olan kan bağına daha çok önem verirler. Fakat Olimpos Tanrı'ları açısından, bir babanın intikamını almak için, bir annenin öldürülmesi suç sayılmamalıdır. Aşil'in "Oreste"sinde, en sonunda Orest, serbest bırakılmaktadır. Fakat ataerkil düzenin bu zaferi, yenilen Tanrıça'larla varılan bir anlaşma sonunda zayıflar. Çünkü artık onlara, toprağın koruyuculuğu ve tarlanın Verimlilik Tanrıçası olmak görevleri verilmiştir.

Bachofen'in de gösterdiği gibi, ataerkil ve anaerkil düzenler arasındaki farklılık, erkek ve kadın arasındaki ayrım ile sınırlı kalmamış, toplumsal ve ahlâkî değerlere dek uzanarak, yaygın bir etki alanı oluşturmıştır. Anaerkil kültürün temelinde ve özünde kan bağı, toprak bağı ve doğaya karşı bir teslimiyet vardır. Ataerkil kültürlerde ise, kanuna saygı, akılcılık ve doğaya egemen olma eğilimleri daha yaygındır. Bu açıdan bakıldığında, ataerkil düzenin kabulü, bir gelişmişlik göstergesi olarak görülebilir. Fakat bazı unsurları bakımından da, anaerkil düzenin değerleri daha ileridir. Örneğin anaerkil bakış açısından, bütün insanlar eşittirler, çünkü hepsini anneler doğurmuştur. Ayrıca toprak da, bütün annelerin an-

nesi durumundadır. Bir anne, bütün çocuklarını eşit oranda sevmektedir. Çünkü bunların hepsi de, onun çocuklarıdır. Hayatının amacı, insanların mutluluğu için çaba göstermektir. Bu düzende, insan hayatından başka önemli ve onurlu hiçbir şey yoktur. Ataerkil düzenin en önemli erdemi ise, itaattir. Burada eşitlik prensibinin yerini, hiyerarşik toplumsal düzen almıştır.

Bachofen, "Analık Hakkı"nın önsözünde şunları yazar (J.J. Bachofen, 1926, s. 14-16):

"Tüm erdemlerin gelişimini, yani içimizdeki iyi tarafların ortaya çıkarılmasını, anneliğin sihrinde aramalıyız. Annelik, zorluk dolu bir hayatın içine, sevgi, barış ve anlayışın Tanrısal bir ışığı gibi doğmaktadır. Kadın, yavrusunu koruduğu için, bir erkekten çok daha önce sevgiyi öğrenmektedir. Sonra da sevgisini kendi benliğinin sınırları dışına çıkarmayı, onu başkalarına aktarmayı ve (yavrusunu korumaya ve güzelleştirmeye yarayacak) bütün yaratıcılığını kullanmayı geliştirmektedir. Artık bu özelliğinden; hayat, sevgi, koruma ve ölüme karşı oluş ortaya çıkacaktır.

...Fakat yalnızca bununla kalmaz annelik sevgisi... Eğer babalık prensibinin temelinde sınırlı olmak yatmaktaysa, annelik prensibinin temelinde de genel olmak yatmaktadır... Doğurgan olan annelik, insanların kardeşliğini ifade etmektedir. Fakat baba kavramının gelişmesiyle, bu kardeşlik ortadan kalkmıştır. Bundan dolayı aterosil aileler, kapalı birer birimdirler. Fakat anaerkil aileler, gelişimlerinin temeli olan kendine özgü bir açıklığa ve genelliğe sahip bulu-

nurlar.

Yeni doğan her çocuk, toprak ana Demeter'in bir sureti olacak ve böylece de, ülkede yaşayanların hepsi kardeş haline gelecektir. Oysa baba kavramı, bu bütünün düzenini bozar. Topluma egemen olan eşitliğin yerini, sınıflandırma alır.

Annelik prensibinin egemen olduğu ülkelerde, bu özellikler derin bir saygıya sahiptirler. Hatta hukukî yönden bile kabul görmüşlerdir. Anaerkil toplumlarda sıkça rastlayacağımız genel özgürlük ve eşitlik kavramları, bu nedene dayanmaktadırlar. ...İnsanların içsel huzura sahip olmaları ve barışçıl bir mizaç göstermeleri de, yine aynı nedenden kaynaklanmaktadır. ...Eski Mısır resimlerinde de görebileceğimiz gibi, anaerkil toplumlarda, huzur veren bir insancılık sezinlenebilir.”

Bachofen'in tespitleri, Amerika'lı bilim adamı Lewis H. Morgan tarafından da doğrulanmıştır. Morgan, Bachofen'den bağımsız olarak, Amerika'daki kırdilerililerin aile ve akrabalık sistemlerini incelemiştir. Morgan, bu sistemin anaerkil prensibe dayandığını ve bu kültürlerin en önemli birimlerinden biri olan “kök ailelerin” bile anaerkil düzene göre oluşturulduğunu ortaya koymuştur. (Bkz: ilk önce, L.H. Morgan, 1870; daha sonra belirgin bir biçimde L.H. Morgan, 1877.) Morgan'ın anaerkil düzen hakkındaki görüşleri, aşağı yukarı Bachofen'inkilere benzemektedir. Morgan gelişmiş bir uygarlığın; özgürlük, eşitlik ve kardeşlik prensiplerine dayanacağını iddia etmiş ve böyle bir uygarlığın da eski kök aile kavramından oluşacağını açıklayan bir kuram geliştirmiştir. Çünkü

bunların temelinde, özgürlük, eşitlik ve kardeşlik vardır. Hem Bachofen'in, hem de Morgan'ın kuramları birçok antropolog tarafından reddedilmiştir. Bachofen'in araştırmalarını devam ettiren ve birçok harika sonuçlar elde eden Robert Briffault da aynı kaderi paylaşmıştır (Bkz: R. Briffault, 1928). Anaerkil düzen kuramına yöneltilen eleştiriler o kadar ağırdır ki, bu eleştirileri yapanların, ataerkil düzene çok alışmış ve ondan vazgeçemeyen insanlar olduklarını düşünmemek elde değildir. Doğal olarak haklı bazı eleştiriler olabilir, fakat Bachofen'in kuramı bence, yeteri derecede bilimsel bir temele dayanmaktadır. Yeni Yunan ataerkil dininin ardında, anaerkil bir dinin gizli olduğunu, artık bilimsel yöntemlerle ispatlanmış bir kuram olarak da kabul edebiliriz.

Bachofen hakkındaki bu kısa bilgilerden sonra, yine Sophokles'in trilojisine geri dönebiliriz. Tartıştığımız konu, trilojide görülen baba-oğul çatışmasının, aslında anaerkil ve ataerkil düzen arasında gerçekleşen bir kavga olup, olmadığıdır.

"Kral Odipus"ta, bu hipotezi destekleyebilecek çok az unsur vardır. Şimdi önce bunları inceleyelim: Sophokles'in eserinden çok önce yaratılmış olan orijinal Odipus mitosu, bize bazı önemli bilgileri iletmektedir. Buna göre Odipus sürekli olarak, toprak Tanrıça'ları kültürüyle içli dışlı olmaktaydı. Odipus mitosunun, yeni doğan bebeğin ormana terk edilmesinden, Odipus'un ölümüne kadar geçen tüm bölümlerinde, bu anaerkil düzene dayanan çok sayıda ilişkiler ve işaretler görülebilmektedir (Bkz: F.W. Schneidewin, 1852, s. 192). Örneğin Eteonos kentin-

de, Odipus tapınağının hemen yanında, toprak Tanrıça'sı Demeter'in tapınağı bulunuyordu. Zaten söz konusu mitosun, ilk kez Eteonos'ta ortaya çıktığı da düşünülmektedir (Bkz: C. Robert, 1915, s. 1 vd). Atina yakınındaki Kolonos'ta ise (hatırlayacağınız gibi Odipus Kolonos'ta ölmüştü), bir Demeter ve bir de Erini tapınağı bulunuyordu. Bu tapınakların, Odipus mitosundan çok önce yapıldığı sanılmaktadır (Bkz: a.g.e., s. 21). Sophokles bile, Odipus ve Tanrıça'lar arasındaki ilişkiyi "Odipus Kolonos'ta" adlı eserinde vurgulamıştır.

Odipus'un sfenks ile olan ilişkisi de, anaerkil düzenin bir işareti olarak kabul edilebilir. Sfenks, bilmeceyi çözenin şehri kurtaracağını söylemiştir. Bunun üzerine Odipus, bilmeceyi çözer ve Theba'yı kurtarır. Fakat bu bilmeceyi yakından incelediğimizde, bunun çok kolay ve anlamsız bir bilmece olduğunu görürüz. Hele bilmeceyi çözene verilecek ödülü göz önünde tutarsak, daha da anlamsız olduğu ortaya çıkar. On iki yaşındaki bir okul çocuğunun bile çözebileceği bu bilmecenin ödülü (yani, şehrin kurtarıcısı ve kralı olmak) neden bu denli büyüktür? Bu soruya bir cevap verebilmek için, bilmecenin gerçek anlamını göz önüne almak ve bunu Bachofen ile Freud'un geliştirmiş oldukları mitos yorumlama yöntemlerine göre değerlendirmek gerekecektir. (Bachofen'e göre sfenks, insanı anaerkil özellikleri bakımından ele almaktadır. Freud ise bu bilmeceyi, çocukların cinsel bir merakı olarak görmektedir.) Fakat hem Bachofen, hem de Freud, rüya ve mitoslarda, önemli olan şeylerin önemsizmiş gibi göründükleri ve ikincil bir rol oynadıkları konusunda aynı fikirdedirler.

Eğer bu özelliği sfenks mitosuna uygulayacak olursak, burada önemli olan unsurun, bilmecenin kendisinin değil de, çözümünün (yani, insanın) olduğunu görebiliriz. Sfenksin sözlerini sembol dilinden normal konuşma diline çevirirsek, ortaya şöyle bir anlam çıkacaktır: “Kendisine sorulan en zor sorunun “insan” olduğunu anlayan bir kişi, insanlığı kurtaracak niteliklere de sahiptir.” Bilmecenin kendisi, yalnızca bir örtüdür. O aslında, insanlığa ve insana verilen önemi göstermektedir. Fakat aynı anda, insana gösterilen bu önem, anaerkil düzenin de bir özelliği olmak durumundadır. Sophokles bu özelliği, “Antigone”de, Antigone’nin Kreon’a karşı olan duygularında dile getirmiştir. Kreon için önemli olan şeyler; devlet, kanunlar ve itaatır. O ataerkil bir düzenin bireyidir. Antigone ise, insanın kendisine önem vermektedir ve onun için en önemli erdem, sevgidir. Odisus da, Theba’nın kurtarıcısı olurken, Antigone ile aynı dünya görüşüne sahip olduğunu, yani anaerkil düzenin bir üyesi ve bireyi olduğunu göstermiştir.

Sözü edilen mitosta söylediklerimize uymayan tek kişi, İokaste’dir. Eğer onun; analık prensibini temsil ettiğini düşünürsek, neden yok olup gittiğini de sonmanız gerekecektir. Fakat bu çelişki, yüzeysel bir bakışın ürünüdür. Çünkü İokaste’yi yakından incelediğimizde, genel hipotezimize tam olarak uyduğunu göreceğiz. İokaste’nin işlediği suç, analık görevini yerine getirneyip, çocuğunu öldürmek istemesidir. Ataerkil bir düzende, böyle bir davranış kabul edilebilir bir niteliktedir. Fakat anaerkil toplumda ve ahlâk düzeninde İokaste, affedilemeyecek bir suç işlemiştir. Aslında bütün olaylara neden olan İokas-

te'dir. Onun yüzünden veba salgını başlamış, kocası ve oğlu ölmüştür. Bu durumu anlayabilmek için, Sophokles'in de ataerkil bir toplumda yaşamış olduğunu unutmamak gerekir. Yani bu eser, ataerkil yapıya uygundur. Böylece eserin gerçek anlamı, gizli bir biçimde ortaya konulmuştur. Artık ataerkil sistem tam olarak egemenliğini kurmuştur ve bu mitos da, bunun nasıl gerçekleşebildiğini anlatmaktadır. Örneğin burada, bir annenin en yüce görevini yerine getirmediği için, kendi sonuna neden olduğunu görmekteyiz. Fakat ancak trilojinin tamamını gözden geçirdikten sonra, bunun ardındaki nedeni ve İokaste ile Kral Odipus'un gerçek rollerini tam olarak anlayabiliriz.

“Odipus Kolonos'ta” adlı eserde ise, kör Odipus'un, Atina yakınlarındaki Tanrıçalar Bahçesi'nde, kızları eşliğinde gezindiğini görüyoruz. Kâhine göre, Odipus bu bahçede gömülecek olursa, Atina şehri güçlü düşmanlarına yenilmekten kurtulacaktır. Tragedyanın devamında Odipus, bu bilgiyi, Theseus'a açıklar ve yalnızca Theseus'un bildiği bir nedenden dolayı da Tanrıçalar Bahçesi'nde gizemli bir biçimde ölür.

Kimdir bu Tanrıça'lar? Odipus'a neden bir tapınak vermeyi önermektedirler? Kehanette niçin Odipus buraya gömülecek olursa, yeniden kurtarıcı rolünü üstleneceği söylenmektedir?

Odipus'un, Kolonos'ta Tanrıça'lara yalvardığını görüyoruz:

“Uzak görüşlü tapılası kadınlar,
İlk önce sizin yanınızda ikamet ettiğim için,

Apollon'un biliciliği ile beni onurlandırın!
Çok kötülükler öngörünüşü benim için,
Ama uzun seneler sonra rahatlığa ulaşacağımı
da bilmişti.
Yaşadığım en son memlekette güzel bir evim
var,
Tapılası yüce kadınların yanında. İşte orada,
Son günlerimi bekleyeceğim, beni bir misafir
Olarak kabul edeni, pek de memnun ederek.
Fakat beni yerimden kovacak olana lânet
olsun!”

(Sophokles, 1968, s. 350 vd.)

Odipus, Tanrıça'lardan neden “tapılası kadınlar”
ve “yüce kadınlar” diye söz etmektedir? Son memle-
ketinin Tanrıça'ları olmalarına karşın, onlardan niçin
sakınmaktadır? Ve acaba koro, niçin şöyle söyle-
mektedir? (a.g.e., s. 352):

“Yaşlı adam durmadan geziniyor,
Fakat bir yerde dursaydı,
Hiç bir zaman
Korkutucu kadınların
Yaklaşamaz bahçelerine
Adım atamazdı.
Onların isimlerini bile anmadan:
Kör ve dilsiz
Olarak ilerliyoruz,
Sadece dudaklarımızı
Sessizce oynatarak,
Ve oradan hiç korkusuz biri geliyor!”

Yukarıdaki soruya verilecek cevabı, Bachofen

ve Freud'un yöntemlerini kullanarak bulabiliriz. Buna göre, eğer bir mitosta ya da rüyada, bir unsur daha önceki gelişim evresinin bir parçası olup da, günümüze ait olan bilinç sistemimize uymaz ise, o zaman çoğunlukla korku ve dehşet verici bir şey olarak karşımıza çıkacaktır. Tabu olan ve gizli kalmasını istediğimiz bir olaya değinildiği için de, bilinçli aklımız bu durumdan daha da çok korkacaktır. Bilinmeyen ve gizemli olanın bizlerde yarattığı endişe ve korku da bu biçimde oluşmaktadır.

Goethe, Faust'un en anlaşılamaz bölümlerinden bir tanesinde, gizemli anneler konusunu, Sophokles'e benzer bir biçimde ele almıştır. Burada Mephistopheles şöyle konuşmaktadır (Faust, 2. Bölüm, "Karanlık Galerie" (Finsterne Galerie):

"Yüce sırları sakınarak öğrenirim.
Yalnızlık içinde oturan Tanrıça'lar vardır,
Çevrelerinde ne mekân, ne de zaman yer almaz,
Onların hakkında konuşmak bile utanç verir,
Çünkü onlar annedirler.

Faust (korkarak):

Anneler!

Mephistopheles:

Bu seni korkuttu mu?

Faust:

Anneler! Anneler! Gerçekten de harika bu.

Mephistopheles:

Öyledir ya! Tanınmayan Tanrıçalar.

Siz ölümlülerin de, bizim de pek anmadığımız.
Onların evlerini bulman için derinleri
kazmalısın;

Onlara gerek duymanın tek nedeni ise, kendin-
sin.”

Burada da, aynen Sophokles'in tragedyasında ol-
duğu gibi, Tanrıça'ların isminin anılması bile bir kor-
ku yaratmaktadır. Çünkü onlar, bilincimizden ve dü-
şüncelerimizden atılmış olan bir dünyaya aittirler.

Bu kısacık alıntıdan da anlaşılacağı gibi Goethe,
Bachofen'den çok önce, onun kuramına uygun bir
model geliştirmiştir. Örneğin “Eckermann'ın Günlü-
ğü”ne göre Goethe (10 Ocak 1830): “Plutark'larla
birlikteyken, onların Yunan antikitesinde annelerden
Tanrıça'lar diye söz ettiklerine şahit olmuştur”. Fa-
ust'tan yapılan deminki alıntı, birçok eleştirmen için
çözümü zor olan bir kavramdır. Bunlar “anneler”
kavramını, platonik fikirler ya da ruhun şekilsiz
ürünleri olarak açıklamaya çalışmışlardır. Bacho-
fen'in söylediklerini tam olarak anlayamadıkları sü-
rece de, bu konu onlar için sırrını sürdürmeye devam
edecektir.

Şimdi mitosa geri dönelim. Odisus, “ürkütücü”
Tanrıça'ların bahçesinde huzura erişir ve orada ger-
çek bir yuva kurar. Bir erkek olmasına rağmen, ana-
erkil düzenin dünyasına ait olan Odisus, gücünü de,
onlarla olan sıkı ilişkisinden almaktadır.

Odisus'un, anaerkil düzenin bir temsilcisi oldu-
ğunu gösteren başka deliller de vardır. Sophokles,
anaerkil düzene bir başka yerde daha atıf yapmakta-

dır. Bu, Odipus'un kızlarını överken, Mısır'daki anaerkiil düzenden söz etmesini içeren bölümdür. (Herhalde Sophokles, burada, Heodot'tan bir alıntı yapmaktadır; Herodot, II, 35):

“Tüm duyguları ve hayatı
Nasıl da Mısırlı'larınkine benzedi!
Orada erkek evde oturur ve örgü örer,
Kadınlar ise dışarıda çalışır ve
Hayatın devamını sağlamaya uğraşırlar.
Oğullarına bu hayat zor gelir.
Yine de kadınlar gibi evde otururlar,
Ve siz onların da yükünü taşıyor ve
Zavallı babanıza bakıyorsunuz.”

(Sophokles, 1968, s. 359)

Odipus, kızlarını oğullarıyla karşılaştırırken de benzer bir yaklaşım içerisinde. Antigone ve İsmene hakkında şunları söyler:

“Bu kızlarımın ikisi için,
Her gün ekmek bulmaya çıkarım,
Ve bu işim bir onurdur bana.
Fakat öbürleri tahtıma saldırırlar,
Ülkemin egemenliğini isterler benden.
Hiç bir zaman onlarla anlaşılamam,
Onlar da tahtlarında mutlu olamazlar.”

(Sophokles, 1968, s. 362, vd)

Daha önce şöyle bir soru sormuştuk: “Eğer bu mitosta insezte bir atıfta bulunuluyorsa, Odipus'un İokaste'ye aşık olması gerekmez miydi?” Sophokles,

“Odipus Kolonos'ta” adlı eserinde, Odipus'a bu sorunun cevabını verdirir. Çünkü Odipus'a göre, yaptığı evlilik, kendi arzusuyla değil, şehri kurtaracak olan kişiye verilen bir ödülün sonucu olarak gerçekleşmiştir.

“Korkunç bir yatağa
Bağladı, aman, beni bu şehir,
Kimse bu lâneti anlamamıştı.”

(a.g.e., s. 365)

Daha önce de belirttiğimiz gibi, baba ve oğul arasındaki çatışma, “Odipus Kolonos'ta” da iyice gün ışığına çıkar. Odipus'un oğullarına duyduğu nefret bilinçli bir duygudur. Onların doğanın kanunlarına karşı geldiklerini söyleyen Odipus, kendi lânetinin, oğullarının Tanrı Poseidon'a yaptıkları yakarıştan daha güçlü olduğunu ileri sürmektedir. Lânetinin, “Dike'nin, (*) yüce makamını, büyük Zeus'un yanında koruduğu sürece” geçerli olacağını söylemektedir (Sophokles, 1968, s. 396). Ayrıca Odipus, annesinden ve babasından da nefret etmektedir. Çünkü zamanında kendisini öldürtmek istemişlerdir. “Odipus Kolonos'ta” adlı eserde, inzeste işaret eden hiç bir delil yoktur. Tragödyaya egemen olan tek unsur, güce sahip olma arzusu ile babaya karşı olan nefret duygusudur.

“Odipus Kolonos'ta”nın sonu, toprak Tanrıça'la-

(*) Dike: Yunan Adalet Tanrıçası, doğal kan bağının koruyucusu ve anaerkil düzenin temsilcilerindendir. (Çev.)

rıyla olan bağı daha da güzel bir biçimde sergiler. Koro, “görünmez Tanrıça'lara” ve “yer altının Tanrıça'larına” yakardıktan sonra bir haberci, Odipus'un nasıl öldüğünü anlatmaya başlar. Odipus, kızlarıyla vedalaştıktan sonra, Theseus'un eşliğinde Tanrıçalar Tapınağı'na gitmiştir. Haberci, Theseus hakkında şunları söylemektedir:

“Ve Kral, elini bir kalkan gibi
Gözünün önüne tuttu, sanki korkunç bir
Resmi karşısında görünüş gibi.”

(Sophokles, 1968, s. 406)

Burada da, “ürkütücülük” etkeni egemendir. Yukarıdaki dizelerden sonra gelen bölümde ise, anaerkil ve ataerkil geleneklerin birbirleriyle nasıl çarpıştıklarını açıkça görebilmekteyiz. Haberci, Theseus'u gördüğünü söyler:

“Bir süre sonra onu gördük,
Toprağa kadar eğiliyor ve aynı anda
Tanrı'ların yüce katına bir yakarıшта bulunuyor-
du.”

(Sophokles, 1968, s. 406)

Odipus'un ölümü, yine aynı çatışmanın izlerini taşımaktadır. Haberci anlatmaya devam eder:

“Fakat yaşlı adamın nasıl öldüğünü
Theseus'tan başkası bilemez herhalde;
Çünkü onu, ne Tanrı'nın şimşegi
Öldürdü ve ne de, denizden
O anda yükselen büyük bir fırtına.

O bir Tanrı habercisiydi, toprak yarıldı
Ve onu usulca kendi içine aldı.
Adam, hiç acı çekmeden ve hasta olmadan,
Buradan ayrıldı, hem de hiç kimseye nasip ol-
mamış biçimde.
Bunu saçma bulanlar; ben ne yapayım,
Kendilerini bilge sananları, akıllandıramam
ben.”

(Sophokles, 1968, s. 406)

Habercinin kendisi de şaşkındır. Odipus'un, gö-
ğün Tanrı'ları tarafından mı, yoksa yerin Tanrıça'ları
tarafından mı götürüldüğünü tam olarak anlayama-
mıştır. Fakat Odipus'un annelere, yani yerin Tanrı-
ça'larına gittiğine kesin gözüyle bakabiliriz.

“Odipus Kolonos'ta” adlı eser, “Kral Odipus”tan
çok farklı bir sona sahiptir. Odipus, “Kral Odipus”
ta, trajik bir suçun cezası idi ve cezasını da herkes
tarafından lânetlenen ve dışlanan birisi olarak sonsu-
za kadar çekecekti. “Odipus Kolonos'ta” adlı traged-
yada ise Odipus, onu seven iki kızı ve arkadaşlarının
yanında ölmektedir. En sonunda gerçek memleketi-
ne (yani, Tanrıça'ların yanına) gidebileceği için de
mutludur. Trajik suç yerine, ortada yalnızca, baba ile
oğul arasındaki çatışma kalmıştır.

Gelelim trilojinin üçüncü bölümü olan “Antigone”ye. Burada da anaerkil ve ataerkil prensiplerin
çatışması, eserin ana temasını oluşturmaktadır. Bu
eserde ön plana çıkan Kreon, artık Theba'nın tiranı
(yani, hükümdarı) olmuştur. Odipus'un iki oğlundan
birisini şehire saldırırken, diğeri de, tahtını korurken

ölmüşlerdir. Bunun üzerine Kreon, asıl kralın gömülmesini, saldırganın cesedinin ise açıkta bırakılmasını emretmiştir. Bir cesedi açıkta bırakmak, o çağda bir insana yapılabilecek en kötü aşağılama ve karalamadır. Kreon, devlet kanunlarının kan bağıнын önüne geçmiş olduğu bir sistemin temsilcisi durumundadır. Ona göre itaat, insancılıktan daha önemlidir. Fakat Antigone, bu emirlere ve bu düzene uymak istemez. O, insanlara önem verilmesinden yanadır.

Bachofen, Antigone ve Kreon'un temsil ettiği sistemleri, anaerkil ve ataerkil düzen olarak yorumlamıştır. Bu iki düzen ile ilgili daha önce geniş bilgiler vermiştik. Eğer kısaca tekrarlanacak olursa: Anaerkil düzende; eşitlik, insan ve sevgi en önemli unsurlardır. Ataerkil düzende ise; otorite, itaat ve kanun çok önemli bir yer tutmaktadır.

Antigone, Kreon ile bir uzlaşmaya girmek istemez. Fakat kız kardeşi olan İsmene, anaerkil düzenin yenilgisini kabul etmiş ve yeni düzene uymuştur. İsmene, ataerkil düzen altında ezilen kadınları sembolize etmektedir. Sophokles, İsmene'nin oynadığı rolü çok açık bir biçimde vurgulamakta, nitekim İsmene de, Antigone'ye şöyle seslenmektedir:

“Ve şimdi yalnızca biz ikimiz, bak
Nasıl da mahvoluyoruz,
Zor kullanarak, kanuna,
Kralın emir ve egemenliğine karşı geldiğimiz-
de.

Hayır, anlamalısın artık: Biz kadınız,
Ve erkeklere karşı savaşıyoruz.
Ve de: Güçlüler tarafından yönetiliyoruz,

Bunu ve daha acı şeyleri işitmemiz gerekiyor.
Onun için yer altındakilere sesleneceğim,
Beni affetmeleri için,
Ve egemen olanlara uymam gerekiyor.
Yapabileceğimizden fazlasını yapmak, akıllılık
değildir.”

(Sophokles, 1968, s. 70)

İsmene erkeğin otoritesini, değişmez bir düzen olarak kabul etmiş ve kadınların yenilgisini sinesine çekmiştir. Çünkü kadınlar, “erkeklerle boy ölçüşmek için yaratılmamışlardır.” Artık taraf değiştirdiği için de, Tanrıça’lardan af dilemektedir.

Koronun insanlar için okuduğu methiye, anaerkil düzendeki insancıl prensipleri çok güzel tanımlar:

“Korkunç şeyler vardır, ama hiç biri
İnsan kadar korkunç olamaz.
O, gri denizlerde de seyahat eder,
Kışın güneyden gelen fırtınalarda da,
Ve yüksek dalgaları yarıp geçer.
Ve Tanrı’lar için çok kutsal olan,
Yaratıcılığı bitmeyen ve yorulmayan toprağı
Hor kullanır insan.
Her sene kara sabanıyla,
Ve atın yardımıyla, onu yarararak.”

(Sophokles, 1968, s. 80)

İki prensip arasındaki çatışma, tragedyanın devamında daha da belirginleşir. Antigone, insanların yaptığı kanunların, Olimpos Tanrı’larınınkilere eşit olamayacağını söyler. “Çünkü onlar dün veya bugün

yaratılmadılar. Onlar baştan beri varlar ve nereden geldiklerini de kimse bilemez" (a.e.g., s. 85). Bu noktada, bir ölüyü gömme geleneğinin, anaerki düzeninden günümüze kadar gelmiş bir gelenek olduğunu da eklememiz gerekir. Çünkü böylece, ölmüş olan insan, toprak anaya geri verilmektedir. Antigone, insanlar arasındaki dayanışmayı ve herşeyi kapsayan sevgiyi temsil etmektedir. Bunu: "Hayır! Nefret etme, çünkü kadının doğasında sevgi vardır" (a.g.e., s. 281) diyerek belirtir.

Kreon içinse otoriteye itaat etmek, en büyük erdemdir. Eğer insanlar arasındaki dayanışma ve sevgi, itaat erdemiyle çatışma noktasına gelmişse; o zaman itaatın öne geçmesi doğru olur. Bundan dolayı da Kreon'un, Antigone'yi mutlaka yenmesi gerekmektedir. Çünkü ancak o zaman ataerki otoriteyi ve erkekliğini ispatlamış olacaktır. Bu nedenle şöyle konuşmaktadır (a.g.e., s. 280):

"Artık ben erkek olmazdım, o erkek olurdu. Eğer bulunduğu davranışın cezasını çekmeseydi."

Kreon, daha sonra otoriter-ataerki prensibi şu biçimde vurgular:

"Evet oğlum!

İşte göğsünde, babanın tüm fikirlerini

Kabul ettiğin yazmalıdır.

Onun için erkekler, itaatkâr

Çocuklar yetiştirebilmek için Tanrı'ya yakarır-
lar.

Düşmanı kötüyle cezalandırabilecek

Ve dostu da, babası gibi ağırlayabilecek bir çocuk.

Yaramaz çocukları olanlar ise; ne
Denir onun hakkında, birçok acıya
Ve arkadaşları arasında gülüşmelere neden
olduğundan başka?

Oğlum, bu yüzden bir kadın
Uğruna hiç bir zaman aklını kaybetme.
Çünkü, inan bana, soğuk bir sarılıştır o.
Eğer yatak arkadaşın olan kadın iyi biri değilse.
Hangi müthiş kötülük
Olabilirdi kötü bir arkadaştan başka!
Hayır, kötü bir arkadaş gibi fırlat, at onu
Ve bu kadının, Hades'ten bir erkek alınasını
sağla.

Tek başına isyan ettiğini gördüğüm için,
Bütün şehrin karşısında kendimi
Yalancı düşüremem: Hayır, onu ben öldürece
ğim!

Varsın Zeus'a yalvarsın, kanın
Koruyucusuna! Fakat kendi soyunda
Düzensizlik olursa, devletinde de olur!
Evinde iyi bir erkek olan,
Devletine de iyi bir erkek olur.
Böyle bir erkek, bundan emin ol,
Adil biçimde yönetir ve yönetmeyi de ister,
Ve ciritlerin arasına atılsa,
Güvenilir bir asker olarak ayakta durur.
Ama konulan sınırları aşarsa,
Kanunlara uymazsa ya da
Üstlerine emir vermek isterse;
O zaman benden hiç bir zaman saygı görmez.
Halkın istediği kişiye itaat etmeli,
Disiplinsizlikten daha büyük bir kötülük
yoktur!

Çünkü o, şehirleri yok eder, evleri boşaltır
 Savaştan kaçmaya yöneltir.
 Ayakta duranlar ise,
 Bedenlerinde erkekliklerini taşırlar.
 Bundan dolayı, emredilene itaat etmeli,
 Ve hiç bir zaman bir kadına uymamalı.
 Eğer kaçınılmazsa, bir erkek öldürsün bizi,
 Kadınlara yenildi diye, alay edilmesinden iyidir
 bu.”

(Sophokles, 1968, s. 91 vd.)

Görüleceği gibi Kreon, aile ve devlet otoritesini birbirleriyle ilişkili olarak ele almaktadır. Oğullar, babalarının mülkiyetindedir. İşlevleri ise, babalarına “hizmet” etmektir. Ailedeki “pater potestas”, devlet egemenliğinin de çekirdeğini oluşturmaktadır. Yani vatandaşlar, devletin ve hükümdarın mülkiyeti altındadırlar. Bundan dolayı da, “disiplinsizlik”ten daha büyük bir kötülük yoktur” (a.g.e., s. 92).

Kreon'un oğlu Haimon ise, Antigone ile aynı safta savaşmaktadır. İlk önce babasını, kelimelerle ikna etmeye çalışan Haimon, daha sonra muhalefeti ni açıkça belli etmektedir. O, kendi aklını, “yaratılmış olanlar içindeki en yüce şey” (a.g.e., s. 93) olarak görmektedir. Ayrıca, halkın arzularına da kulak verilmesinden yanadır. Kreon, Antigone'yi disiplinsizlik ve saygısızlık ile suçlayınca, Haimon bağırarak “tüm Theba halkı bunu reddediyor” diye babasına karşı gelmektedir. Bunun üzerine aralarında şu konuşmalar geçer (a.g.e., s. 94):

“Kreon:

Nasıl yöneteceğime artık halkım mı karar verecek?

Haimon:

Bak hele! Bunu nasıl da heyecanla söylüyorsun.

Kreon:

Kendimden başka kimin için yöneteyim ki bu ülkeyi?

Haimon:

Ben, tek bir kişiye ait olan devlete, devlet demem!

Kreon:

Devlet, onu yöneten adamın olmaz mı?

Haimon:

Boş bir ülkeyi kendi başına ne güzel de yönetirdin...

Kreon:

Galiba bu adam, kadınlarla işbirliği yapıyor!”

Bunun üzerine Haimon, **anaerkil Tanrıça'lara** atıfta bulunarak şöyle söyler: **“Ve aşağıdaki Tanrıça'lar bana olduğu gibi, sana da hükmederler”** (a.g.e. s. 95).

Artık her iki prensip de açıkça ortaya konulmuştur ve tragedya, kaçınılmaz finale doğru ilerlemektedir. Kreon, Antigone'yi canlı canlı bir mağaranın içine gömmüştür. Aslında bu davranış, yine Antigone'nin toprak ile olan bağlılığını göstermektedir. **“Kral Odipus”**ta, Odipus'un suçunu ispatlamış olan

kâhin Theiresias, bu sefer de Kreon'un suçunu ispatlamak için ortaya çıkmaktadır. Bunun üzerine Kreon paniğe kapılır ve Antigone'yi kurtarmaya çalışır. Mağaraya koşar, fakat Antigone, çoktan ölmüştür. Bu arada Haimon, babasını öldürmeye yeltenir, bunu başaramayınca da, kendi canına kıyar. Kreon'un kansı Eurydike ise intihar eder. Çünkü oğlunun başına gelenleri öğrenmiştir ve bu acıyla daha fazla yaşayamaz. Eurydike kocasını, evlât katili olarak lânetler ve hayata gözlerini yumar. Bunun üzerine Kreon, kendi dünyasının çöktüğünü ve tüm prensiplerinin başarısız kaldığını anlar. Kral Kreon'un ahlâkî yenilgiyi kabul etmesi ile biten tragedya, onun şu sözleriyle sona erer:

“Ah bana! Ölümlüler arasında
Hiç kimse böyle bir şeyle karşılaşmadı: Bütün
suç, benimdir!

Ben, seni öldürdüm,
Evet ben, gerçeği söylüyorum!
Beni bu yoldan hemen götürün, hemen!
Beni, artık hiç bir şeyi kalmayan bir hiçi,
Götürün beni, o mağrur adamı,
Ey oğlum, seni istemeyerek öldüren bu adamı,
Ve seni de güzel kız, seni de! Vah, vah!
Ve ben artık sana nasıl bakarım,
Tuttuğum her şey kurudu,
Yukarıdan üstüme
Müthiş bir kader indi!”

(Sophokles, 1968, s. 116 vd.)

Artık başlangıçta sorduğumuz “Odipus mitosunda inzest konusu mu işlenmektedir?” ve “acaba ba-

banın öldürülmesi, kıskançlıktan doğan nefretin bir sonucu muydu?" sorularına bir cevap verebilecek durumdayız. Bu sorulara "Kral Odipus"un sonunda pek açıklayıcı bir cevap bulamazken, "Antigone"de cevabın açıkça önümüzde durduğunu görüyoruz. Çünkü sonunda Odipus değil, Kreon yenilmiştir. Ve onunla beraber bu, ataerkil prensibin de yenilgisi olmuştur. Yani Odipus, Haimon ve Antigone'nin temsil ettiği anaerkil-geleneksel toplum düzeni, Kreon'un temsilcisi olduğu, ataerkil ve itaatçı toplum düzenine üstün gelmiştir.

Bachofen'den senelerce önce, Hegel de, "Antigone"de canlandırılan çatışmayı yukarıdaki gibi yorumlamış ve Antigone hakkında şöyle yazmıştır: "Taptığı Tanrılar, Hades'in altındaki Tanrılar'dır. (...) Sevginin ve kan bağının derin duygularını temsil eden bu Tanrılar, özgürlüğün ve devlet hayatının temsilcisi olan Tanrılar'ın karşısında yer alırlar" (G.W.F. Hegel, "Ästhetik II, Band 13", (Estetik II, cilt 13, s. 52) ayrıca bkz: "Philosophie der Religion, Band 16" (Din Felsefesi, cilt 16, s. 133). Bilindiği gibi Hegel, devlet ve kanunun üstünlüğüne inanan bir insandır. Bundan dolayı da, Kreon'un fikirlerini, "özgürlüğün ve bir benliğe sahip olan devlet hayatının" görüşleri olarak ele almaktadır. Ve herhalde bunu söylerken, Kreon'un özgürlüğü değil de, diktatörlüğü temsil ettiğini gözden kaçırmıştır. Bu yanlış tutumuna rağmen Hegel, Antigone'nin sevgi, kan ve duygusallığı temsil ettiğini, Bachofen'e de uygun olarak görebilmiştir. Hegel'in bu davranışı, pek de şaşkınlık uyandırmamalıdır. Asıl Bachofen'in, anaerkil düzen ile ilgili ortaya attığı fikirler hayret verici-

dir. Anaerkil düzenin önemini sezinlemesine ve ataerkil ilkelerden üstün tutmasına rağmen, dindar bir protestan olduğu için, aklın gelişimine ve ataerkil düzenin egemenliğine de gerçekten inanıyordu. Yazılarının birçok bölümlerinde, anaerkil prensibe olan sempatisi açıkça görülmektedir. Fakat bazı bölümlerde de, Hegel'in tavrına benzer bir biçimde Olimpos Tanrı'larının egemenliğini savunmuştur. (Bu tutum, özellikle Odişus Mitosu'nun yorumunda görülebilir, bkz: J.J. Bachofen, 1926, s. 256 vd.) Bachofen'e göre Odişus, anaerkil ve ataerkil dünyaların arasında duran bir insandır. Babasını tanımayıp, annesini tanıması anaerkil toplumlara işaret etmektedir. Daha sonra babasını bulması ve tanıması ise, ataerkil toplumlara geçişin başlangıcıdır. Bachofen, bu konu ile ilgili olarak şunları yazmıştır: "Gelişim, Odişus ile birlikte ortaya çıkar ve uygarlık bir basamak daha ilerlemiş olur. O, acıları ve çektikleri ile insanlığın ilerlemesine yol açan, ender büyük insanlardan birisidir. İçinde bulunduğu düzenin son büyük kurbanı olan Odişus, aynı zamanda, yeni bir düzenin de kurucusu haline gelmektedir" (a.g.e., s. 166). Bachofen'in üzerinde önemli durduğu noktalardan birisi de, ürkütücü Tanrıça'lıkların temsilcileri olan Erini'lerin de Apollon'un dünyasına uyum sağlamaları ve baş eğmeleridir. Bachofen'e göre bu, ataerkil düzenin zafe-ri anlamına gelmektedir. Kreon'un kazandığı zafe-ri, ataerkil düzenin galibiyetini sembolize ettiği kabul edilebilir bir açıklamadır. Fakat Kreon'un ahlâkî açıdan da galip geldiğini ileri sürmek, yanlış olur. Bence Sophokles, burada ataerkil düzenin kazanmış olduğunu, fakat genel insancıl prensipleri bünyesine

katmazsa, yok olup gideceğini söylemek istemiştir. Bu genel insancıl prensiplerin temelini de, eski anaerkil düzen oluşturmaktadır.

Yapmakta olduğumuz yorumu, bu noktada biraz daha genişletmemiz gerekecektir. Aslında Odiþus, Antigone ve Haimon ile Kreon arasındaki anaerkil ve ataerkil düzen çatışması, Sophokles'in içinde bulunduğu çağın politik ve kültürel değişimlerine de uygun düşmektedir.

Çünkü o çağlarda başgösteren Peleponnes Savaşı, Atina'nın politik bağımsızlığının tehlikeye düşmesi ve o korkunç veba salgını nedeniyle, geleneksel dinî ve felsefî görüşler yıkılmaya başlamıştı. Dinin eleştirilmesi o çağ için yeni bir olay sayılmazdı ama. Sophokles'in karşıtı olan Sofistler'in zamanında, bu eleştiriler zirveye ulaşmıştı. Sophokles, entellektüel bir elit tabakanın despotizmini savunan ve sınırsız bir egoizmi büyük bir ahlâkî erdem olarak gören Sofistler'e karşı çıkıyordu. Sophokles, yarattığı Kreon tipi ile bu Sofist ekolün bir temsilcisini canlandırmak istemişti. Kreon'un yaptığı konuşmalar, Sofistler'in stiline ve anlatım biçimine çok benzemekteydi. (Bu konu için bkz: Platon'un "Georgias" adlı eserindeki Kallikles tipi ve Platon'un "Devlet" adlı eserindeki Thrasymachos tipi.)

Sophokles, Sofistler ile giriştiği tartışmalarda, halkın geleneksel dinî düzenine; sevgi, eşitlik ve adalet gibi yeni boyutlar katmıştı. "Bütün bunlardan, Sophokles'in sahip olduğu din kavramının hiç bir soyut ve felsefî boyuta sahip olmadığını ve Pindaros'un gibi, geleneksellik boyutuna yöneldiğı anla-

şılmaktadır. Bundan dolayı da, devlet dininin genel akımına uymamış, ikincil durumda bulunan ve yardımsever Tanrılar'a yönelmiştir. Zaten halk için, de bu Tanrılar, aristokrat bir Tanrı sınıfını oluşturan Olimpos Tanrıları'ndan daha makbul sayılmaktaydılar. Peleponnes Savaşı sırasında yaşanan açlık, kıtlık ve salgınlar, yardımsever Tanrılar'a olan güven ve inancı daha da güçlendirmiştir” (W. Schmid, 1934, s. 320). Bu ikincil Tanrılar da, anaerkil dünyanın Tanrıça'larından başkaları değildirler.

Görüleceği gibi Sophokles, Odipus trilojisi ile çağdaşı olan Sofizm'e karşı bir tavır alırken, geleneksel ve Olimpos'lu olmayan dinî fikirlere de övgüler yağdırmaktadır. (Buna benzer bir ilericilik ve geleneksellik karışımı, daha sonra Bachofen, Engels ve Morgan'ın yapıtlarında da ortaya çıkacaktır. Bkz: E. Fromm, 1934a.) Bu nedenle Sophokles, insan onurunu ve insanlar arasındaki dayanışmayı, devletin otoriter ve yararcı düzeninden üstün tutmuştur. (Bkz: W. Nestle, 1910. Nestle'nin kendi hayatında da, baba ve oğul arasındaki çatışma büyük bir sorun yaratmıştır. Oğlu Jophon, Nestle'yi mahkemeye vermiş ve kendi malî işlerinden el çekmesini sağlamak istemişti. Davayı kazanan ise, Sophokles olmuştur.)

b) Yaradılış Mitosu

Babil yaradılış mitosu Enuma Elish, erkek Tanrılar'ın, evreni yöneten büyük ana Tanrıça Tiamat'a karşı yaptıkları başarılı isyanı anlatmaktadır. Buna göre Tanrılar, aralarında bir ittifak kurarlar ve kendilerine Marduk'u önder olarak seçerler. Dehşet verici bir savaştan sonra Tiamat öldürülür, onun cesedinden de, yer ve gök yaratılır. Marduk ise, baş Tanrı olarak yeri ve göğü yönetmeye başlar.

Fakat Marduk baş Tanrı olabilmek için, bir sınavı başarı ile vermek zorundadır. Önemsiz ve anlamsız gibi görünen bu sınav, aslında mitosun anlaşılmasının anahtarı durumundadır. Mitosta sınav, şöyle anlatılmaktadır:

“Ve sonra bir kıyafet koydular ortaya;
İlk olarak doğmuş olan Marduk'a da şöyle dediler:

Gerçekten, efendimiz, bütün Tanrılar arasında
en yüce kadere siz sahipsiniz.

Yok olmayı ve var olmayı emredin ve emriniz
gerçekleşsin!

Kelimelerinizle bu kıyafet yok edin;
Ve bir daha emredin ve kıyafet yine eski haline
dönüşsün!”

Ve ağzı ile emri verdi,
Kıyafet hemen oracıkta yok oldu.

Ve bir daha emretti,
Kıyafet yine eski haline döndü.

Babaları olan Tanrılar, onun kelimelerinin
gücünü gördüklerinde,

Sevindiler, ona saygı gösterdiler ve şöyle
dediler:

Marduk artık kralımızdır!"

(Enuma Elish, Tablet IV)

Bu sınavın anlamı nedir? Yukarıdaki sözler, hiç bir şey anlaşılmayan bir sihirbaz tekerlemesi mi, yoksa Marduk'un Tiamat'ı yenebileceğini gösteren bir güç denemesi midir?

Soruyu cevaplayabilmek için, Odiplus mitosunda anaerki düzen ile ilgili söylediklerimizi bir kez daha tekrarlamamız gerekecektir. Hiç şüphesiz Babil mitosunda da, anaerki ve ataerki prensipler ile dinler çatışmaktadırlar. Erkek Tanrılar, büyük Anne'den yönetim gücünü koparmak istemekte, ama bunu hangi yöntemle başarabileceklerini bilmemektedirler. Çünkü kadınlar doğal bir yaratma gücüne sahip oldukları için, erkeklerden üstündürler.

Kadınlar, doğurgandırlar ve böylece yaratıcı güçle aynı anlama gelmektedirler. Bu açıdan bakıldığında, erkekler kısırdır. (Doğal olarak erkeğin döllenmedeki önemi reddedilemez, fakat bu, yalnızca bilimsel öneme sahip olan bir durumdur. Çünkü, hamilelik ve doğum, bereketin ve doğurganlığın sembolleridir. Ayrıca babanın rolü, döllenmeyle sınırlıdır. Fakat anne, çocuğu karında taşır, onu doğurur ve büyütür.) Buna karşılık Freud, kadınlarda, doğal bir "penisi kıskanma" duygusunun varlığından söz etmektedir. Ama bence bu tür bir kıskançlıktan, yani erkeklerin toplumda egemen bir duruma gelmelerinden daha da önce, erkeklerde belirgin bir "doğurgan-

lık kıskançlığı” hüküm sürmekteydi. Çünkü bu tüi bir kıskançlığa, günümüzde bile bazı durumlarda rastlanmaktadır. Bu, yukarıdaki mitosta da görülmektedir. Erkek, annesini yenebilmek için, yaratabilme gücüne sahip olduğunu göstermek zorundadır. Bedeni ile böyle bir yaratma gücüne sahip olmadığı için de, başka bir yönteme başvurmaya gerekmektedir. Çözüm yolu ise ortadadır. Erkek; ağzı, sözül, ve düşüncesi ile üretken olacaktır. Yukarıdaki sınavın anlamı da böylece açığa çıkmaktadır. Marduk, doğurgan ve üretken olduğunu ispatlayabildiği zaman, Tiamat'ı tam anlamıyla yenmiş sayılacaktır. Bu sınav aracılığı ile, kadın ve erkek arasındaki derin karşıtlık (antagonizm) su üstüne çıkmaktadır. Marduk ve Tiamat arasındaki çatışma, iki cinsiyet arasındaki çatışmayı sembolize etmektedir. Sonunda Marduk galip gelmiş, erkeklerin egemenliklerini kesin olarak ispatlamış, böylece kadınların doğurganlıkları da, birdenbire gözden düşmüştür. Artık erkeğin-egemenliği, düşünme gücü ve uygarlıklar yaratma yeteneği yardımı ile de garanti edilmiştir.

Kitabı Mukaddes'teki mitos, Babil mitosunun bittiği yerden devam etmektedir. Artık erkek bir Tanrı'nın egemenliği kurulmuş ve anaerkil düzenden hiç bir iz kalmamıştır. Marduk'un “sınavı”, Kitabı Mukaddes'teki Yaradılış Hikâyesi'nin ana konusunu oluşturur. Çünkü burada Tanrı, evreni, bir tek sözüyle yaratmaktadır. Kadının üretken yeteneklerine artık gerek kalmamıştır. Kadının erkeği doğurması gibi çok doğal olan bir olay bile, tersine dönmüştür. Çünkü Havva, Adem'in bir kaburgasından yaratılmıştır. (Hatırlanacağı gibi, Athena da, Zeus'un kafasından

çıkmıştı.) Fakat buna rağmen, anaerkil düzenin hatıraları tam olarak silinememiştir. Çünkü Havva'nın çizdiği tip, erkeğe üstün olan bir kadın tipidir. Örneğin Havva, girişkendir ve yasak olan meyvadan yer. Bunu Adem'e sormadan yapar ve ona da bu meyvadan yedirir. Tanrı, bu olayın farkına varınca, Adem'den hesap sorar. Fakat Adem, kendini tam anlamıyla savunamaz. Kadının işlediği bu ilk günahıtan sonra, erkeğin egemenliği tam anlamıyla kurulur. Tanrı, Havva'ya: “Yine de erkeğini arzulayacaksın, fakat o seni yönetecektir” der (Tekvin: 3:16).

Bu mitos, Freud'un anlattığı yüceltme mekanizmasına ve sansür işlemine verilebilecek çok güzel bir örnektir. Freud'a göre, bunların her ikisi de, rüyalar da ve mitoslarda çok önemli bir rol oynamaktadırlar. Örneğin Kitabı Mukaddes'teki mitosta, eski toplumsal ve dinî değerlere rastlamak mümkündür. Fakat Kitabı Mukaddes'in bugünkü biçimi oluşuncaya kadar, eski düzenin değerleri öylesine değişmiştir ki, yaygın toplumsal görüşlerle ters düşmeye başlamış ve onların baskısı ile de artık açıkça söylenemez hale gelmişlerdir. Bu eski düzeni, bugün yalnızca bir kaç küçük detayda görebilmekteyiz. (Örneğin Babilli Tiamat, büyük bir ihtimalle, Kitabı Mukaddes'te “suların yüzü üzerinde hareket eden Allah'ın Ruhu” olarak geçmektedir.) (Tekvin 1:2)

c) Kırmızı Şapkalı Kız

Kırmızı Şapkalı Kız masalı, Freud'un görüşlerini yansıtan bir diğer güzel örnektir. Burada, kadın ve erkek arasındaki çatışmanın değişik bir biçimini görebiliriz. Söz konusu masal şöyledir:

“Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar küçük ve tatlı bir kız varmış. Onu gören herkes, çok severmiş. Küçük kızı belki de herkesten fazla seven ninesi ise, sevgisini küçük kıza nasıl göstereceğini hiç bilmezmiş. Bir keresinde ona, kırmızı kadifeden yapılmış bir şapka hediye etmiş. Bu şapka, kıza çok yakışmış. O da şapkayı o kadar beğenmiş ki, onu artık hep başında taşımaya başlamış. Kızın ismi de bundan böyle, “kırmızı şapkalı kız” olarak kalmış. Bir gün annesi, küçük kıza şöyle demiş: “Kırmızı şapkalı kız, şu kurabiyeyi ve şurubu al da, ninene götür. Ninen hasta ve güçsüz, bunlar ona iyi gelir. Hava ısınmadan yola çıkiver. Ama uslu uslu yolu takip et, sağa sola koşma, sonra düşer ve şurup şişesini kırarsın. O zaman da, ninene hiç bir şey kalmaz. Ninenin evine girdiğinde “günaydın” demeyi sakın unutma ve evi de karıştıрма.”

Kırmızı şapkalı kız annesine: “Peki anne, söylediklerini yaparım” demiş ve söz vermiş. Nine ormanda oturuyormuş ve oraya gitmek yarın saat sürüyormuş. Kırmızı şapkalı kız, ormana geldiğinde, karşısına bir kurt çıkmış. Kızcağız, kurdun ne kadar tehlikeli bir hayvan olduğunu bilmediğinden, ondan hiç korkmamış. Kendisine: “Merhaba kırmızı şapkalı kız!” diyen kurtla sohbet etmeye başlamış. “Teşekkür ederim, kurt.” “Bu kadar erken nereye gidiyorsun baka-

lım?” “Nineme gidiyorum.” “Peki, çantanda ne taşıyorsun?” “Kurabiye ve şurup var. Kurabiyeyi daha dün pişirdik, bunlar hasta nineme iyi gelecek.” “Kırmızı şapkalı kız, senin ninen nerede oturuyor?” “Buradan on beş dakika ötede, üç büyük ağacın orada oturuyor. Yakında da fındık ağaçları var, ama sen oraları bilirsin.” Kurt kendi kendine: “Bu körpecik kızın eti çok lezzetli olmalı. Herhalde tadı, yaşlı kadından da iyidir. Her ikisini de yakalayabilmem için, aklımı kullanmalıyım” diye düşünmüş ve kırmızı şapkalı kızın yanında biraz yürüdükten sonra “kırmızı şapkalı kız, niçin hiç çevrene bakmıyorsun? Çiçeklerin güzelliğini görmüyor, kuşların ne kadar da güzel öttüklerini işitmiyorsun galiba? Sanki okula gidermiş gibi yürüyorsun. Oysa ornan çok güzel bir yerdir.”

Kırmızı şapkalı kız gözlerini açtığı anda, güzel çiçeklerin güneş ışığında sallandıklarını görmüş ve şöyle düşünmüş: “Nineme güzel bir çiçek buketi götürürsem, çok sevinir herhalde. Zaten daha vakit erken, oraya rahatlıkla yetişirim.” Sonra da yoldan sapsmış ve güzel çiçekler toplayabilmek için, ormanın derinlerine kadar gitmiş. Bir çiçek gördüğünde, daha uzakta daha güzel bir çiçek görmüş ve onu da koparmaya gitmiş ve böylece ormanın derinliklerine kadar ilerlemiş. Bu arada kötü niyetli kurt, dosdoğru ninenin evine gitmiş ve kapıyı çalmış: “Kim var orada?” “Kırmızı şapkalı kız, sana kurabiye ve şurup getirdim nineciğim, kapıyı aç.” Nine de şöyle demiş: “Kapıyı kendin aç. Ben çok güçsüzüm, ayağa bile kalkamıyorum.” Kurt kapıyı açmış ve hiç bir şey söylemeden nineye doğru yürümüş ve onu yutuvermiş. Daha

sonra ninenin kıyafetini giymiş, onun eşarbını bağlamış, perdeleri çekmiş ve yatağa yatmış.

Taşıyamayacak kadar çok çiçek topladıktan sonra, kırmızı şapkalı kızın aklına ninesi gelmiş ve hemen yola koyulmuş. Kapının açık olduğunu görünce de çok şaşırılmış. Eve girdiğinde, içerisinin biraz dağınık olduğu dikkatini çekmiş ve şöyle düşünmüş: “Aman Tanrım, bugün acaba niçin korkuyorum. Aslında ninemin ziyaretine sevinerek gelirdim.” Daha sonra “günaydın nineciğim” demiş, fakat bir cevap alamamış. Bunun üzerine onun yatağına sokulmuş. Ama ninesinin görüntüsü tuhafmış. “Ay nineciğim, kulakların niye o kadar büyük.” “Seni daha iyi duyabilmem için.” “Ay, nineciğim, gözlerini niye o kadar iri?” “Seni daha iyi görebilmem için.” “Nineciğim, ellerin niye o kadar büyük?” “Seni daha iyi tutabilmem için.” “Ama nineciğim, niçin bu kadar korkunç bir ağzın var?” “Seni daha iyi yutabilmem için”. Kurt, bunu söyler söylemez yataktan fırlamış ve kırmızı şapkalı küçük kızı yutmuş.

Kurt iştahını dindirdikten sonra, yine yatağa yatmış ve derin bir uykuya dalmış. Uyurken de, çok gürültülü bir biçimde horulduyormuş. Ninenin evinin yakınından geçen bir avcı: “Yaşlı kadın amma da horluyor. Hemen gidip bir bakayım, belki bir sorunu vardır” diye düşünmüş ve eve girmiş. Yatağa yanaştığında, orada yatan kurdu görmüş ve “seni zaten uzun zamandan beri arıyordum” diyerek, silâhını tam kurdun üzerine doğrultmuş. Ama o anda kurdun yaşlı nineyi yemiş olabileceğini düşünerek, silâhını bir kenara bırakmış, gidip bir makas almış ve kurdun

karnını kesmiş. Biraz kestikten sonra, kırmızı şapkalı kız: “Aman ne kadar korktum. Kurdun karnı da çok karanlıkmış!” diyerek oradan çıkmış. Bundan sonra yaşlı nine de kurdun karnından kurtulmuş. Kırmızı şapkalı kız hemen koşmuş ve büyük taşlar toplayıp, kurdun karnına doldurmuş. Avcı da kurdun karnını iple dikmiş. Kurt daha sonra uyandığında, ayağa kalkmak istemiş, fakat taşlar o kadar ağır gelmiş ki, hemen yere düşmüş ve ölmüş.

Her üçü de, buna çok sevinmişler. Avcı, kurdun derisini yüzmüş ve evine götürmüştü. Nine kırmızı şapkalı kızın getirdiği kurabiyeleri yemiş ve şurubu içmiş. Böylece yeniden güce kavuşabilmiş. Kırmızı şapkalı kız ise şöyle düşünmüştü: “Annen yasakladığı zaman, orman yolundan sapmayacaksın!” (Grimm Kardeşler'den).

Bu masalda kırmızı şapkalı kız, adet görmeyi sembolize etmektedir. Küçük kız, artık yetişkin bir insan olmuştur ve cinselliği ile karşı karşıyadır.

“Yoldan sapmama” ve “şişeyi kırnama” ikazları, cinselliğin tehlikesine ve namusun yitirilmesine işaret etmektedirler.

Kurt, kızı gördüğünde, cinsel arzulara kapılmakta ve kızın aklını çelebilmek için, ona şöyle demektedir: “Niçin hiç çevrene bakmıyorsun? Çiçeklerin güzelliğini görmüyor, kuşların ne kadar da güzel öttüklerini işitmiyorsun galiba?” Bunun üzerine, kırmızı şapkalı kız, “gözlerini açıyor.” Kurdun söylediklerine uyduğu için, ormanın derinliklerine kadar gidiyor. Bu davranışı haklı gösterebilmek için de, şöyle düşü-

nüyor: “Getireceğim çiçekleri ninem çok beğenecektir.”

Fakat doğru yoldan sapma, ağır bir biçimde cezalandırılacaktır. Kurt, ninesinin kılığına girecek, suçsuz kızcağızı yutacak ve sonra da derin bir uykuya dalacaktır.

Masal buraya kadar olaya ahlâkî bir biçimde yaklaşarak, cinselliğin getireceği tehlikelerden bahsetmektedir. Ama iş, bu kadarla bitmez. Burada sorulması gereken soru şudur: “Bu masalda erkeğin rolü nedir ve cinsellik olgusu nasıl yansıtılmaktadır?”

Kırmızı şapkalı kız masalında erkekler, saldırgan ve kandırıcı birer hayvan olarak gösterilmişlerdir. Cinsel ilişki de, yamyamlıkla eş tutulmuştur. Çünkü bu masala göre, bir cinsel ilişkide erkek, kadını yutmaktadır. Bu görüş aslında, erkeklere ve cinselliğe karşı duyulan derin bir nefretin ifadesidir. Bu nefret, masalın sonunda daha da belirginleşir. Çünkü burada, kadınların doğurganlık yeteneği işlenmektedir. Bu yetenekten dolayı, kadınlar erkeklerden üstündürler. Karnındaki taşlarla kadınların hamileliklerini sembolize etmek isteyen kurt ise, gülünç duruma düşer. Çünkü kırmızı şapkalı kız, kurdun karnına kısırlığın sembolü olan taşları yerleştirmiştir. Kurt bir kere zıpladıktan sonra, yere yuvarlanır ve ölür. Böylelikle işlediği suça uygun bir cezayı çeken kurt, kısırlığın sembolü olan taşlar tarafından öldürülmüştür.

Başlıca figürleri üç farklı kuşağın kadınları, yani nine, anne ve küçük kız olan “Kırmızı Şapkalı Kız”:

kadın ile erkek arasındaki çanşmanın sergilendiği bir masaldır. Erkek tiptemesi olarak, hiç bir ağırlığı olmayan bir baba biçimiyle anlatılan avcı, masalda önemli bir yer tutmaz. Erkeklerden nefret eden kadınların zaferiyle biten bu masal, mücadeleden erkeklerin galibiyet ile ayrıldığı Odişus mitosunun da karşıtıdır.

d) Sabbath Merasimi

Buraya kadar gördüğümüz sembollerin hepsi, birer resim niteliğinde idiler. Fakat insanlık tarihi için bir rüya, bir mitos ya da bir masal kadar öneme sahip olan bir başka sembol türü daha vardır. Bu da, sembolik merasimdir. Bu sembol türünde, insanların yaptıkları hareketler, onların içlerindeki duygularını sembolize etmektedirler. Günlük hayatımızda hepimiz, *bu tür sembolleri kullanırız. Örneğin saygı gereği şapkamızı çıkartır, başımızı öne eğeriz ya da birisinin elini sıkarız, bazen de ellerimizi önümüzde toplarız. İşte bunların hepsi, birer sembolik davranıştır. Bu tür semboller basittir ve kolayca anlaşılabilirler. Bazı dinî semboller de bu türdendir. Buna örnek olarak İbraniler'de varolan, yas tutarken kıyafetleri parçalama geleneği gösterilebilir. Fakat öte yandan birçok dinî semboller, tıpkı rüyalarda ya da mitoslarda olduğu gibi, çok karmaşık ve anlaşılması güç olabilirler. Bunun ilginç bir örneğini de, Sabbath merasimi oluşturmaktadır.*

Eski Ahid'te, Sabbath ile ilgili kuralların çok önemli bir yeri vardır. Ama bu kuralların tümü, On Emir'in yalnızca bir tanesinden türetilmiştir. "Sabbath'ı düşün. Onu kutsal bir gün olarak gör! Sen, altı gün süreyle çalışabilir ve her işi yapabilirsin. Fakat yedinci gün, Tanrı'na adanmış bir dinlenme günüdür. O gün hiç bir iş yapmayacaksın. Herkes buna uymalıdır: Sen, senin oğlun ve kızın, senin kölen, senin hayvanların ve kent sınırları içinde yaşayan yabancılar bile. Çünkü Tanrı; göğül, yeri, denizi ve bunlara ait olan her şeyi altı günde var etti. Fakat yedinci

günde Tanrı dinlendi. Bundan dolayı da Tanrı, Sabbath'ı kutsal ve kutsal bir gün olarak ilân etti" (Çıkış 20:8-11). On Emirler'in ikinci biçiminde de (Tesniye 5:12-15) Sabbath'ın emredildiğini görmekteyiz. Fakat bu sefer Sabbath'ın nedeni, Mısır'dan çıkış olarak gösterilmiştir. Şöyle denmektedir: "Bunu unutma: Sen Mısır'da daha bir köle iken, Tanrın, güçlü eli ve kaldırılmış kolu ile seni oradan kurtardı. Bundan dolayı Tanrın, sana Sabbath'ı bir görev olarak emretti" (Tesniye 5:15).

Çağdaş insanlar için böyle bir Sabbath'ın düzenlenmiş olması, akla uygun bir davranıştır. Çünkü bir hafta boyunca çalıştıktan sonra bir gün dinlenmemiz, sağlığımız açısından olumlu sonuçlar vermektedir. Bu, kaybettiğimiz enerjilerin yeniden depolanması için kaçınılmaz bir ihtiyaçtır. Fakat Sabbath'ın kendisi ve onunla ilgili geliştirilen merasimi inceleyecek olursak, bazı sorular ortaya çıkacaktır.

Örneğin, toplumun sağlığı için gerekli olan bu düzenleme, niçin On Emir'e dahil edilmiştir? Bu kutsal gün, niçin Tanrı'nın "dinlenmesi" ile ilişkilendirilmiştir ve bu ne demektir? Acaba Tanrı insana bu kadar çok mu benzenmektedir? Sabbath'ın ikinci biçiminde, niçin özgürlük konusu işlenmiştir? Tanrı'nın dinlenmesi ile özgürlük arasında ne gibi bir ilişki vardır? Ayrıca (ve bence en önemli soru budur) karmaşık Sabbath merasimini, dinlenme emri ile nasıl bağdaştırabiliriz? Örneğin Eski Ahid'te, "Sabbath'ta odun toplayan" bir adam, Sabbath bozucusu olarak kabul edilmektedir. Bunun da cezası ölümdür (Sayılar 15:32-vd). Ayrıca yalnızca fiziksel mesai değil,

zevk için ateş yakmak, bir tek otu koparmak, bir mendili veya onun ağırlığında her hangi başka bir şeyi taşımak bile yasaklanmıştır. Görüleceği gibi bunlar, bizi yoran uğraşlar değildir. Aslında bunları yapmamak, onları yapmaktan daha güçtür. Acaba burada, asıl merasimde bir abartılma mı yapılmıştır? Yoksa bu merasimi tam olarak anlayamıyor muyuz?

Detaylı bir analiz sonucunda, Sabbath merasiminin abartılı bir davranış olmadığını ve ayrıca burada, çalışma ve dinlenme kavramlarının, günümüzden çok farklı bir biçimde yorumlandığını göreceğiz.

Kitabı Mukaddes'te ve Talmud'ta "çalışma" (yani, mesai) şöyle tanımlanmaktadır: "Çalışma", insanın fiziksel dünyaya yaptığı bütün müdahalelerin bütünüdür. Müdahalenin yapıcı ya da yıkıcı olması ise, hiç fark etmez. Buna karşın, "dinlenme", insan ve doğa arasındaki bir barış durumudur. Çünkü insanlar dinlenirken, doğaya el sürmezler. Bu nedenle, yapılan en küçük bir değişiklik bile, bu sessizliği, barışı ve dinlenmeyi bozacaktır. Yani Sabbath, insan ve doğa arasında kurulan büyük bir uyumdur. "Çalışma" ise, bu uyumu bozacak olan her şeydir. İşte bu genel tanım yardımı ile Sabbath merasimini daha iyi anlayabiliriz.

Her ağır iş, örneğin tarlada çalışmak ya da duvar örmek, hem çağdaş ve hem de geleneksel anlamda bir "çalışmadır". Oysa bir kibritin yakılması ya da bir otun kopartılması, çağdaş anlamda "çalışma" olarak nitelendirilmez. Ama yine de, insan ile doğa arasındaki uyumu bozacak bir harekettir. İşte bundan dolayı Talmud'ta, çok küçük bir işi yapmak ya da

küçük bir şeyi taşımak bile yasaklanmıştır. Aslında burada bir parantez açmak gerekir. Çünkü her türlü taşımalar yasaklanmış değildir. Örneğin bir insan, evinin ya da arazisinin dahilinde ağır bir yükü pekâlâ taşıyabilir. Bu davranışı ile de Sabbath kurallarını çiğnenmiş olmaz. Fakat örneğin bir mendili evinden dışarıya, yani sokağa çıkarmak yasaktır. Aslında bu kural, özgürlük fikrinin, toplumsal alandan, doğal alana doğru genişletilmesinden başka bir şey değildir. Böylece insan, hem doğanın dengesine el atmakta, hem de toplumsal dengeyi değiştirmemektedir. Bu, yalnızca ticaret yapılmamalıdır anlamına gelmez. Buna ek olarak “sahip olunan” bir şeyin, bir bölgeden bir diğerine aktarılması da yasaktır.

Sabbath, insan-doğa ve insan-insan arasındaki birliği sembolize etmektedir. Ayrıca insanlar çalışmadıkları takdirde (yani, doğal ve toplumsal çevreyi değiştirmedikleri sürece), zaman kavranımının kısıtlayıcı varlığından da kurtulmuş olmaktadırlar. Bu kurtuluş, haftanın tek bir gününde gerçekleşmektedir, o da Sabbath günüdür. Bu konuyu tam anlayabilmek için, Kitabı Mukaddes'te yer alan insanla doğa arasındaki ilişkilere bakmak yerinde olur. “Yasak meyvanın yennmesi olayından” yani, insana akıl ve irade verilmeden önce, insanlar doğa ile tam bir uyum içinde bulunmaktaydılar. Fakat insanoğlunun Tanrı'nın sözünü dinlemeyip, ona itaatsizlik etmesi sonucunda gözleri “açılmış” ve böylece özgürlüğü, iyinin ve kötünün ne demek olduğunu, herkesin eşit, ama aynı anda da farklı olduğunu ve sevginin tüm bu insanlığı birbirine bağlayıcı bir güç olduğunu görmüştür. Bu ise, insanlık tarihinin başlangıcıdır. Fakat

Tanrı, kendi emirlerini dinlemeyen insanları lânetlemiştir. Bu lânet ile, insan ve hayvan arasında bir düşmanlık ve bir çatışma yaratılmıştır: “Yılan ve kadın arasında bir düşmanlık yarattım, senin ve kadının çocukları arasında da. O seni başından, sen de onu topuğundan vuracaksın” (Tekvin 3:15). Bunun yanı sıra, insan ve toprak arasında da bir düşmanlık oluşturulmuştur: “Senin yüzünden toprak da lânetlendi. Hayatının bütün günlerinde zorluklar altında ondan besleneceksin. Dikenler ve çahırlar yetişecek, toprağın bitkilerini ve alınının teriyle kazandığın ekmeğini yiyeceksin, ta ki toprağa geri dönene kadar” (Tekvin 3:17-1). Ve böylece kadın ile erkek arasında da bir karşıtlık oluşmuştur: “Yine de erkeğini arzulayacaksın, ama o seni yönetecek” (Tekvin 3:16). Son olarak kadın ve onun doğal işlevine de bir yük getirilmiştir: “Acılar içinde çocuklarını doğuracaksın” (Tekvin 3:16). Başlangıçtaki genel uyumun yerini, artık düşmanlık ve çatışma almıştır (Bkz: E.Fromm, 1941a).

Öyleyse insanın en büyük amacı, insanlarla, hayvanlarla ve toprakla yeniden uyum ve barış içinde yaşamak olmalıdır. Ama oluşturulacak bu uyum, cennettekinden çok farklı bir biçim alacaktır. Çünkü insanlar bu uyuma yeniden kavuşabilmek için: Kendilerini tam anlamıyla geliştirmek, tam bir insan olmaları zorunluluğunu görmek, adaleti uygulamak, akıl güçlerini olabildiğince arttırmak ve akıldışı arzularını bir kenara itmek zorundadırlar. Zaten peygamberlerin çeşitli biçimlerde ve farklı semboller kullanarak söylemeye çalıştıkları da budur. Sonuçta, toprak sonsuza kadar kalacak, kılıçlar sabanlara dö-

nüşecek, aslan ve koyun birbiriyle arkadaş olacak, savaşlar bitecek, kadınlar acı çekmeden doğum yapacaklar (Talmud) ve insanlık da gerçeklik ve sevgi çevresinde birleşecektir. İnsanlık tarihinin amacına ulaşması demek olan bu yeni uyum, gelecekteki bir Mesih'in kişiliğinde sembolize edilmiştir.

Ancak şimdi, Sabbath merasimini tam olarak anlayabiliriz. Sabbath, Mesih döneminin bir öncüsüdür. Çünkü o dönemin bir başka ismi de "sonsuz Sabbath"dır. Talmud'ta belirtildiği gibi: "Tüm İsrail halkı bir kerecik olsun, Sabbath'ı arka arkaya iki kez tam anlamıyla uygulayabilse, o zaman Mesih'in gelmesi kesin olacaktır" (Sabbath, 118a).

Demek oluyor ki, dinlenme ve çalışmamanın o zamanki anlamları, günümüzdeki "yorgunluk atmak" anlamından çok daha farklıdır. Bu dinlenmenin yardımı ile bir gün mutlaka gerçekleşecek olan özgürlük yönüne doğru bir adım atılmış olacaktır. İnsan ve insan ile insan ve doğa arasındaki ilişki, uyumun ve barışın bir göstergesi haline gelecektir. Çalışma, bir çatışmanın ve bir uyumsuzluğun sembolü niteliğindedir. Dinlenme ise; onur, barış ve özgürlüğün işaretidir.

Eğer bu özelliği tam olarak kavrayabilirsek, daha önce sorduğumuz birkaç soruya da cevap bulmuş oluruz. Sabbath merasimi, yalnızca basit bir "dinlenme günü" olmadığı için, Kitabı Mukaddes'te önemli bir yere sahiptir. Çünkü o, kurtuluşun ve özgürlüğün bir sembolüdür. İşte, Tanrı'nın "dinlenmesi" kavramı da, bu biçimde anlaşılmalıdır. Tanrı yorulduğundan dolayı dinlenmemektedir. Tanrı'nın dinlenmesi, bar-

şın yaratılıştan bile daha önemli olduğunu vurgulamak istemesindendir. Tanrı'nın çalışması, insan için bir lütüftür. Dinlenmesi ise yorulduğu için değil, ancak böylece tam özgür ve "tam Tanrı" halinde insanlara ulaşabileceği içindir. İşte tıpkı bunun gibi, çalışmayan ve doğa ile barış içinde, diğer insanlarla da dost olarak yaşayan bir insan, tam bir insan olabilecektir. Sabbath merasiminin bir kere 'Mısır'dan kurtuluş' ve bir kere de 'yedinci yaratılış gününde Tanrı'nın dinlenmesi' olarak açıklanmasının nedeni de burada gizlidir. Çünkü her iki açıklama da aynı anlamı taşımaktadır ve karşılıklı olarak birbirlerini tamamlamaktadırlar. Yani: "Dinlenme, özgürlüktür".

Bu konuyu bitirmeden önce, Sabbath merasimi ile ilgili birkaç noktaya daha değinmek ve böylece onun daha iyi anlaşılmasına imkân vermek istiyorum.

Sabbath, eski Babiller'den kalma bir bayram günüdür. Babiller, her ayın yedinci gününde (yani, Shapatu'da) bir kutlama yaparlardı. Fakat bu kutlamanın ardında bambaşka bir neden vardı. Babil Shapatu'su, üzümlüğü ve nefis terbiyesini ifade eden bir gündü ve bu gün, Satürn gezegenine adanmıştı. (İngilizce'deki cumartesi anlamına gelen "saturday" hâlen bu kutlama gününe işaret etmektedir.) Fakat zamanla, bu kutlama gününün anlamı farklılaştı ve en sonunda da Kitabı Mukaddes'teki biçimini aldı. Böylece artık Shapatu (yani, Sabbath) kötü bir gün olmaktan çıkıp, sevgi ve neşe dolu bir gün haline dönüşmüştü. Son iki bin yıldır da Museviler, Sabbath'ı çeşitli eğlenceler, yemek ve içmekle kutlamakta, za-

manlarını cinsel sevgi ve dinî yazıları okuma ile geçirmekte, böylece de Satürn'ün kötü güçlerine teslim olup acı çekilen bir gün, özgürlük ve sevincin yaşandığı bir gün haline gelmektedir.

Sabbath'da görülen bu değişimin nasıl gerçekleştiğini anlamak için, Satürn gezegeninin taşıdığı anlama bakmamız gerekecektir. Geleneksel astrolojik ve metafiziksel anlayışa göre Satürn gezegeni, zamanı sembolize eden bir gök cisimdir. Satürn, zamanın ve dolayısıyla da ölümün Tanrı'sıdır. Ancak, insanlar Tanrı'ya benzediklerinden (yani, akla, ruha, sevgiye ve özgürlüğe sahip olduklarından) zamanın ve ölümün egemenliği altında değillerdir. Fakat insan, aynı zamanda da bir hayvana benzemektedir. (Yani, bir bedene sahiptir ve doğa kanunlarına boyun eğmektedir.) Bundan dolayı da zamanın ve ölümün bir kölesi durumundadır. Babilliler zaman Tanrı'sını, kendi nefislerini terbiye ederek yatıştırmak istiyorlardı. Kitabı Mukaddes'te ise, bu soruna çok farklı bir çözüm getirilmeye çalışılmıştır. Burada zaman, bir gün boyunca doğanın gidişine karışmamak suretiyle devre dışı bırakılmaktadır. Bunun ardında yatan düşünce şudur: Bir değişim, bir çalışma ve bir çatışma olmazsa, "zaman" diye bir şey de olmayacak ve artık insanlar, zaman Tanrı'sının önünde eğilmeyeceklerdir. Yani Sabbath, insanlığın zamanı nasıl yendiğini gösteren bir semboldür. Zaman artık ortadan kaldırılmış, Satürn, kendisine adanmış olan günde, tahtından indirilmiştir!

e) Kafka'nın "Dava" adlı romanı

Sembol dili ile yazılmış olan bir sanat eserine verebileceğimiz en güzel örnek, Franz Kafka'nın "Dava" adlı romanıdır. Bu romanda, tıpkı rüyalarımızda olduğu gibi, kendi içinde somut ve gerçekçi olaylarla karşılaşmaktayız. Fakat romanı bir bütün olarak incelediğimizde, onun gerçeküstü ve hayali olduğunu söylememiz gerekmektedir. Bundan dolayı da, bu romanı yorumlarken, sanki bir rüyayı yorumluyormuşuz gibi davranmamız doğru olur. Çok uzun ve çok karmaşık olan, olayları uzay ve zaman içerisinde gelişen bu rüyanın öğelerini, sanki rüyayı gören kişinin (yani, romandaki Josef K. adlı kahramanın) duygusal dünyasını temsil ediyorlarmış gibi ele almalıyız.

Roman tuhaf bir cümleyle başlar: "Herhalde biri Josef K.'ya bir iftira atmıştı. Çünkü hiç bir kötü şey yapmamasına rağmen, bir sabah ansızın tutuklanmıştı" (F Kafka, 1965, s. 259). Burada "tutuklanmıştı" kavramının ardında, yakalanmak, yani hareketten alıkoyulmak anlamı gizlidir. Suçlanan birisi polis tarafından yakalanmış, yani bir organizmanın normal gelişimi durdurulmuştur. Söz konusu hikâyede, bu kavram hergün kullandığımız tutuklanma anlamına gelmektedir. Fakat sembol dilinde bunun anlamı başkadır. Çünkü bu dilde, "tutuklanma" dendiğinde, Josef K.'nın gelişiminin de durdurulduğu anlaşılmaktadır.

Ustaca yazılmış bir paragrafta, Kafka bu tutuklanmanın nasıl gerçekleştiğini anlatır: "Bu bahar K.. akşamları işten çıktıktan sonra kendi başına ya da bir

kaç iş arkadaşıyla dolaşmaya çıkar, sonra bir birahaneye gider ve orada çoğunlukla yaşlı adamlarla birlikte, onbire kadar otururdu. Bazen de saat dokuza kadar çalışır ve doğrudan eve giderdi. Ara sıra K.'nın çalışma azmini ve güvenilirliğini takdir eden banka müdürü, onu bir araba gezisine veya villasındaki bir akşam yemeğine davet ederdi. Ayrıca K., haftada bir gün, Elsa adındaki bir kıza giderdi. Elsa, sabaha kadar bir meyhanede garson olarak çalışıyor ve misafirlerini de, gündüz ancak yatağında kabul edebiliyordu” (a.g.e., s. 272).

Görüleceği gibi bu hayat tarzı; boş, rutin, tanımayan soyut, sevgisiz ve tüketici bir biçim taşımaktadır. Josef K., gerçekten de “yakalanmış”; hayatı, durağan ve olağan bir hale gelmişti. Yani, romanın ilk cümlesi, K.'yı ikaz eden vicdanının sesidir.

İkinci cümlede ise, şunlar işlenmektedir: “Bayan Grünbach'ın, yani ev sahibesinin yardımcısı, bu sabah kahvaltıyı getirmemişti. Her sabah saat sekize doğru K.'nın kahvaltısını getiren bayan, bugün hiç görünmemişti. Bu, ilk kez olan bir aksaklıktı” (a.g.e., s. 259). Aslında bu detay, önemsizmiş gibi görünmektedir. K.'nın tutuklanması gibi önemli bir olaydan sonra, böyle sıradan bir ayrıntının burada niçin yazılmış olduğu şaşkınlık yaratmaktadır. Fakat, birçok rüyada olduğu gibi, bu küçük detay, bize K.'nın karakteri hakkında çok önemli bilgiler vermektedir. Çünkü K., “reseptif yönelmeye” sahip bir insandır. Yani tüm hareketleri kabul etmeye ve söylenenleri yapmaya yönelik olan K., hiç bir zaman kendiliğinden bir harekete geçememektedir (Bu konu için bkz: E.

Fromm, 1947a).

K., kendisini doyuran, ona bakan ve koruyan insanlara bağımlı birisidir. Tıpkı annesine bağlı bir çocuk gibi, ondan yararlanan ve onu kullanan bir yapıya sahiptir. Böyle insanlar, özellikle de kadınlara karşı saygılı ve sevimli davranmaktadırlar. Çünkü böyle davrandıklarında, istediklerine ulaşacaklarını sanmaktadırlar. Bu tür insanların çekindikleri en olumsuz şey ise, başkalarının onlara kızmaları ve onlara istediklerini vermeyecekleri korkusudur. Bu insanlar, her iyiliğin dışarıdan geldiğini sanmaktadırlar. Ve bu iyilik kaynağının korunması da, onların hayatlarındaki en büyük amaçtır. Bundan dolayı, benlik duygularını yitirmişler ve içlerini bağımlı oldukları insanların onları terk edeceği korkusuyla doldurmuşlardır.

K., kendisini kimin ve niçin dava ettiğini bilmekte ve kendine şu soruyu sormaktadır: “Bunlar nasıl insanlardılar? Ne hakkında konuşuyorlardı? Hangi daireye aittiler?” Mahkeme bahçesinde, bir gardiyanla konuşurken, sorun biraz daha açıklığa kavuşmaktadır. Çünkü K., gardiyana, dişe dokunur hiç bir soru sormamakta, buna karşın gardiyan, K.'ya çok önemli bir cevap vermektedir: “Sorularınızı şu anda tanı olarak cevaplayamasam da size, bizi pek düşünmemenizi salık veririz. En iyisi mi, siz daha çok kendinizi düşünün.” Bu söz aslında, yardıma muhtaç olan herkes için geçerlidir. Fakat K., gardiyanın ne demek istediğini anlayamaz. Sorunun, kendi içinde saklı olduğunu ve onu yalnızca kendisinin çözebileceğini anlayamamıştır. Bu, aslında, K.'nın

en sonunda kaybedeceğini gösteren ilk belirtidir.

İlk sahne, gardiyanın bir başka ikazı ile son bulur: “Siz şimdi, bankaya da gitmek istersiniz.” “Bankaya mı?” diye düşünür K. “ben tutuklandığımı sanmıştım. Tutuklu iken nasıl bankaya gidebilirim ki?” “Ah, evet”, der kapıya kadar gitmiş olan gardiyan, “siz beni yanlış anlamışsınız. Tutuklanmış olduğunuz doğrudur, fakat bu sizi, işinizi yapmaktan alıkoymayacaktır. Alıştığınız hayatı da aynen devam ettirebilirsiniz.” “O zaman tutuklu olmak, o kadar da kötü bir şey değilmiş” der K. ve gardiyanın yanına kadar yürür. “İliş bir zaman aksini iddia etmedim ki”. “Aslında tutuklu olduğumu söylemenize de hiç gerek yoktu” diyen K. gardiyana biraz daha yaklaşır” (F. Kafka, 1965, s. 272).

Fakat gerçekte böyle bir şey olamaz. Tutuklanmış bir insan, ne kendi işini takip edebilir, ne de alıştığı hayatına devam edebilir. Aslında bu açıklama, onun ruhsal tutukluğunun, normal hayatına pek de etki yapmadığını belirtmek içindir. Burada sembol dili kullanılmıştır. Josef K., insanlık açısından neredeyse ölü birisidir. Fakat bu, onun bankadaki görevini engellememektedir. Çünkü görevi, onun gerçek benliğini hiç de ilgilendirmez.

K., hayatını boşa harcadığını ve şimdi de yavaş yavaş yok olduğunu zamanla anlamaktadır. Bu noktadan sonra, “Dava” adlı romanda, K.’nın buna gösterdiği tepki işlenmekte, fakat roman trajik bir finalle son bulmaktadır. K., vicdanının sesini duyduğu halde, onu anlayamaz. Gerçeği kendi gözleriyle görüp, kurtulmaya doğru adım atmak yerine, çözümü sü-

rekli olarak başka insanlarda aramaktadır. Örneğin avukatlar ya da kadınlara başvurmakta, onların “yakın ilişkilerini”, kendi çıkarı için olumlu bir biçimde kullanabileceğini düşünmektedir. Bu arada herkese, sürekli olarak suçsuz olduğunu anlatmakta ve kendisine, suçlu olduğunu söyleyen içindeki o belirsiz sesi bastırmaya çalışmaktadır.

K.’nın ahlâkî algılama yetenekleri bir şaşkınlığa ve karmaşıklığa uğramamış olsaydı, belki de bir çözüm yolu bulabilecekti. Ama K., bir tek ahlâk kuralını, otoriteyi tanımaktadır. O da ona şöyle söylemektedir: “Görevin, itaat etmektir.” K. için, itaat etmek temel erdemdir ve vicdanı da böyle, otoriter bir vicdan haline gelmiştir. Öylesine ki, insancıl vicdanının varlığından bile habersizdir. Aslında bu insancıl vicdan ona, kendi içine dönmesini ve gerçeği orada bulmasını önermektedir. (İnsancıl ve otoriter vicdanın bir karşılaştırılması için bkz: E. Fromm, 1947a.)

Bu romanda, her iki vicdan biçimi de sembolik bir anlatımla ortaya konulmuştur. İnsancıl vicdanı, gardiyan temsil etmektedir. Otoriter vicdan ise; mahkeme, yargıçlar, seyirciler, rüşvetçi avukatlar ve davayla ilgisi olan diğer insanlar tarafından temsil edilmektedir. K.’nın işlediği trajik hata, insancıl vicdanının sesine uymayıp, otoritelere boyun eğmesidir. Ne yazık ki insancıl vicdanının sesini, otoriter vicdanının sesi olarak algılamakta olan K., çözümü kendisini yargılayan otoriteye daha çok bağlanmakta görmektedir.

Söz konusu “mahkeme” romanda despot, rüşvetçi ve kötü niyetli olarak tanımlanmaktadır. Bu dava-

da, aklın ve adaletin yeri yoktur. Zaten yargıçların kullanıkları kanun kitapları da, bu durumun birer sembolik ifadesidir: “Bunlar eski ve aşırı derecede kullanılmış kitaplardı. Örneğin cilt kapağı neredeyse ortadan kopmuştu. Yalnızca bir kaç iplik, kitabı dağılmaktan koruyordu” (a.g.e., s. 299). “Burası ne kadar da kirli” dedi K. başını sallayarak. Yanındaki kadın ise, hemen kitapların üstündeki tozu silmeye çalıştı. K., en üstte duran kitabın kapağını açtı. İçinde açık saçık bir resim vardı. Bir kanapede çıplak bir kadınla, çıplak bir adam oturuyorlardı. Bunu çizen kişinin neyi anlatmak istediği açıktı. Fakat pek yetenekli bir çizici olmadığından, çok dik ve perspektifsiz bedenler görülebiliyordu yalnızca. K., başka sayfalara bakmadı. O anda, ikinci kitabın başlığına şöyle bir göz attı. Bu kitabın başlığında şunlar yazıyordu: “Grete’nin, kocası Hans’tan çektikleri.” “Demek buranın kanun kitapları bunları öğretiyor” dedi K. ve ekledi: “Bu insanlar mı beni yargılayacaklar?” (F. Kafka, 1965, s. 299 vd.)

Başbozukluk öylesine bir hal almıştı ki, mübaşirin karısı, yargıçlar ve hukuk öğrencileri tarafından cinsel tecavüze uğramakta, ama ne kendisi ve ne de kocası buna karşı çıkamamaktaydılar. K. ise, bazen mahkemeye karşı isyan etmekte, bu arada, karşılıklı olarak iyiniyet geliştirdikleri mübaşir, onu desteklemesine: “İnsan her zaman isyan eder işte” demektedir (a.g.e., s. 308). Ama K. için, isyan ile itaat bir aradadır. Ahlâkî kuralları, otoriter mahkemeye göre değil de, kendi vicdanının sesine uygun olarak düzenlemek hiç aklına gelmemektedir. Aslında gezisinin sonuna doğru, bir keresinde gerçeğe çok yaklaşmış ve

insancıl vicdanının sesini biraz da olsa anlayabilmiştir. Bu ses, kilisedeki bir papaz tarafından temsil edilmektedir. K., bir iş arkadaşı ile buluşmak üzere, bu kiliseye gelmiştir. Fakat, arkadaşı bu randevuya gelmeyince K., kilisede yalnız kalır. Kendini biraz terk edilmiş ve şaşkın hissettiği bir anda, etkileyici bir ses ona, "Josef K.!" diye seslenir:

"K., şaşımıştı ve önüne bakıyordu. Aslında henüz oradan uzaklaşma şansı vardı. Üç tane küçük kapıdan çıkıp, gidebilir ve bu, onu duyamadığı ya da sesin kendisini ilgilendirmediği anlamına gelirdi. Fakat eğer dönüp arkasına bakarsa, burada kalması gerekecekti. Papaz ikinci bir kez daha seslense, mutlaka giderdi. Ama başka bir ses gelmeyince arkasını dönüp, bakmaya karar verdi. Papaz hareketsiz olarak kürsüde duruyordu ve K.'nin ona baktığını anlamıştı. K. artık tam olarak dönmek zorundaydı, yoksa çocukça bir saklambaç oyunu olurdu bu. Daha sonra papaz, K.'yı bir parmak hareketi ile yanına çağırınca, hızla kürsüye yaklaştı. Papaz, parmağı ile kürsünün hemen önündeki bir yeri işaret etti. K., oraya gittiğinde papazı, ancak başını öne doğru eğerse görebiliyordu. Papaz: "Sen Josef K.'sın", dedi ve elini kürsüye dayadı. "Evet" dedi K. ve "beni bundan haberdar ettiler" diye devam etti. "O zaman aradığım kişi sensin" dedi papaz "çünkü ben hapishanenin papazıyım". "Öyle mi" diye karşılık verdi K. "Seni buraya ben çağırdım. Çünkü seninle konuşmak istiyordum." "Bunu bilmiyordum. Aslında ben buraya bir İtalyan'a kiliseyi gezdirmek için gelmiştim." "Bırak şimdi bu önemsiz şeyleri. Elinde tuttuğun nedir? Yoksa bir dua kitabı mı o?" "Hayır, şehirdeki turis-

tik yerlerin bir albümü.” “At onu elinden”. K. kitabı o kadar hızla yere atmıştı ki, kitap biraz yerde sürünmüş ve ayrıca bir kaç sayfası da ezilmişti. “Biliyor musun, davadaki durumun çok kötü.” “Evet bence de. Çok çabaladım ama, bir başarı elde edemedim. Fakat savunmam daha bitmedi.” “Kararın ne olacağını sanıyorsun?” “Daha önceleri davanın iyi biteceğini düşünüyordum. Şimdi ise, buna şüpheyile bakıyorum. Beni nasıl bir sonun beklediğini bilmiyorum. Peki sen biliyor musun?” “Hayır, ama korkarım sonun kötü olacak. Sana suçlu gözüyle bakıyorlar. Davan, temyize bile gidemeyecek. En azından suçunun sabit olduğunu düşünüyorlar.” “Ama ben suçlu değilim ki, bu bir hatadır. Bir insan nasıl suçlu olabilir? Hepimiz insan değil miyiz?” “Bu doğru, fakat suçlular da hep böyle konuşurlar.” “Bana karşı bir önyargın mı var?” “Sana karşı hiç bir önyargım yok.” “Teşekkür ederim. Davadaki bütün insanlar bana karşı bir önyargı besliyorlar. Tarafsız olan kişileri de etkilemeye çalışıyorlar. Durumum gitgide kötüleşiyor.” “Gerçekleri yanlış anlıyorsun. Davanın kararı bir defada açıklanmayacak, dava yavaş yavaş karara dönüşmektedir.” “Demek ki öyle.” “Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?” “Biraz daha fazla yardım arayacağım. Kullanmadığım bir yol daha var.” “Yabancıardan ve kadınlardan çok yardım bekliyorsun. Gerçek yardımın bunlardan gelemeyeceğini bilmiyor musun?” “Bazen, belki de çoğu zaman, sana hak veriyorum. Fakat her zaman değil. Kadınlar büyük bir güce sahiptirler. Eğer tanıdığım bir kaç kadını işbirliğine kandırırsam, davayı kazanabilirim. Özellikle de, neredeyse bütünüyle kadına meraklı kişilerden kurulu

bu mahkemede başarılı olurum. Yargıca uzaktan bir kadın göstersem, masanın üstünden atlayarak ona koşar.” Papaz başını öne doğru eğince, K., kürsünün çatısının papazı ezdiğini düşündü. Dışarıda kötü bir hava mı vardı? Hayır hayır, artık gece olmuştu. Pencerelerden hiç ışık gelmiyordu. Ve kilisenin karanlık duvarı, olduğu gibi karşısındaydı. Şimdi de kilise yardımcısı, büyük sunaktaki mumları birer birer söndürmeye başlamıştı. K., papaza: “Bana kızgın mısın?” diye sordu. “Nasıl bir mahkemeye hizmet verdiğini bilmiyorsun herhalde?” Cevap alamadı. “Bunlar yalnızca benim tecrübelerim” dedi K. Yukarıdan hâlâ bir ses çıkmıyordu. “Seni kırmak istemedim” deyince, papaz birden bire bağırmaya başladı: “Sen iki adım ötedeki şeyleri bile göremiyorsun!” Çok kızmıştı ama, bu bağırış daha çok bir yerden düşen bir insanı gören ve elinden bir şey gelemeyen bir kimsenin korku dolu haykırışına benziyordu” (F. Kafka, 195, s. 429-431).

Papaz, K.'nın niçin dava edildiğini ve davanın nasıl sonuçlanacağını bilmektedir. K. ise, halen gerçeği görememektedir ve yalnızca nereden yardım bulabilirim kaygısı içindedir. Papaz ona, yabancı yardımlara çok güvendiğini söylediğinde, K.'nın tek endişesi, bunun için papazın kendisine kızacağından korkmasıdır. Bunun üzerine papaz, gerçekten de kızmıştır. Aslında bu kızgınlığın temelinde, sevgi ve yardım etme isteği yatmaktadır. Papaz, K.'ya bundan fazla yardım edemeyeceğini görünce üzülür ve ana girişe doğru yöneldiğinde, ona şunu sorar: “Hemen gitmek mi istiyorsun?” K., o anda böyle bir şeyi düşünmemiştir, fakat hemen: “Evet, gitmem gerekir.

Ben bir bankada görevliyim, beni şimdi bekliyorlardır. Buraya yalnızca bir yabancıyı gezdirmek için geldim” der. Papaz ise: “O zaman git” diye cevap verir ve ona elini uzatır. K. ise, “fakat karanlıkta yolunu kendi başıma bulamam ki” der (a.g.e., s. 439).

K., gerçekten de karanlıktadır. O başkalarına bağımlı bir insandır. Yardım aramakta, fakat papazın gösterdiği tek yardımı da geri çevirmektedir. Bundan dolayı papaza şöyle der: “Benden daha başka bir şey istemiyor musun?” “Hayır” “Önceleri bana daha iyi davranıyordun ve bana herşeyi açıklıyordun. Ama şimdi beni hiç önemsemiyormuş gibi davranıyorsun.” “Hani gitmen gerekiyordu?” “Ama bunu anlamalısın.” “İlk önce benim kim olduğumu anlamam gerekiyor.” “Sen hapishanenin papazısın” der K. ve papaza doğru yürür. Zaten bankaya gitmesi de gerekmiyordur. Papaz: “Ben mahkemeye ait birisiyim” der ve şöyle devam eder: “O zaman senden niye daha başka bir şey isteyeyim? Mahkeme senden hiç bir şey istemiyor ki. Onlar, sen geldiğinde seni kabul ediyor, sen gittiğinde de, seni bırakıyorlar” (F. Kafka, 195, s. 439 vd).

Papaz böylece, kendi davranışının otoriter olmadığını vurgulamak istemiştir. O, K.'ya yardım etmek istemekte, fakat davanın sonucunu da olumlu yönde etkileyemeyeceğini bilmektedir. Papaz, bu davanın, K.'nın kendi sorunu olduğunu savunmaktadır. Eğer K. bunu görmüyorsa, kördür. Çünkü gerçeği onun yerine görececek olan kimse yoktur.

Romanda, kilise tarafından temsil edilen ahlâkî görüş ile mahkeme tarafından temsil edilen yasalar

arasındaki fark hiç açıklanmaz. Aksine, papaz sanki mahkeme sisteminin bir üyesi gibi görünmektedir. Fakat burada söz konusu olan bu sembolik karmaşa, aslında K.'nin kalbindeki karmaşayı yansıtmaktadır. Çünkü onun için, her iki durum da aynı gibi gözük-mektedir. Bu farkı anlayamadığı için de, otoriter vic-danı ile olan çatışmada tıkanıp kalır ve içsel vicdanı-nın sesini hiç bir zaman anlayamaz.

Artık tutuklanma kararının ardından tam bir sene geçmiştir. 31. yaş gününün arifesidir ve K., davayı kaybettiğini öğrenmiştir. Bunun üzerine iki tane adam gelir ve onu idam etmeye götürürler. K., doğru soruları sormayı başaramamıştır. Niçin dava edildiğini ve nasıl kurtulacağını da bir türlü anlayamamış-tır.

Roman, tıpkı rüyalarda olduğu gibi korkunç bir kâbus olarak sona ermektedir. Cellâtlar, abartılı bir biçimde bıçaklarını kontrol ederlerken K., ilk kez so-runu anlamaya başlamıştır: "Sürekli olarak yirmi ta-ne elle dünyaya sarılmak istedim. Fakat bu yanlış idi. Şimdi, bir senelik bu davanın bile beni akıllandı-ramadığını da mı görecektim? Aptal bir insan olarak mı ölmem gerekiyor? Arkamdan: "Davanın başında, davayı bitirmek istiyordu, davanın sonunda ise, da-vayı başlatmak istiyor" mu dedirteyim? Böyle bir şe-yi söylemelerini istemiyorum" (a.g.e., s. 442).

Böylece K. ilk kez, hırsını ve hayatındaki boşlu-ğu anlayabilmiştir. Yine ilk kez, dünyada arkadaşlı-ğın ve dayanışmanın da varolduğunu görmektedir:

"Dikkatini, taş ocağının yanındaki bir evin en

üst katına yöneltmişti. Birden bir ışık yanmış, pencere açılmış, zayıf ve güçsüz bir adam görünmüş ve kollarını yukarıya doğru uzatarak, dışarıya sarmaya başlamıştı. Kimdi bu adam? Bir arkadaş mı? İyi bir insan mı? Yardım etmek isteyen birisi mi? Bir tek kişi mi vardı orada? Yoksa herkes orada mıydı? Bu bir yardım olabilir miydi? Yoksa daha savunmadığı konular mı vardı? Doğal olarak vardı. Mantık kuralları her zaman geçerlidir ama, hayatta kalmak için çırpınan birisi için artık onlar da, boşbirer hayal olurlar. Yüzünü göremediği yargıç neredeydi? Ellerini havaya kaldırdı ve parmaklarını gerdi” (F. Kafka, 1965, s. 444).

K., tüm hayatı boyunca bu soruların cevaplarını ya da bu sorulara cevap verebilecek insanları aramış, fakat doğru soruları ancak son anda sorabilmiş ve ölüm korkusu ona, sevgi ve arkadaşlığı hatırlatabilmişti. Ne gariptir ki, hayata ilk kez ölüm anında inanabiliyordu.

KAYNAKÇA

- Aristoteles, 1953: "*Kleine Schriften zur Lehrkunde*" (Öğretim Bilimi Hakkında Kısa Yazılar) "Über die Seele" (Ruh Hakkında; Dr. Faul Göhlke, Paderborn 1953 (F. Schöningh) adlı dergi içinde.

- Artemidor (Daldili), 1979: "*Das Traumbuch*" (Rüya Kitabı) Karl Brackertz, Münih 1979 (Deutscher Taschenbuch Verlag. DTV).

- Bachofen, J.J. 1926: "*Das Mutterrecht*" (Analık Hakkı); editör: Manfred Schroeter: "Der Mythos von Orient und Occident. Eine Metaphysik der alten Welt. Aus den Werken von J.J. Bachofen Mit einer Einleitung von Alfred Baeumler." (Doğu ve Batı Mitosları. Eski Dünyanın Bir Metafiziği. J.J. Bachofen'in eserlerinden seçmeler. Alfred Baeumler'in bir giriş bölümü ile) Münih 1926 (C.G. Beck'sche Verlagsbuchhandlung).

- Briffault, R. 1928: "*The Mothers. A Study of the Origins of Sentiments and Institutions*" (Bir Duygu ve Bir Kurum Olarak Anneliğin Kaynakları Üzerine Bir Araştırma). 3 Cilt, Londra 1928 (G. Allen ve Unwin, Ltd.).

- 1954: "*Mutterrecht und Urreligion. Eine Auswahl, herausgegeben von Rudolf Marx.*" (Analık Hakkı ve İlk Din. Seçme bölümler Editör Rudolf Marx) Stuttgart 1954 (Alfred Kröner Verlag) İngilizcesi: "*Myth, Religion and the mother Right, Selected Writings.* Published by J. Campbell." (Mitos, Din ve Analık Hakkı. Seçme eserler. Yayınlanan J. Campbell) Princeton 1967 (Princeton University Press).

- Bergson, H., 1928: "*Der Traum*" (Rüya); "Die seelische Energie. Aufsätze und Vorträge." (Ruhsal Enerji. Yazılar ve Konferanslar içinde) Eugen Lerch, Tema 1928, s.76-97 (Eugen Diederichs Verlag)

- Cicero, 1947: "*Über die Weissagung*" (Kehanet Hakkında)

R. World of Dreams. An Antology." (Rüyaların Dünyası. Bir Antoloji.) New York 1947 (Random House)

– Enuma Elish.; "The Babylonian Genesis. Published by Alexander Heidel." (Babil Yaradılış Efsanesi. Yayınlayan Alexander Heidel) Chicago 1942 (University of Chicago Press).

– Emerson, R.W., 1904: "Lectures and Biographical Sketches 'Demonology'" (Ders Notları ve Biyografik Tasarımlar 'Hayalet Bili-mi') Cambridge/Boston, New York 1904 (Riverside Press-Houghton Hifflin Comp.).

– Freud, S.: "Gesammelte Werke (G.W.), Bände 1-17." (Tüm Eserleri (T.E.), cilt 1-17.) Londra 1940-1952 (Imago Publishing Co.) ve Frankfurt 1960 (S. Fischer Verlag).

– 1900a: "Die Traumdeutung, G.W., Band 2 und 3" (Rüya Yorumculuğu, T.E., cilt 2 ve 3).

– Fromm, E.: "Gesamtausgabe (G.A.). Herausgegeben von Rainer Funk. 10 Bände." (Tüm Eserleri (T.E.). Yayınlayan Rainer Funk. 10 cilt), Stuttgart 1980/81 (Deutsche Verlags-Anstalt).

– 1934a: "Die sozialpsychologische Bedeutung der Mutter-rechtstheorie. in: Zeitschrift für Sozialforschung" (Analık Hakkı Ku-ramının Sosyo-Psikolojik Önemi. Sosyal Araştırmalar Dergisi içinde), Paris 3 (1934), s. 196-227 - T.E. Cilt 1, s. 85-109.

– 1941a: "Escape from Freedom" (Özgürlükten Kaçış); New York 1941 (Farrar and Rinehart); – "Die Furcht vor der Freiheit" (Özgürlükten Korkmak); Zürich 1945 (Steinberg); Frankfurt/Köln 1966 (Europäische Verlagsanstalt)– Cilt 1, 215-392

– 1947a: "Man for Himself, An Inquiry into the Psychology of Ethics." (Kendisi İçin İnsan. Bir Ahlâk Psikolojisi İncelemesi.); New York 1947 (Rinehard and Co.); – "Psychoanalyse und Ethik" (Psika-

naliz ve Ahlâk); Zürich 1954 (Diana Verlag); Stuttgart 1979 (Deutsche Verlags-Anstalt); – “*Psychoanalyse und Ethik. Bausteine zu einer humanistischen Charakterologie*, G.A. Cilt 2, s. 1-157” (Psikanaliz ve Ahlâk. İnsancıl Bir Karakter Biliminin Yapı Taşları T.E. II, s. 1-157).

– 1949b: *The Oedipus Complex and the Oedipus Myth*, in: R.N. Anshen (ed.): *The Family: Its Functions and Destiny*” (Odipus Kompleksi ve Odipus Mitosu, R.N. Anshen (editör): Ailenin İşlevi ve Kadri;) New York 1949, s. 334-358 (Harper and Bros).

– 1950a: “*Psychoanalysis and Religion*” (Psikanaliz ve Din); New Haven 1950 (Yale University Press) – “*Psychoanalyse und Religion*” (Psikanaliz ve Din); Zürich 1966 (Diana Verlag); Stuttgart 1979 (Deutsche Verlags-Anstalt); – T.E. Cilt 4, s. 227-292.

– Gifford, E.W., 1947: “*Mohave and Yuma Indians*, from: R. Wood, *World of Dreams, An Antology*” (Mohave ve Yuma Kızılderilileri, R. Wood: *Rüyaların Dünyası, Bir Antoloji içinde*) New York 1947 (Random House)

– Guttman, J., 1933: “*Die Philosophie des Judentums*” (Müsviligin Felsefesi) Münih 1933 (Verlag F. Reinhardt).

– Hegel, G.W.F., 1927: “*Sämtliche Werke, Jubiläumsausgabe neu herausgegeben von H. Glockner, Band 1-26*” (Tüm Eserleri, Yıldönümü Baskısı, H. Glockner tarafından yeniden yayınlanmış, Cilt 1-26) Stuttgart 1927 (Frommann).

– Hobbes, Th., 1978: “*Leviathan*”; J.P. Mayer. Stuttgart 1978 (Reclam).

– Jung, C.G., 1937: “*Psychologie und Religion. Terry Lectures 1937, überarbeitete deutsche Fassung*, in: *Gesammelte Werke, Band 11, s. 1-117*” (Psikoloji ve Din, Terry Ders Notları 1937, gözden geçirilmiş Almanca baskı: Tüm eserleri, Cilt 11, s. 11-17) Zürich/Stuttgart 1963 (Verlag Rascher).

– 1968: *“Über das psychologische Verständnis pathologischer Vorgänge*, in: *Gesammelte Werke, Band 3: Psychogenese der Geisteskrankheiten*” (Patolojik Vakaların Psikolojik Temelleri Hakkında, Tüm Eserleri, Cilt 3: Ruh Hastalıklarının Psikogenezi) Zürich/Stuttgart 1968 (Verlag Rascher).

– Kafka, F., 1965: *“Der Prozess”* (Dava) 1965 Frankfurt (S. Fischer Verlag).

– Kant, I., 1922: *“Träume eines Geistersehers*, in: *Vorkritische Schriften, herausgegeben von Buchenau, Band II*” (Bir Kâhinin Rüyaları, Eleştirisel dönem öncesi eserlerinden, Yayınlayan: Buchenau, cilt II) Berlin 1922 (Cassirer).

– Landtman, G., 1947: *“The Kiwai Papuans of British New Guinea*, from: R. Wood, *World of Dreams, An Antology*.” (Britanya Yeni Ginesi’ndeki Kiwai Papuanları; R. Wood: Rüyaların Dünyası, Bir Antoloji içinde) New York 1947 (Random House).

– Lincoln, J.S., 1947: *“The Dream in Primitive Culture*, from: R. Wood, ” (İlkel Medeniyetlerde Rüyanın Yeri; R. Wood’un eserinden) New York 1947 (Random House).

– Lukrez (T. Lucretius Carus), 1960: *“Von der Natur der Dinge*, deutsch von Karl Ludwig von Knebel. Leipzig 1831; der heutigen Schreibweise angeglichen” (Eşyaların Doğası Hakkında, Almanca: Karl Ludwid von Knebel. Leipzig 1831; günümüz yazım kurallarına uydurulmuştur.) Frankfurt 1960 (Fischer-Bücherei).

– Morgan, L.H., 1870: *“Systems of Sanguinity and Affinity of the Human Family*, Publication 218” (İnsan Ailesindeki Kan Bağları ve Akrabalıklar, Yayın No. 218) Washington, D.C. 1870 (Smithsonian Inst.).

– 1877: *“Ancient Society or researches in the Lines of Human Progress from Savagery Through Barbarism to Civilization”* (Eski

Toplum ya da İnsanlığın Vahşilikten ve Barbarlıktan Medeniyete Geçiş Çizgisinin İncelenmesi) New York 1877 (H. Holt); Almancası: "Die Urgesellschaft" (İlk Toplum) Stuttgart 1891 (J.H.W. Dietz).

- Nestle, W., 1910: "Sophokles und die Sophistik, in: Classical Philology" (Sophokles ve Sofizm, Klasik Filoloji adlı yayın içinde: Chicago 5(1910), s. 129 vd. (University of Chicago Press).

- Nietzsche, F., 1960: "Jenseits von Gut und Böse, in: Werke in drei Bänden, herausgegeben von Karl Schlechta, Band II" (İyi ve Kötünün Ötesi, Üç ciltlik tüm eserleri, Yayınlayan: Karl Schlechta cilt II) Darmstadt 1960 (Wissenschaftliche Buchgesellschaft).

- Platon, 1931: "Phaidon, in: Hauptwerke, ausgewählt und eingeleitet von Wilhelm Nestle" (Phaidon, Buş eserleri içinde, Wilhelm Nestle tarafından seçilmiş ve bir giriş yazılmış) Leipzig 1931 (Kröners Taschenbuchausgabe 69).

- 1939: "Der Staat, übersetzt von August Horneffer" (Devlet, çeviri: August Horneffer) Stuttgart 1939 (Alfred Kröner Verlag).

- Rattary, R.S., 1947: "Religion and Art in the Ashanti, from: R. Wood, " (Ashantiler'de Din ve Sanat, R. Wood'un eserinden) New York 1947 (Random House).

- Robert, C., 1915: "Ödipus", Berlin 1915 (Weidmannsche Buchhandlung).

- Schachtel, E., 1947: "Memory and Childhood Amnesia, in: Psychiatry" (Hafıza ve Çocukluk Çağı Hafıza Kaybı; Psikiyatri adlı dergiden) Washington 10(1947) No. 1.

- Schmid, W., 1934: "Geschichte der griechischen Literatur" 1. Teil, 2. Buch, (Handbuch der Altertumswissenschaft, herausgegeben von Walter Otto, 7. Abteilung) (Yunan Edebiyatının Tarihçesi, 1 Bölüm, 2. Kitap (Antikite Bilimi El Kitabı, Yayınlayan Walter Otto, 7.

Böllum) Münih 1934/1959 (C.H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung).

- Schaezelcwin, F.W., 1852: "*Die Sage vom Ödipus*" (Abhandlungen der königlichen Gesellschaft der Wissenschaften zu Göttingen, Band 5) (Ödipus Efsanesi. Göttingen Kraliyet Bilim Topluluğu Yazıları, Cilt 5) Göttingen 1852 (Dietrich Verlag).

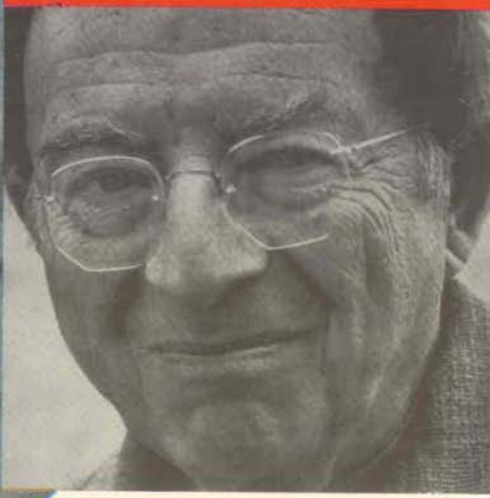
- Sophokles, 1968: "*Tragödien*, herausgegeben und mit einem Nachwort versehen von Wolfgang Schadewaldt; Übersetzung von 'Antigone' und 'König Ödipus' durch Wolfgang Schadewaldt; von 'Ödipus auf Kolonos' durch Ernst Buschor" (Tragedyalar, Yayınlayan ve giriş yazısını yazan: Wolfgang Schadewaldt; "Antigone" ve "Kral Odipus"un çevirisi: Wolfgang Schadewaldt; "Odipus Kolonos'ta"nın çevirisi: Ernst Buschor) Zürich 1968 (Artemis Verlags-AG).

- Synesius (Cyreneli), 1947: "On Dreams, from: R. Wood: " (Rüyalar Hakkında, R. Wood'un eserinden), New York 1947 (Random House).

- Talmud, Berachot: "*Der babylonische Talmud*, herausgegeben von L. Goldschmidt, Band I" (Babil Talmud'u Yayınlayan: L. Goldschmidt, Cilt I) Lahey 1933 (Verlag Martinus Nijhoff).

- Voltaire, 1973: "*Dictionnaire philosophique*" (Felsefe Sözlüğü) Paris 1973 (Gronier).

- Wood, R., 1947: "*World of Dreams. An Anthology*" (Rüyaların Dünyası. Bir Antoloji) New York 1947 (Random House).



ERICH FROMM

**"Yorumlanmamış bir rüya, okunmamış
bir mektuba benzer."**

İnsanlığın, tarihin başından bugüne dek yarattığı tek ortak dil, sembol dilidir. Bunu çözmek, tüm insanları ve tarihi kavramak anlamına gelir. Masallar ve mitoslarda karşımıza çıkan bu sembol dili, rüyalar aracılığı ile de her gece bizlere seslenmektedir. Ömrümüzün yaklaşık üçte biri, uykuda geçer. Ruhumuz ve bilincimiz uykuda boş durmaz, hatta uyanık halimize göre çok daha özgür ve akıllı bir faaliyet içine girerler. Böylece bize kişiliğimizin ve ruhumuzun gizli kalmış ya da bastırılmış yanları hakkında ipuçları verirler. Kendimizin diğer yanını (belki de gerçek yüzünü) tanımak ve bir "bütün" haline gelebilmek için, rüyaları tanımalı ve onları yorumlamayı öğrenmeliyiz.



ARITAN YAYINEVİ